



# ஒரு பாகைதட்டின் புகை



குப்பிழான் ஐ. சண்முகன்



## ஒரு பாதையின் கதை

தமிழ் பாதையின் கதை

தமிழர் ஜ. சங்கரன் (பி. 1954)

தமிழர் சங்கரனின் 1954-ம் ஆண்டு வாழ்க்கை வரலாறு பகுதியில் தமிழர் சங்கரன் பிறந்தார். தொடக்கத்தில் சிறைத்துப் பள்ளிக்குச் சென்றார். பின்னர் தேவியாறு மூலம் சிறைத்துப் பள்ளிக்குச் சென்றார். பின்னர் சிறைத்துப் பள்ளிக்குச் சென்றார். பின்னர் சிறைத்துப் பள்ளிக்குச் சென்றார்.

தமிழர் சங்கரன் 1954-ம் ஆண்டு வாழ்க்கை வரலாறு பகுதியில் தமிழர் சங்கரன் பிறந்தார். தொடக்கத்தில் சிறைத்துப் பள்ளிக்குச் சென்றார். பின்னர் தேவியாறு மூலம் சிறைத்துப் பள்ளிக்குச் சென்றார். பின்னர் சிறைத்துப் பள்ளிக்குச் சென்றார்.

தமிழர் சங்கரன் 1954-ம் ஆண்டு வாழ்க்கை வரலாறு பகுதியில் தமிழர் சங்கரன் பிறந்தார். தொடக்கத்தில் சிறைத்துப் பள்ளிக்குச் சென்றார். பின்னர் தேவியாறு மூலம் சிறைத்துப் பள்ளிக்குச் சென்றார். பின்னர் சிறைத்துப் பள்ளிக்குச் சென்றார்.

தமிழர் சங்கரன் 1954-ம் ஆண்டு வாழ்க்கை வரலாறு பகுதியில் தமிழர் சங்கரன் பிறந்தார். தொடக்கத்தில் சிறைத்துப் பள்ளிக்குச் சென்றார். பின்னர் தேவியாறு மூலம் சிறைத்துப் பள்ளிக்குச் சென்றார். பின்னர் சிறைத்துப் பள்ளிக்குச் சென்றார்.

தமிழர் சங்கரன் 1954-ம் ஆண்டு வாழ்க்கை வரலாறு பகுதியில் தமிழர் சங்கரன் பிறந்தார். தொடக்கத்தில் சிறைத்துப் பள்ளிக்குச் சென்றார். பின்னர் தேவியாறு மூலம் சிறைத்துப் பள்ளிக்குச் சென்றார். பின்னர் சிறைத்துப் பள்ளிக்குச் சென்றார்.









## ஒரு பாதையின் கதை

குப்பிழான் ஐ. சண்முகன் (பி. 1964)

ஐயாத்துரை சண்முகலிங்கம் 01.08.1946இல் யாழ்ப்பாணம் வலிகாமம் பகுதியில் குப்பிழான் கிராமத்தில் பிறந்தார். தொடக்கத்தில் கிராமத்துப் பாடசாலைகளிலும், பின்னர் தெல்லிப்பழை யூனியன் கல்லூரியிலும் கற்று 1966இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலத் தொடங்கி 1970இல் பட்டதாரியானார்.

ஆரம்பத்தில் எழுதுவினைஞராகத் தொழில் புரிந்து, 1984இல் பட்டதாரி ஆசிரியராகி 2006இல் அரசு சேவையிலிருந்தும் ஓய்வு பெற்றார்.

நவீன இலக்கியத்தில் மட்டுமல்லாது பழைய இலக்கியங்களிலும், திரைப்படம், இசை, ஓவியம் என்பவற்றிலும் ஈடுபாடு உடையவர்.

சிறுகதைகளுடன் கவிதைகள், திறனாய்வுக் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். கவியரங்குகளிலும் சொற்பொழிவுகளிலும் ஆர்வமுடையவர்.

தற்போது வடமராட்சிப் பகுதியில் கரணவாய் தெற்கு, கரவேட்டியில் குடும்பத்தினருடன் 'ஓய்வுகால வாழ்வை' வாழ்கிறார்.



# ஒரு பாதையின் கதை



**காலச்சுவடு பதிப்பகம்**



நாகவுங்கை .ஐ நாவூபிக்கு

தூகை நாவூதூபாப அஹு

ஒரு பாதையின் கதை • சிறுகதைகள் • ஆசிரியர் : குப்பிழான் ஐ. சண்முகன் •  
© குப்பிழான் ஐ. சண்முகன் • முதல் பதிப்பு : டிசம்பர் 2012 • வெளியீடு:  
காலச்சுவடு பப்ளிகேஷன்ஸ் (பி) லிட்., 669 கே.பி. சாலை,  
நாகர்கோவில் 629001.

காலச்சுவடு பதிப்பக வெளியீடு: 483

**oru paataiyin katai • Short Stories • Author : kuppiLaan ai. caNmukan •**  
© Kupizhan I Shanmugam • Language : Tamil • First Edition1:  
December 2012 • Size :Demy1 x 8• Paper : 18.6 kg maplitho • Pages1: 120•  
Copies: 550 + 50.

Published by Kalachuvadu Publications Pvt. Ltd., 669 K.P. Road,  
Nagercoil 629001, India • Phone : 91-4652-278525 • e-mail :  
publications@kalachuvadu.com • Wrapper printed at Print Specialities,  
Chennai 600014 • Printed at Micro Print, Nelson Manickam Road,  
Aminjikarai, Chennai 600029.

ISBN : 978-93-81969-38-0

12/2012/S.No. 483, kcp 868, 18.6 (1) 600

## பெருகூடக்கம்

சுந்தரமங்கலம் நெடுநல்	12
திருவிருத்தியின் தனி திருவிருது	18
அறிவுத்தன் அகலங்கு	20
"பெருகூடக்கம்"	21
தூதர்கள்	44
தூதர் அகலங்கு	54
உயர்ந்த பதம் திருவிருது	61
மாந்தரிகள்	69
ஒரு மாந்தரின் அகல	76
திருவிருது மற்றும் திருவிருது நெடுநல்	83
உயர்ந்த பதம்	90
அகல	93
புருஷோத்தமம் மகாபாயி திருவிருது	96
திரு	103
திருவிருது	111

எந்தரோ மஹாநு பாவலு  
அந்தரிகி வந்தனமு . . .

எங்கெங்கெல்லாம் மகான்கள் இருக்கிறார்களோ  
அங்கங்கெல்லாம் என் வணக்கங்கள் சேரட்டும்.





## பொருளடக்கம்

தலைமன்னார் ரெயில்	13
இருளிலிருந்தே ஒளி பிறக்கிறது	19
அரியத்தின் அக்காவுக்கு . . .	30
“வேட்டைத் திருவிழா”	40
தடங்கள்	46
நான் சாகமாட்டேன்	54
உலகம் பரந்து கிடக்கிறது	63
மாற்றங்கள்	69
ஒரு பாதையின் கதை	76
இலுப்பை மரமும் இளஞ்சந்ததியும்	83
உடைவுகள்	90
கனவு	93
பருவந்தவறிய மழையைப் போலவே	96
தரு	105
சிதம்பரம்	111
பின்னிணைப்பு 1	117
பின்னிணைப்பு 2	118

இந்நூலின் உருவாக்கத்தில் பெரிதும் உதவிய  
குலசிங்கம், ராஜேஷ்வரன் ஆகியோருக்கு  
மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

இந்நூலின் உருவாக்கத்தில் பெரிதும் உதவிய குலசிங்கம், ராஜேஷ்வரன் ஆகியோருக்கு மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

## வாசகருடன் . . .

புதிதாக எழுத என்ன இருக்கிறது? 1966 தொடக்கம் 2004 வரை நான் எழுதிய முப்பது கதைகளுள் பதிப் பாளரினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பதினைந்து கதைகள் இத்தொகுப்பில் பிரசுரமாகின்றன.

நுட்பமான அவதானிப்பும் படைப்பார்வமும் கொண்ட ஒரு கிராமத்து மனிதனை நீங்கள் இக்கதைகளில் தரிசிக்கக்கூடும். சில வேளைகளில் இதற்கு அப்பாலும் ஏதாவது தரிசனங்கள் அல்லது பொறிகள் உங்களுக்கும் புலப்படக்கூடும்.

எல்லாவற்றுக்கும் நான் வெறுங்கருவி மட்டுமே. என்னை இயக்கும் சக்திக்கே எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணிக்கிறேன்.

வேறென்ன சொல்ல . . .

இச்சந்தர்ப்பத்தில் என் கலை ஆளுமையை வளப்படுத்திய நண்பர்கள் மாவை நித்தியானந்தன், அ. யேசுராசா, த. ஆனந்தமயில் ஆகியோரையும், என் எழுத்துக்கள் நூல்களாக வெளிவர உதவிய இ. பத்மநாப ஐயர், சோ. ரஞ்சகுமார், து. குலசிங்கம் ஆகியோரையும், இன்னும் பல்வேறு விதங்களில் என் எழுத்து வெளிப்பாடு களுக்கு உதவிய இளைய நண்பர்கள் - மாணவர்கள் ச. இராகவன், த. அஜந்தகுமார், சி. திருச்செந்தூரன் ஆகியோரையும் நினைவில் கொள்கின்றேன்.

இந்நூலை வெளியிடுகின்ற காலச்சுவடு கண்ணனுக்கும் காலச்சுவடு நண்பர்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

இலங்கை  
31.08.2012

மிக்க அன்புடன்  
குப்பிழான் ஐ. சன்முகன்





## தலைமன்னார் ரெயில்

ஜீவகளை ததும்பி இயங்கிக் கொண்டிருந்த ஸ்டேசனில் மனிதக் கூட்டம் குறைந்திருந்தது. அப்போது நேரம் இரவு ஒன்பது மணி. சிலந்தி வலைப் பின்னலாய் நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் செல்லும் தபால் வண்டிகளும் புறப்பட்டுவிட்டன. மாலை நாலு மணி தொடக்கம் இரவு எட்டரை மணிக்கு மட்டக்களப்பு தபால்வண்டி புறப்படும்வரை கலகலப்பாக, சுறுசுறுப்பாக, களை பூண்டிருந்த ஸ்டேசன் சிறிது ஓய்ந்திருந்தது. இறுதியாக ஒன்பதரை மணிக்குத்தான் தலைமன்னார் தபால்வண்டி புறப்படும்.

சில நாட்களில் அந்த வண்டியில் கூட்டமதிகமாயிருக்கும்; சில நாட்களில் வெறும் வண்டியாக கடகட வென்று அது ஓடும். தலைமன்னாரிலிருந்து இந்தியாவுக்குக் கப்பல் புறப்படும் நாட்களில் வண்டியில் கூட்டம் அதிகரிக்கும். அதுவும் ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தால் வடபகுதிப் புகையிரதச் சேவைக்கு அடுத்ததாக இலாபம் தரும் பகுதியாக அதுதான் இருக்கிறதென்று கேள்வி.

அன்றொரு நாள் ...

தெற்கே பாணந்துறைக்கு ஒன்பது மணிக்குப் புறப்படும் புகையிரதத்தை ஒரு சில நிமிடங்களில் தவற விட்டதால், அடுத்த ரெயில் வரும்வரை ஸ்டேசனில் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. 'சும்மா இருக்க' முடியாத மனித சுபாவத்தினால் ஸ்டேசன் காட்சிகளை வேடிக்கை பார்க்கலானேன்.

முதலாவது மேடையில் கூட்டம் நிறைந்திருந்தது. மெல்ல அவ்விடத்தை அணுகி விசாரித்தேன். தலை



மன்னார் தபால் வண்டிக்காக காத்திருக்கிறார்களாம். அடுத்த நாள் இந்தியாவுக்கு கப்பல் புறப்படுகிறதாம்.

ஒன்பதேகால் மணிக்கு நீண்ட, மனித வாழ்க்கைப் பயணத்தைப் போல மிக நீண்ட அந்தப் புகையிரதம், ஸ்டேசனில் நுழைந்து புகையைக் கக்கிக்கொண்டு நின்றது. ஏதோ நினைத்துப் பெருமூச்சு விடுமாற்போல் அது ஓய்ந்து நின்றது. திடீரென்று பரபரப்பு, சலசலப்பு, சுறுசுறுப்பு, மனிதர்கள் - எதற்கோ அவசரம் கொண்ட மனிதர்கள் இடித்து நெரிந்து குமைந்து ரெயிலில் ஏறினார்கள். அப்படி அவர்கள் ஏறிய பின்பும் மேடையில் கூட்டம் நிறைந்துதானிருந்தது. பயணம் செய்பவர்களிலும் பார்க்க பிராயாணிகளை வழியனுப்ப வந்திருந்தோர் தொகை ஏராளம் போலும். மனிதனின் இறுதிப் பயணமும் அப்படித் தானே என்று நான் நினைத்தேன்.

பரபரப்பு அடங்கி குசுகுசுப்பு மேலோங்கி நின்றது. புகையிரதப் பெட்டியொன்றின் அருகே போய் நின்று பயணம் செய்ய வந்தவன் மாதிரி அல்லது வழியனுப்ப வந்தவன் மாதிரிப் பாவனை செய்து, அந்தப் பெட்டியில் இருந்த சனங்களை மேலோட்டமாக நோட்டம் விடலானேன். குடும்பஸ்தர்களும், குடும்பப் பெண்களும், குழந்தைகளும் குமரிகளும், காளைகளும் இருந்தவர்களிருக்க, நிற்பவர்கள் நெருக்கியடித்து நிற்க . . .

அந்தக் கிழவியில் என் கண்கள் படிந்தன. எழுபதையோ எண்பதையோ அவள் தாண்டிவிட்டிருந்தாள்; வாழ்க்கையின் அனுபவச் சுருக்கங்கள் அவள் முகத்தில் பிரதிபலிக்க ஏதோ நோயினால் அவஸ்தைப்படுபவள் போல அவளிருந்தாள். காதில் பெரிய துளைகளின் கீழ்த் தொங்கிய கடுக்கண்கள் அசைந்தாட ஏதோ தன்பாட்டிலேயே அனுங்கினாள். பூமிக்குப் பாரமாய் நெடுநாள் இருக்கமுடியாத, பூமியோடு இரண்டறக் கலக்க வேண்டிய அவளும் இந்தியாவுக்குப் போகிறாள், அல்லது போகடிக்கப்படுகின்றாள். மனிதாபிமானம் மிகுந்த மனித உரிமைகளை மதிக்கும் இன்றைய உலகில் மண்ணோடு மண்ணாகப் போகும் அவள் தான் பிறந்த இந்திய மண்ணில் சங்கமமாகப் போகின்றாள். தான் வளர்ந்த தான் வாழ்ந்த மண்ணில் தன்னால் வளர்க்கப்பட்ட தேயிலைச் செடிகளுக்கு அவள் உரமாகக் கூடாதாம், இந்த உலகம் மனிதாபிமானமுள்ள உலகமாம்.

எனக்கு சிரிப்பு வந்தது. வேதனை கலந்த சிரிப்பு.



என் மனம் அவளைச் சுற்றி வட்டமிட்டது. அவள் இங்கு எப்படி வாழ்ந்திருப்பாளென நான் கற்பனை செய்து பார்த்தேன். பனியிலும், குளிரிலும் வெய்யிலிலும், மழையிலும் புயலிலும் மாளாத உழைப்பு. இரவினில் அவள் கணவனுடன் 'மங்கியதோர் நிலவினிலே'... அனுபவங்கள்; தந்தையும், தாயும் மகிழ்ந்து குலாவிய நாட்டின் நினைவுகள் பிள்ளை குட்டிகள், பேரன் பேத்திகள், இன்ப துன்பங்கள்.

நான் பெருமூச்சு விட்டேன்.

அருகினில் மெல்லிய இனிய பெண் குரல் கேட்டது. திரும்பினேன். இரண்டு இளம் பெண்கள். அழகான பெண்கள். ஒருத்தி தமிழ்ப் பெண்போலச் சேலைகட்டியிருந்தாள். மற்றவள் சிவந்த பாவாடையும், சிவத்தச் சட்டையும் போட்டுப் பளபளத்தாள். நான் திரும்பவும், அவள் தலை குனிந்து நாணி நின்றாள். இருவரும் பிளாட்போமில் றெயிலின் ஒரு ஜன்னலருகே நின்றார்கள். பெரியவள் உள்ளே ஜன்னலருகேயிருந்த வாலிபனுடன் எத்தனையோ உணர்ச்சிகள் பிரதிபலிக்க ஏதேதோ கதைத்துக் கொண்டு நின்றாள்.

வாலிபனைப் பார்த்தேன். உழைப்பினால் உருண்டு திரண்ட அங்கங்கள். இளம் அரும்பு மீசை; முகத்தில் ஒரு கவர்ச்சி. கண்களில் ஏதோ ஏக்கம்.

காதலர்களாக்கும்; நல்ல பொருத்தமான சோடி. சிங்களத்திலும் தமிழிலும் மாறி மாறிக் கதைத்தார்கள். அவளும் அழகாகத் தமிழ் பேசினாள். அவன் அவளின் வளையலணிந்த கரங்களைப் பற்றி மெதுவாக வருடினான். அவள் எதையோ நினைத்து ஏங்குவதுபோல மௌனமாக நின்றாள். சின்னவள் மெல்ல நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் தலை குனிந்தாள்.

பெட்டியில் ஒரு குழந்தையின் கலீர், கலீர் சிரிப்பொலி கேட்டது. அங்கே கண்களைத் திருப்பினேன். இரண்டு வயது மதிக்கத்தக்க அழகான மொழுமொழுவென்ற ஆண்குழந்தை தாயின் மடியிலிருந்து கைதட்டிச் சிரித்தது. வெளியில் ஜன்னலருகில் நின்று கொண்டிருந்த ஒரு மூதாட்டி குழந்தையுடன் மழலை மொழியில் செல்லம் பாராட்டினாள். குழந்தையை வைத்திருந்த தாய் ஏதோ நினைவு லயிப்பில் ஆழ்ந்திருந்தாள். ஓரளவு செல்வம் கொழிக்கும் அவர்கள் தோற்றம் தோட்டத்தில் ஏதோ நல்ல நிலையிலிருக்கிறார்களென யோசிக்க வைத்தது. அவர்களும் இந்தியாவுக்குப் போகிறார்கள்.



காதலர் பக்கம் திரும்பினேன். சிறிய பெண் என்னைப் பார்த்து விட்டுத் தலை குனிந்தாள். பெரியவள் அவனிடமிருந்து எதையோ எதிர்பார்ப்பவள்போல ஏங்கி நின்றாள். ரெயில் பெட்டியின் ஜன்னல் விளிம்புகளை அவள் தடவிக்கொண்டிருந்தாள். “கவலைப்படாதே, நான் கடிதம் போடுகிறேன். உன்னை மறந்து நான் வாழமாட்டேன்” என்றான் அவன். “உங்களை நினைத்து ஏங்கி ஏங்கி இங்கேயே ஒரு உயிர் காத்திருக்கும். நீங்களின்றி எனக்கு வாழ்க்கை இல்லை” என்று அவள் சிங்களத்தில் சொன்னாள். அவள் குரல் கம்மியிருந்தது. அவள் கையின் மெல்லிய விரல்கள் ஜன்னல் விளிம்பை விரைவாகத் தடவின. சின்னப் பெண் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டுத் தலை குனிந்தாள்.

நான் நின்ற வாசல் அருகே யாரோ நிற்பது போல உணர்ந்து திரும்பினேன். ஓரளவு படித்தவன் போலக் காணப்பட்ட வாலிபன், காற்சட்டை சேட் அணிந்து, வாசலின் மேற்பகுதியைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றான். அழகான கைக் கடிகாரம் கட்டியிருந்தான். தென்இந்தியாவில் பிரபல்யமான ஒரு நடிகர் போலத் தலைவாரி மீசை விட்டிருந்தான். வெறுமே எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

விசும்பலொலி ஒன்று பெட்டியில் கேட்டது. நடுத்தர வயதுப் பெண்ணொருத்தி எதற்கோ அழுதுகொண்டிருந்தாள். அவளுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற வாலிபன் “அழாதே மாமி, இப்படி எத்தனை நடக்கப் போகுது” என்று சொன்னான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற இளம் பெண் அவன் மனைவியாக இருக்க வேண்டும். அழும் பெண்ணின் கையைப் பிடித்து ஏதோ மெதுவாகக் கூறினாள். எனக்கொன்றும் கேட்கவில்லை.

திரும்பினேன். வாசலில் நின்ற வாலிபன் அப்படியே நிற்குகொண்டிருந்தான். என்னைப் பார்த்து நின்ற சின்னப் பெண் தலை குனிந்தாள். பெரியவள் நழுவுகின்ற சேலைத் தலைப்பை பிடித்துத் தோளில் போட்டுக்கொண்டே அவனுடன் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

வாசலில் நின்ற வாலிபனைப் பார்த்தேன். அவனுடன் பேச்சுக் கொடுக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது. “தம்பி” என்றேன். அவன் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு அலட்சியமாக நின்றான். “தம்பியும் இந்தியாவுக்குப் போகுதோ” என்றேன். அவன் பதில் பேசவில்லை.

எப்படியும், அவனுடன் பேசுவதென்று நினைத்து மெல்ல ஒரு பொய்யை அவிழ்த்தேன். நான் ஒரு பிரபல்ய பத்திரிகை



யின் நிரூபரென்று கூறி, அதில் பிரசுரிப்பதற்காக உங்களைப் போன்றவர்களின் நிலைகளை விசாரிக்கின்றேன் என்றேன்.

வாலிபனின் முகம் மலர்ந்தது.

என்னை இடையில் பேசவிடாமல் பேசத் தொடங்கினான். அடுக்கு வசனத்தில் படபடவென்று பொரிந்து தள்ளினான். “நாம் வளம் படுத்திய நாட்டில் எமக்கு வாழ உரிமையில்லை; நாங்கள் மனிதர்களாக நடத்தப்படவில்லை. மந்தைகளாக நடத்தப்படுகிறோம். நாங்கள் வேறு நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றோம்” என்றான் அவன். அவனின் பேச்சில் சில தென்னிந்திய, ஈழத்து அரசியல் தலைவர்களின் வாடை மணத்தது.

“தம்பிக்கு ஏது இவ்வளவு கோபம் வருகுது; எந்தப் பகுதியிலை இருந்தது” என்றேன்.

“ஹற்றன்” என்றான் அவன். ஹைலன்ஸ் கொலிச்சிலை எஸ்.எஸ்.சி. வரை படித்ததென்றும் சொன்னான். நாங்கள் படித்தவர்கள் யோசிக்காவிட்டால் யார் எமது உரிமைகளைப் பற்றி யோசிப்பார்களென்றும் கேட்டான். “எங்கள் அவலங்களை உங்கள் பத்திரிக்கையில் வெளியிட்டு, எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு ஓரளவாகுதல் விமோசனம் வேண்டித் தாருங்கள் சார்” என்று பவ்வியமாகச் சொன்னான்.

றெயில் புறப்படுவதற்காகக் கூவியது.

அவனிடம் விடைபெற்று அவசரமாக பிளாட்போம் பாலத்தின் இரண்டாது, மூன்றாவது படிகளில் ஏறிப் பார்க்க லானேன்.

கிழவி இருக்கையில் சாய்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

குழந்தையை வைத்திருந்த தாய் குழந்தையை ஜன்னல் அருகில் பிடிக்க மூதாட்டிக் கிழவி, முத்தமாரி பொழிந்து கொண்டிருந்தாள்.

அந்த இளம் தம்பதிகள் அவசரம் அவசரமாக வெளியே இறங்க மெதுவாக அழுதுகொண்டிருந்த பெண் பலத்த சத்தமிட்டு அழுதாள்.

காதலன், பெரியவளின் கைகளைப் பிடித்து முத்தமிட்டு விட்டு தங்களை யாரும் கவனிக்கிறார்களோவென்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.



சின்னவள் நான் நின்று கொண்டிருந்த இடத்தில் என்னைக் காணாது தேடி, பாலத்தின் படிகளில் நின்ற என்னைக் கண்டு புன்னகை பூத்தாள்.

தலைமன்னார் றெயில் புறப்படுகிறது.

பிளாட்போமில் பரபரப்பு மிகுந்தது. விசம்பல் ஓலிகள் கேட்டன.

பெரியவளின் வளையலணிந்த கரங்கள், அவனை நோக்கி அசைந்தன. அவள் கண்களில் கண்ணீர் மணிகள் பளிச்சிட்டன.

வாசலில் நின்ற வாலிபன் என்னைக் குறிவைத்துக் கையசைத்தான். நானும் அசைத்தேன்.

சின்னவள் பெரியவளைப் பார்த்துவிட்டு என்னைப் பார்த்துக் கையசைத்துப் புன்னகை பூத்தாள்.

றெயில் உஸ் - உஸ் சென்று பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு விரைந்தது.

மல்லிகை, மார்ச் 1970

## இருளிலிருந்தே ஒளி பிறக்கிறது

“சின்னப்புக் கமக்காறன்றை ஒரே பிள்ளை; சகோதரங்களில்லாதவனெண்டுதான் என்னை எல்லாரும் சொல்லுறவை. எனக்கும் தம்பியோ தங்கச்சியோ அண்ணையோ அக்காவோ இல்லாதது பெரிய மன வருத்தந்தான். எண்டாலும், எனக்கு ஒருவழியிலை சகோதரம் இருக்குதுதானே. அவள் மங்கையர்க்கரசி, என்னைச் சதாசிவத்தண்ணன் எண்டு கூப்பிடேக்கை எனக்கு எவ்வளவு சந்தோசமாய் இருக்கும் தெரியுமே. அவள் என்றை உடன் பிறந்த சகோதரமாய் இல்லாட்டிலும், நான் அவளிலை உயிரையே வைச்சிருக்கிறேன். அவளும் அப்படித்தான். என்னிலை நல்ல பட்சம். பொயிலைக்கண்டுக் காலத்திலை, நான் தோட்டத்திலை இறைக்கேக்கை, ஆச்சி எனக்குச் சாப்பாடு அனுப்பப் பிந்தினாலும் அவள் விடமாட்டாள்; ‘அண்ணன் பாவம் வெய்யிலுக்கை காயுது’ எண்டு சொல்லி, ஆச்சிக்கு கூடமாட ஒத்தாசையாயிருந்து, அவள்தான் எனக்குச் சாப்பாடு அனுப்பிவைப்பள். முந்தி அவள் இராமநாதன் கொலிச்சிலை படிக்கேக்கை, எனக்குப் பிடிக்குமெண்டு புதுப்புதுப் போசிலை எம்.சீ.ஆறின்ரை படங்களும், நல்ல நல்ல பாட்டுப் புத்தகங்களும் வாங்கித்தாறவள்.”

“அவளும் அவையின்ரை குடும்பத்திலை ஒரு பிள்ளைதான். அவளின்ரை அப்பாதான் எங்கடையூர்ப் பள்ளிக்குடத்திலை முதல் வாத்தியார். நாங்களெல்லாம் அவரை முதல்வாத்தியார் எண்டுதான் சொல்லிறது. எங்கட அப்பு, ஆச்சி போன்ற பெரியாக்கள் அவரைத் ‘திருநீத்துச் சட்டம்பியார்’ எண்டுதான் சொல்லுறவை. எந்த நேரமும் வெள்ளைவேட்டி கட்டிக்கொண்டு,



நேஷனல் சேட்டு போட்டுக்கொண்டு பள்ளிக்குடத்துக்கு போகேக்கை வரேக்கை அவரை நான் றோட்டிலை காணுறனான். அவற்றை நெத்தியிலை பட்டையாய் பூசிக்கிடக்கிற அந்த மூண்டுகுறித் திருந்ததையும், நடுவிலை பென்னம்பெரிய வட்ட மாய் வைச்சிருக்கிற சந்தணப் பொட்டையும், புடரியிலை அசைந்துகொண்டிருக்கிற அந்தச் சின்னக்குடுமியையும் காணேக்கை, எனக்குக் கையெடுத்துக் கும்பிடச்சொல்லிற மாதிரி ஒரு பத்தி இல்லை ஒரு பயம் வரும். வழியிலை எங்கையேன் என்னைக் கண்டால், கண்களை அகல விரித்து, மெல்லிய சிரிப்பு சிரிச்சு, 'எப்படியடா சதாசிவம்' எண்டு அவர் கேக்கேக்கை, எனக்கு உடம்பெல்லாம் குளிரிறமாதிரி இருக்கும். மயிர்க்கால்கள் எல்லாம் குத்திட்டு நிற்கும். அப்படிப் பட்ட அவருடைய செல்லப்பிள்ளைதான் மங்கையர்க்கரசி. அவரைப் பாக்கேக்கை ஏதோவொரு சந்தோஷமான பயமாய் இருக்க, அவளைப் பார்க்கப்பார்க்க ஆசையாய் இருக்கும். சதாசிவத்தண்ணன், சதாசிவத்தண்ணன் எண்டு அவள் சொல்லிற கதைகளைக் கேட்கக் கேட்க பசிகூட வராது. அவள் எத்தினை எத்தினை கதை சொல்லுவாள். எம்.சீ.ஆர்., சிவாஜி நடிக்கிற படக்கதையளும் சொல்லுவாள்."

"எங்கடை வீட்டுக்கு இரண்டு வீடு தள்ளித்தான், அவை யின்றை புதுக் கல்வீடு இருக்குது. அவள் அவையின்றை வீட்டிலும் பார்க்க எங்கடை வீட்டிலைதான் அதிகமாய் இருப்பள். பள்ளிக்கூட விடுதலை நாட்களிலை அவள் நித்தமும் எங்கடை வீட்டிலைதான் நிற்பள். ஆக நித்திரை செய்யத்தான் தங்கடை வீட்டுக்குப் போவள். எங்கடை வீட்டிலை ஆச்சிக்குச் சுகமில்லையெண்டால் அவள்தான் சமைப்பள்; மற்ற வேலை யளிலை ஆச்சிக்கு கூடமாட ஒத்தாசையாக இருப்பாள். பழையது, புதியது, நல்லது நறியது எண்டு பாராமல், "உனக்குக் கூடாது மோனே; பழக்கமில்லை" எண்டு ஆச்சி சொன்னாலும் கேளாமல் அடம்பிடிச்சுச் சாப்பிடுவள். எங்கடை வீட்டிலை ஏதேன் கொண்டாட்டமெண்டால் அவள்தான் நிண்டு, கலகலவென்று பேசி எல்லாத்தையும் நடத்துவள். எப்பனும் வெக்கமில்லாமல் எல்லாரோடையும் 'பகிடிகள்' விடுவள். எத்தினையோபேர் 'திருந்தது வாத்தியாற்றை பெடிச்சி நல்ல பிள்ளை' எண்டு சொன்னதை நான் கேட்டிருக்கின்றேன். அப்ப எனக்கு சந்தோசம், சந்தோசமாய் வரும். அவள் என்றை தங்கச்சிதானே எண்டு எனக்கு புழுகமாயிருக்கும்."

"அவையின்றை வீட்டிலை ஏதேன் கொண்டாட்டமெண்டால் என்னைத் தங்கடை வீட்டை வரச்சொல்லி அவள் பிடிவாதம் பிடிப்பள். நான் மாட்டேனெண்டு சொல்லுவேன் எண்டு



அவளுக்குத் தெரியும். திருந்தது வாத்தியார் இருக்கிற இடத்திலை என்னாலை இருக்க ஏலாது. உவள் மங்கையர்க்கரசி எப்பிடித் தான் இருக்கிறாள் எண்டு நான் யோசிக்கிறேன். கடவுளுக்குப் பக்கத்திலை இருக்க, அழுக்கு வேட்டி கட்டுக்கொண்டு தோட்டம் செய்யிற அறிவில்லாத எங்களுக்கென்ன யோக்கியதை இருக்கு எண்டு நான் அவளைக் கேப்பேன். ‘ஐயா, உன்னைப் பார்க்க எவ்வளவு சந்தோசப்படுகிறார். நீதான் சும்மா சும்மா பயப்படுகிறாய்’ எண்டு அவள் சொல்வாள். எனக்கு அவள் கெஞ்சிறதைப் பாக்க அழுகை வரும். எண்டாலும், கடவுள் போன்ற வாத்தியா ரோடும், அவையின்றை வீட்டை வாற வெள்ளை வேட்டி கட்டின மற்ற மனிசரோடும் நான் எப்பிடித்தான் புழங்கிறது எண்டு யோசித்துப் பார்ப்பேன். ‘என்னாலை முடியாது தங்கச்சி,’ என்னை ‘விட்டுவிடு தங்கச்சி’ என்பேன், எனது குரல் கம்மும். ‘சரி அண்ணா’ எண்டு அவள் போய்விடுவாள். அவள் ஏமாற்றத் துடன் போவதைப் பார்க்க எனக்கு அழுகை வரும். மூலையிலை ஒழிச்சிருந்து அழுவேன்; நல்லாய் அழுவேன்; நெஞ்சிலை கனக்கிற மாதிரிக் கிடக்கிற அந்தப் பாரம் கரையு மட்டும் அழுவேன்.”

“நான் மூண்டாம் வகுப்புமட்டும்தான் படிச்சிருக்கின்றேன். நான் மூண்டாம் வகுப்பிலை படிக்கேக்கை, மங்கையர்க்கரசி அரிவாரியிலைதான் படிச்சவள். அவள் முதலாம் வகுப்புப் படிக்கேக்கையும், இரண்டாம் வகுப்புப் படிக்கேக்கையும் கூட நான் மூண்டுதான் படிச்சனான். அதுக்குப்பிறகு நான் பள்ளிக்குடத்துக்குப் போகேலை. போக மனம்வரேலை. அப்பு என்னை பள்ளிக்குடத்துக்குப் போகச் சொல்லி அடிச்சார். நான் போகேலை. மங்கையர்க்கரசி கூட கூப்பிட்டாள். நான் போகேலை. ஒரு நாள் முதல் வாத்தியார் கூட “நாலெழுத்துப் படிச்சால்தானேடா, நல்லாய் இருக்கலாம்; பள்ளிக்குடத்துக்கு வாவேன்ரா” எண்டார். நானொண்டும் சொல்லேலை. அந்தக் காலத்திலையும், நான் அவருக்கு முன்னாலை ஒண்டும் கதைக்க மாட்டேன். அண்டைக்கும் நான் வீட்டை வந்து அழுதேன்; மூலையிலிருந்து விக்கி விக்கி அழுதேன். அப்பு அடிக்கேக்கை கூட நான் அப்படி அழேலை, முதல் வாத்தியார் பள்ளிக்குடத் திற்கு வாவேன்ரா எண்டு சொன்னபோது எனக்கு அழுகை அழுகையாய் வந்தது. நல்லாய் அழுதேன். ஆச்சிகூடக் கண்டிட்டு ஏன்ரா அழுகிறாய் எண்டு கேட்டா. நான் ஒண்டும் சொல்லேலை. நல்லாய் அழுதேன்.”

“ஓம்பதாம், பத்தாம் வகுப்புகளிலை என்ன படிக்கினம் எண்டு எனக்கு விளங்கேலை. எங்கடை மங்கையர்க்கரசிகூட கண்டியிலை பதின்மூண்டாம், பதினாலாம் வகுப்பு படிச்சது



தானே! நீங்களெல்லாம் கண்டியிலை என்ன படிக்கிறியள்  
எண்டு ஒருநாள் அதைக் கேட்டனான். ‘அதெல்லாம் உனக்கு  
விளங்காதடா அண்ணா’ எண்டான். உண்மையிலை எனக்கு  
விளங்கேலைத்தான். நான்கூட வீரகேசரி, தினகரன், ஈழநாடு  
பேப்பரெல்லாம் எழுத்துக் கூட்டி வாசிப்பேன்தானே.  
எம்.சீ.ஆறின்ரை பாட்டுப் புத்தகங்களும் வாசிக்கிறனான்  
தானே. மங்கையர்க்கரசியும் என்னைப் போலதானே பெரிய  
பெரிய கதைப் புத்தகங்களெல்லாம் வாசிக்கும். எனக்கு அதெல்  
லாம் வாசிக்க ஆசைதான். பதின்மூண்டாம், பதினாலாம்  
வகுப்புப்படிக்கிற மங்கையர்க்கரசி வாசிக்கிற புத்தகங்களை,  
மூண்டாம் வகுப்புப் படிச்ச என்னாலும் வாசிக்க ஏலும்.  
ஆனால் எனக்கு நேரமில்லாததாலை நான் வாசிக்கிறேலை.  
அப்ப, அவை பதின்மூண்டாம், பதினாலாம் வகுப்பிலை  
என்ன படிக்கிறவை எண்டு எனக்கு விளங்கேலை.”

“பெரிய வகுப்புகளிலை இங்கிலீசு படிக்கிறதாக்கும்  
எண்டு நினைச்சிருந்தேன். மூண்டாம் வகுப்புக்கிடையிலை  
தமிழ் படிச்சா இங்கிலீசு படிக்க ஆறாம் வகுப்புப்போதும்  
தானே. அப்ப ஏன் கனக்க வகுப்புகள்; அப்ப ஏன் மங்கையர்க்கரசி  
கண்டிக்கு படிக்கப் போகவேணும்.”

“விடுதலையிக்கை ஒருநாள் அது எங்கடை வீட்டை  
நிக்கேக்கை, அதுக்கு ‘இங்கிலீசிலை’ ஒரு கடிதம் வந்தது.  
நான்தான் கடிதக்காறனிட்டையிருந்து அதைவேண்டி தங்கச்சி  
யிட்டை கொடுத்தனான். அதிலை கிறுக்கல் கிறுக்கலாய்,  
நெளிஞ்ச நெளிஞ்ச இங்கிலீசு எழுத்துகள்; எனக்குக் காய்ச்சல்  
வந்தால் டிச்பென்சறியிலை மருந்து வேண்டேக்கை, அப்போ  
திக்கரி ஐயா எழுதித்தாற துண்டிலை, கிறுக்கல் கிறுக்கலாய்  
கிடக்கிற இங்கிலீசு எழுத்துகள் மாதிரி...; என்றை தங்கச்சிக்  
கும் இங்கிலீசிலை கடிதம் வந்ததாக்கும் எண்டு எனக்கு  
நல்ல புழுகம். எனக்குச் சந்தோசத்திலை சிரிப்புச் சிரிப்பாய்  
வந்தது. கடிதத்தை வேண்டிக்கொண்டுபோகேக்கை நான்  
சிரிச்சுக்கொண்டுதான் போனனான். மணிச்சத்தம் கேட்டு  
வெளியாலை வந்த மங்கையர்க்கரசி ‘ஏண்டா அண்ணை  
சிரிக்கிறாய்’ எண்டு கேட்டுக்கொண்டே கடிதத்தை வாங்கினாள்.  
அவள் இங்கிலீசு படிக்கிறதைப் பாக்க வேணுமெண்டு  
எனக்கு ஆசை ஆசையாய் கிடந்தது. ‘என்ன தங்கச்சி அதிலை  
எழுதிக்கிடக்கு’ எண்டேன்.”

“அவள் முகத்தைச் சுழித்தாள்; எனக்கு இங்கிலீசு விளங்  
கேலையடா அண்ணா” எண்டான்.



எனக்கு பெரிய ஏமாத்தமாய்ப் போச்சு. “பின்னை என்னடி பெரிய படிப்புப் படிக்கிறாய்” எண்டு சீறினேன். அவள் சிரிச்சாள். எனக்கு அழுகை, அழுகையாய் வந்தது. முகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு வீட்டுக்குள் ஓடினேன். மூலையிலை இருந்து அழுதேன்.

அவள் எனக்குப் பின்னாலை வந்ததை நான் கவனிக்கேலை. ஏன்ரா அண்ணை அழுகிறாய் எண்டாள். இது பெரிய குழந்தை எண்டு சொல்லி என்றை கண்ணீரைத் துடைத்தாள். என் னண்ணா இப்பவும் குழந்தைப் பிள்ளை மாதிரி இருக்கிறாயே எண்டு என்னை நாப்பினாள்.

“இங்கிலீசு படியாமல் யூனிவேசிட்டியிலை அதுதான் கண்டியிலை அவை படிக்கிற பள்ளிக்குடம் என்னடி படிக்கிறாய் எண்டேன். ‘அதெல்லாம் உனக்கு விளங்காதடா’ அண்ணை எண்டாள், வெள்ளைக்காறன் போனதின் பின்னாலை அவன்ரை பாசையை நாங்களேன் படிக்க வேணும் எண்டு கேட்டாள். எங்கடை நாட்டிலை இருக்கிற தமிழாலும் சிங்களத் தாலும் எல்லா வேலையும் செய்யலாம்தானே எண்டும் சொன்னாள்.

“அது சொன்னதிலை எனக்கு முழுதும் விளங்கேலைத் தான்; கொஞ்சந்தான் விளங்கிச்சது. வெள்ளைக்காறன் போனதின் பின்னாலை அவன்ரை இங்கிலீசு எங்களுக்கு என்னத்திற்கு; பெரிய பெரிய கதைப்புத்தகங்களெல்லாம் எழுதுகிற எங்கடை தமிழாலை, சின்னச் சின்ன கடிதங்களெழுத லாம்தானே. மூண்டாம் வகுப்பு படிச்ச நான் இதொண்டும் யோசிக்கேலை. பதின்மூண்டாம், பதின்நாலாம் வகுப்புப் படிக்கிற தங்கச்சிதானே இதையெல்லாம் சொல்லுது, யோசிச்சுப் பாத்தா அது சொல்லிறதெல்லாம் சரியாய்த்தான் கிடக்கு. அப்ப பதின்மூண்டாம், பதின்நாலாம் வகுப்பிலை இதெல்லாம் தான் படிக்கிறவையோ.”

“எங்கடை தோட்டத்துக்கும் வெள்ளைக்காறன் வந்தவனாம். முந்தி ரெயில் றோட்டுப்போடேக்கை, அதைப்பாக்க வந்த ஒரு வெள்ளைக்காறன், எங்கடை தோட்டத்துக்கை வந்து பயித்தங்காய் புடுங்கித் திண்டவனாம். அப்ப எங்கடை ஆச்சி குமரியாய் இருந்தவவாம். அவா வெள்ளைக்காறனைப் பார்த்து பயித்தங்காய்க்கு காசு தரச்சொல்லிக் கேட்டாவாம். அவன் ஒரு பயித்தங்காய்க்கு ஒருரூபா காசு கொடுத்தானாம். கொடுத்திட்டு ஏதோ இங்கிலீசிலை கேட்டானாம். ஆச்சி வெக்கப்பட்டு வீட்டை ஓடி வந்திட்டாவாம். அப்ப ஒருரூபா வுக்கு பத்துக்கொத்து அரிசி வேண்டலாமாம். அப்படிப்பட்ட



வெள்ளைக்காறன் போனபின்னாலை இங்கிலீசு என்னத்திற்கு சரிதான் ... ?”

“ஒருநாள், பொழுது மங்கிற நேரம், தோட்டத்திலை பொயிலைக்கண்டுக்கு இறைக்கிறதுக்காக நான் மம்பெட்டி யோட போகேக்கை, றோட்டிலை இரண்டு காச்சட்டை போட்ட பெடியங்கள், எங்கடை வீட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு சைக்கிளோடை நிண்டாங்கள். தங்கச்சி கிணத்தடியிலை உடுப்பு தோய்ச்சுக்கொண்டு நிண்டது. எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாய் வந்தது. எங்கடை தங்கச்சியை இவை ஏன் பாக்க வேணும் நான் அவையளுக்குப் பக்கத்திலை போனேன். போங்காற்றா உன்ரை சரக்கு நிக்ந்து எண்டு ஒருதன் மற்றவனிட்டைச் சொன்னான். மற்றவன் எங்கட கிணத்தடியைப் பார்த்துச் சிரிச்சான். அவருக்கு என்ன சிரிப்பு? நான் கிணத்தடியைத், திரும்பிப் பார்த்தேன். எங்கடை தங்கச்சியும் சிரிச்சமாதிரிக் கிடந்தது. நான் சைக்கிள்ளை நிண்டவங்களை முழிசிப் பார்த்தேன். என்றை கையிலை மம்பெட்டியும் கிடந்தது. அவங்கள் பயந்திட்டாங்கள்போலை கிடக்கு; விர்றெண்டு சைக்கிளிலை ஏறிப் போட்டான்கள். அவங்கள் பேந்தும் நிண்டிருந்தால் எனக்கு வந்த கோபத்திற்கு ஒருவேளை மம்பெட்டியை பாவிச்சாலும் பாவிச்சிருப்பேன்.”

“அண்டைக்கு பறுவம். அப்படி நிலவிலை எனக்கு தண்ணி கட்ட நல்ல ஆசை; எம்.சீ.யாற்றை படத்திலை வாற நல்ல நல்ல சினிமாப் பாட்டுக்கள் பாடிக்கொண்டு, அப்படி நிலவிலை தண்ணி கட்ட எனக்கு நல்ல புழுகம் புழுகமாயிருக்கும். ஆனால் அண்டைக்கு எனக்குச் சரியான மனவருத்தமாய் இருந்தது. மங்கையர்க்கரசி அந்தப் பெடியங்களைப் பார்த்துச் சிரிச்சவளே; சிரிச்சமாதிரித்தான் கிடந்தது. பொழுது கருகிற நேரத்திலை தற்செயலாய் அவள் நிமிர்ந்து பாத்தது எனக்கு சிரிச்ச மாதிரித் தெரிஞ்சிருக்கும். அவள் சிரிச்சிருக்கமாட்டாள்: அவள் திருந்ததுச்சட்டம்பியாற்றை பெடிச்சி; என்றை தங்கச்சி; நெடுகவும் நெடுகவும் அந்த நினைவுகள்தான் வந்தது. துக்கம் துக்கமாய் வந்தது; நெஞ்சை அடைச்சது; அழுகை வந்தது.”

இண்டைக்கு நாலைஞ்சு நாளைக்கு முந்தித்தான் அவளுக்கு மறுமொழி வந்தது. அவள் சோதினை பாஸாம்; இனிமேல் அவள் ஒரு வீடியோ, பீடியாம். அவள் துள்ளிக்கொண்டு எங்கடை வீட்டை ஓடிவந்தாள். ‘எங்கே சதாசிவத்தண்ணன்’ எண்டு ஆச்சியைக் கேட்டாள். ‘ஏன்ரி’ எண்டேன். “அண்ணை நான் சோதினை பாசடா; உனக்கொரு பரிசு தரப்போறேன் எண்டாள். என்றை தங்கச்சி சோதினை பாக பண்ணியது



எனக்கு நல்ல புழுகம். அவள் தன்ரை கையிலை வைச்சிருந்த பாசலை தாறேனெண்டு சொல்லி நீட்டி, நீட்டி ஏய்ப்புக்காட்டினாள். நான் பாஞ்சு பாசலைப் பறிச்சுப் பிரிச்சேன்.”

“எனக்குச் சந்தோசம், சந்தோசம், சந்தோசமாய் வந்தது. என்ரை தங்கச்சி என்ரை தங்கச்சிதான். அவளை அப்படியே கட்டிப் பிடிச்சுத் தூக்கிகொஞ்ச வேணும்போலை எனக்கு புழுகம் வந்தது. அவள் அதுக்கிடையிலை ஆச்சியிட்டை ஓடியிட்டாள். இப்பவும் அண்ணன் குழந்தைதான் எண்டாள்.”

“அவள் எனக்கொரு நீல டெர்லின் சேட்டுத்தான் பரிசு தந்தவள். முந்தியும், அவள் யூனிவேசிட்டிக்கு படிக்கப் போகேக்கையும் எனக்கொரு மஞ்சள் டெர்லின் சேட்டுத் தந்தவள். அதொரு சேட்டுத்தான் நான் இவ்வளவு நாளும் வைச்சிருந்தனான். நான் ஓரிடமும் சேட்டுப்போட்டுக்கொண்டு போறதுமில்லை தானே. எப்பவேன், என்னோடை தோட்டம் செய்யிற பெடியங்களோடை, டபிளிலை செக்கண்ணசோப் படத்திற்குப் போனாப் போறதுதான். அதுவும் எம்.சீ.ஆறின்ரை சண்டைப்படம் எண்டாத்தான் நான் போவேன்.”

“சிலவேளை தங்கச்சி யூனிவேசிட்டியாலை லீவிலை வந்து நிக்கேக்கை அதோடையும் படத்துக்குப் போறனான். நான் மாட்டேன் மாட்டேனெண்டாலும் அது விடாது. நான் தனியவோடா, போறது அண்ணா; சும்மா ஒரு ஆம்பிளைத் துணைக்கு நீ வா; எனக்கு எல்லாம் தெரியுமெண்டு கேப்பாள். பின்னை நான் என்ன செய்யிறது, மஞ்சள் டெர்லின் சேட்டையும், போக்குவரத்து வேட்டியையும் நல்லாய்த் தோய்ச்சுப் போட்டிட்டு, அதோடை வசுவிலை படத்துக்குப் போறனான், அல்லாட்டில் நான், சந்தைக்குக் கூட வசுவிலை போறேலை.”

“யாழ்ப்பாணத்திலை அதுக்கு எல்லா இடமும் தெரியும். அது என்னையும் ஒருருபா பத்துச் சதத்துத் திக்கேற்றுத்தான் எடுக்கச் சொல்லும். நான் மாட்டேனெண்டு போடுவேன். அறுபத்தைஞ்சு சதத்திற்கு கலறியிலை கிட்ட இருந்துதான் நான் படம் பார்ப்பேன். நான் சிலவேளை பின்னுக்குத் திரும்பி செக்கன் கிளாசைப் பாக்கிறனான். கடைசியாய்ப் படம் பாக்கேக்கை ஒரு பொடியன் தங்கச்சியைக் குறுகுறுப்பாய்ப் பார்த்தமாதிரிக் கிடந்தது. பொடியனையும் எங்கையோ பார்த்த மாதிரி எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. எங்கேயெண்டுதான் ஞாபகம் வரேல்லை. அங்கை எல்லாம் அப்பிடித்தானே. ஆப்பிளையள், பொம்பிளையள் எண்ட வித்தியாசமில்லாமல் எல்லாரையும் குறுகுறுப்பாய் பாப்பினம்.”



“படம் முடிஞ்ச வரைக்கை இரண்டோ, மூண்டு பெட்டை யள் மங்கையர்க்கரசி, மங்கையர்க்கரசி, மங்கையர்க்கரசி எண்டு தங்கச்சியைக் கூப்பிட்டினம். தங்கச்சி ‘இதுதான் நான் சொல்லுற சதாசிவத்தண்ணன்’ எண்டு என்னை அவையளுக்குக் காட்டிச்சுது. எனக்கு நல்ல சந்தோசம் – வெக்கமாயுமிருந்தது. அந்தப் பெட்டையளிலை மஞ்சள் சீலை கட்டின கண்ணாடி போட்ட, சின்னப்பிள்ளைதான் நல்லபிள்ளை; நீலச்சீலை கட்டின பிள்ளையும் ஒருமாதிரி; சின்னச் சட்டை போட்ட மற்றபிள்ளை ... சீ ... எனக்குப் பாக்க அரிகண்டமாய் இருந்துது. வாயிலையும் ஏதோ சிவப்புகளைப் பூசி ... அவரும் வந்தவர் போலை எண்டு சொல்லி அது சிரிச்சுது; தங்கச்சியும் சிரிச்சுது. எனக்கு ஒண்டும் பிடிக்கவுமில்லை; ஒண்டும் விளங்கவுமில்லை.

“நான் பேந்து தங்கச்சிக்கு அந்த பிள்ளையோடை பழகாதையெண்டு சொன்னனான். அந்த மஞ்சள் சீலை கட்டின பிள்ளை நல்லபிள்ளை; அப்பிடிப் பிள்ளையளோடைதான் பழகவேணும் எண்டும் சொன்னனான். எனக்கு அந்தப்பிள்ளையிலை பிடிச்சுப் போச்சு; அது நல்லபிள்ளை.”

“தங்கச்சி வீட்டை சிலவேளை சைக்கிள்ளை பெடியங்களும் வாறவங்கள்; அது அவங்களோடை எல்லாம் சிரிச்சுக் கதைக்கும். பகிடியளும் விடும். வீட்டிலை இருத்தி தேத்தண்ணியும் கொடுக்கும். முதல்வாத்தியாரும் அதுக்கு ஒண்டும் பறையிறேலை.”

“நீ பொம்பிளைப் பிள்ளையல்லே; பெடியங்களோடை உப்பிடியே பழகிறது எண்டு நான் தங்கச்சியைக் கேட்டனான். அது பிலத்துச் சிரிச்சது. அண்ணை நீ இப்பவும் குழந்தையடா. பொம்பிளையளும் ஆம்பிளையளும் சிரிச்சுப் பழகிறதிலை என்ன பிழையடா. பிழை எண்டதெல்லாம் அவங்கடை அவங்கடை மனசைப் பொறுத்தது எண்டு அது சொல்லிச்சுது. நானும் பேந்து யோசிச்சுப் பார்த்தனான். பொம்பிளையளும் ஆம்பிளையளும் பழகிறதிலை என்ன பிழை? ஒண்டுமில்லைத் தானே. இப்பதான் பதின்மூண்டாம் பதினாலாம் வகுப்பிலை என்ன படிப்பிக்கிறவை எண்டு எனக்கு விளங்குது.”

“நான் நேத்து பொழுது படைக்கை தோட்டத்தாலை வீட்டைவந்து பாத்தா தங்கச்சி அழுகிற மாதிரி நிக்ந்து. என்னைக் கண்டிட்டு விக்கி, விக்கி அழுதது. எந்த நேரமும் பகிடியள் விட்டுச் சிரிச்சுக்கொண்டிருக்கிற தங்கச்சி, அழுகிறதைப் பாக்க எனக்கு அழுகையாய் வந்தது. நான் அழேக்கையெல்லாம், அழுமுஞ்சி, இப்பவும் குழந்தையோ எண்டு என்னைக் கேட்டு என்னைப் பகிடிபண்ணி என்னை அழாமல் செய்யிற தங்கச்சி, அப்பிடி அழுவதைப் பாக்க ஏதோ கூடாதது நடந்து போச்சு.



எண்டு எனக்கு விளங்கியிட்டுது. ‘என்னடி நடந்தது’ எண்டு நானும் அழுகிற மாதிரிக் கேட்டேன். அதின்றை கண்ணீரைத் துடைத்து, கையைப்பிடிச்சு சொல்லமாட்டியோ எண்டு கெஞ்சிக் கேட்டன். என்னை, ‘ஐயா கலியாணம் செய்துகொடுக்கப் போறாராம்’ எண்டு விக்கி அழுதது.”

“எனக்கு ஒண்டும் விளங்கேலை. கலியாணம் செய்கிற தெண்டால் எல்லாருக்கும் புழுகம்தானே. இவள் ஏன் அழுகிறாளெண்டு எனக்கு விளங்கேலை. அது நல்லது தானேடி. அதுக்கேன்ரி அழுகிறாய் எண்டேன்.”

“அவள் அழுகையை நிப்பாட்டி என்னை முழுசிப் பார்த்தாள். எங்கடை பெரிய பள்ளிக்குடத்திலை படிப்பிக்கிற சுப்பிரமணியம்தான் மாப்பிளை எண்டாள்.”

“எனக்கு அவரைத் தெரியும். எங்கடை ஊர்ப்பெரிய பள்ளிக்குடத்திலை படிப்பிக்கிற நல்ல வாத்திமாரிலை அவரும் ஒருத்தரெண்டு அங்கை படிக்கிற பொடியங்கள் சொல்லிறவங்கள்; நானும் சிலவேளை அவரைக் காணுறனான். ஆள் சைக்கிள்ளை போகேக்கை, வரேக்கை தேவாரம் மாதிரிப் பாட்டுக்களை மெதுவாய் பாடிக்கொண்டு போறவர். பெரியபெரிய இங்கிலீசுப் புத்தகங்களும் கொண்டு போறவர். ஒருநாள் அவர் சைக்கிள்ளை போகேக்கை புத்தகமொண்டு தவறி றோட்டுலை விழ, நான் தான் எடுத்துக்குடுத்தனான். அவரும் தங்கச்சி மாதிரி பீடியோ எம்மேயோதானாம். மங்கையர்க்கரசிக்கு நல்ல பொருத்தமான ஆள்; அப்பேன் அவள் அழ வேணும்...”

“அவர் நல்ல மாதிரி மனிசன் தானேடி; உனக்கு நல்ல பொருத்தமான ஆள்; உதுக்கேன்ரீ பேச்சி அழுகிறாய்’ எண்டு நான் கேட்டேன்”

“அவள் தன்றை சட்டைக்குள்ளாலை ஒரு படத்தை எடுத்து என்னைப் பாக்கச் சொல்லிக் காட்டினாள். ஒரு காச்சட்டை போட்ட நெடுவல் பெடியனும், ஒரு பொம்பிளையும். நான் கண்ணைக் கசக்கிப்போட்டு வடிவாய்ப் பார்த்தேன். பொம்பிளை தங்கச்சி, தங்கச்சியேதான் – இரண்டு பேரும் சோடியாய் சிரிச்சுக் கொண்டு நிக்கினம். பெடியனையும் எங்கையோ கண்டமாதிரி – ஓ! ஒருநாள் சைக்கிள்ளை நிண்டு தங்கச்சியைப் பார்த்த பெடியன்; படம் பாக்கேக்கை குறுகுறுப்பாய் பார்த்த பெடியன்; எனக்கு தலை சுத்திச்சது; மயக்கம் வந்தது; நெஞ்சை அடைச்சது; கண் இருண்டது; அழுகை அழுகையாய் வந்தது.”

“அழுகையை அடக்கிக்கொண்டு, அவளை நிமிர்ந்து பாத்துக் கேட்டேன் ‘நீ என்றை தங்கச்சி தானோடி’ எண்டு”



“அவள் என்றை காலிலை விழுந்து கையாலை காலைக் கட்டிப் பிடிச்சுக்கொண்டு அழுதாள். நான் உன்ரை தங்கச்சி இல்லாட்டா வேறை ஆரடா உன்ரை அருமைத் தங்கச்சி எண்டு கேட்டாள். ஐயாவும், நீ என்றை மேளாடி எண்டு பேசினது எண்டு சொல்லிக் கதறினாள். அண்ணை நீ ஒரு தெய்வம்; குழந்தை எண்டு நினைச்சேன், நீயுமா என்னை விரட்டிறாய் எண்டு கேட்டாள். எனக்கு அடக்க, அடக்க அழுகை வந்தது. ‘அப்ப ஏன் தங்கச்சி உப்பிடிச் செய்தனி’ எண்டு கேட்டேன்.”

“அவள் கண்ணைத் துடைச்சுப் போட்டுச் சொன்னாள் ‘அது என்னவோடா, அண்ணா எனக்குச் சொல்லத் தெரியாது. எனக்கு அவரிலை பிடிச்சுப்போச்சு; அவருக்கும் அப்பிடித்தான். தாங்கள் பெத்ததுகளுக்கு கலியாணம் செய்து பார்க்கிறதோடை தாய் தேப்பன்ரை பொறுப்புத் தீர்ந்து போம். குடும்பம் நடத்து கிறது நாங்கள் தானே. எங்களோடை குடும்பம் நடத்தக் கூடியவங்களை தெரிஞ்செடுக்க எங்களுக்கு அறிவு காணாதே. நாங்கள் விரும்பியவங்களுடன் நாங்க வாழவேணுமடா அண்ணா; ஐயா தான் சொல்லுறவரைத்தான் கலியாணம் செய்ய வேணுமெண்டு சொல்லுகிறார். இவர் இல்லாமல் என்னால் வாழ ஏலாதடா’. எண்டு சொல்லிக் கண்கலங்கிச்சுது தங்கச்சி; நானும் எவ்வளவோ மனத்தைக் கல்லாக்கி வைராக்கிய மாயிருக்கத்தான் பார்த்தேன். என்னாலை ஏலாமல் போச்சுது. எனக்கும் கண்கலங்கிச்சுது. அது சொல்லுறதும் சரிபோலத்தான் எனக்குத் தெரிஞ்சுது. பதின்மூண்டாம் பதினாலாம் வகுப்பிலை என்ன படிப்பிக்கிறவை எண்டு எனக்குத் விளங்கிப்போச்சு. எங்களைப்போலை மூண்டாம் நாலாம் வகுப்புப் படிச்சவையெல்லாம் இப்பிடி இப்பிடி புதிசு, புதிசாய் யோசிச்சுப் பார்க்க மாட்டினம். கனக்கப் படிச்சவைதான் புதிசு புதிசாய் யோசிப் பினம்போலை. தாங்கள் விரும்பினவையைத் தானே எல்லாரும் கலியாணம் செய்யிறதெண்டால் ... எவ்வளவு நல்ல யோசினை.”

“எனக்கு இப்ப ஒரு உதவி செய்ய வேண்டுமெண்டு தங்கச்சி கேட்டிது. அந்தப் பெடியன் பக்கத்தூர் பெடியன் தானாம். போய் நான் தாற துண்டைக்குடுத்து அவனைக் கூட்டியாறியோ எண்டு கேட்டது”

“நான் ஓமண்டிட்டேன். உந்த இருட்டுகளுக்கெல்லாம் நான் பயப்பிடமாட்டேன். அமவாசை இருட்டிலைகூட கைக்குறிப்பிலை தண்ணிகட்டிறனான்தானே. ஆக திருநீத்து வாத்தியாரை நினைக்கத்தான் பயமாய் கிடந்தது.”



“பேந்தென்ன? அவன் வந்தான். தங்கச்சியையும் அவனையும் நான்தான் வழி அனுப்பிவைச்சேன். அதுகள் படிச்சதுதானே எங்கேயெண்டாலும் போய் சந்தோசமாய் வாழட்டும் எண்டு நினைச்சேன்.”

“அவை இரண்டு பேருமாய் போகேக்கை தங்கச்சி என்றை காலிலை விழுந்து கும்பிட்டுது; ‘அண்ணா நீயொரு தெய்வமடா’ எண்டு சொல்லிச்சுது. ‘எங்களை ஆசீர்வதிச்ச விடா அண்ணை’ எண்டு அது கேட்டது. எனக்கு வெக்கமாய்த்தான் கிடந்தது. சந்தோசமாயும் கிடந்தது. கண்ணீரும் வந்தது. தங்கச்சி நீ எங்கையெண்டாலும் சந்தோசமாய் இருக்க வேண்டுமெண்டு நான் சொன்னேன். என்றை குரல் கம்மி இருந்தது.”

“அவையள் அந்த இருட்டிலைபோக வெளிக்கிட்டினம். தங்கச்சியின்ரை புழுகத்தைப் பாத்து எனக்கு சந்தோஷம், சந்தோஷம், சந்தோஷமாய் இருந்தாலும், திருநீத்து வாத்தியாரை நினைக்க எனக்கு பயமாய்த்தானிருந்தது.”

“தங்கச்சி போகேக்கை சொல்லிச்சுது. அண்ணா! ஐயாவை நினைச்ச பயப்படாதேயடா; காலம் மாற மாற அதுக்கேற்ற மனிசனும் மாறத்தானடா வேணும். ஐயாவும் மாறுவார்; அவற்றை கோபமும் அடங்கும் எண்டுதான் நினைக்கிறேன்.”

“அழுதுகொண்டே - அப்பிடிச் சந்தோசத்திலையும் அவையள் ஏன் அழவேணும் - கையளை ஆட்டிக்கொண்டே அவையள் போச்சினம். நானும் கையளை ஆட்டிக்கொண்டே நிண்டேன். என்னை மறந்துபோய் ஆட்டி, ஆட்டி, ஆட்டி கைவலிக்கத்தான் நிப்பாட்டினேன். என்றை நெஞ்சு குளிர்ந் திருந்தது.”

“நான் இப்ப திருநீத்து வாத்தியாருக்கும் பயப்பட மாட்டேன். தங்கச்சி அவனோடை ஓடினதைப்பற்றி, அவர் என்னைக் கேட்டா நான் இப்ப அவருக்கு முன்னாலை துணிஞ்சு நிண்டு ஞாயம் சொல்லுவேன். ஓம்; உண்மையாச் சொல்லுவேன்.”

“இரா முழுக்க நித்திரை வரேல்லை; புரண்டு புரண்டு படுத்தேன். கோழி கூவிச்சுது; குருவி கத்திச்சுது; சாடை சாடையாய் விடிஞ்சது. இருட்டுப் போக வெளிச்சம் வந்தது.”

“தங்கச்சியும் அவனும் இப்ப வெளிச்சத்திலை நடப்பினம் எண்டு நான் நினைச்சேன்.”

அஞ்சனி, ஐப்பசி 1971



## அரியத்தின் அக்காவுக்கு . . .

அரியத்தின் அக்காவுக்கு,

எப்படி இந்தக் கடிதத்தை எழுதத் தொடங்குவ தென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எவ்வளவோ நேரம் சிந்தித்தும் ஒரு முடிவுக்கு வர என்னால் முடியவில்லை. கொஞ்ச நேரமென்றாலும் - நீ என்னுடன் பழகிய அந்த மகத்தான உணர்ச்சிகரமான நேரத்தைக் கொண்டு எப்படி உன்னை அழைக்கலாமென்று எனக்குப் புரியவில்லை. உன்னை அன்புள்ள சகோதரியென்று விளிக்கவும் என்னால் இயலும்; அன்புள்ள . . . என்று விளிக்கவும் என்னால் இயலும். உன் பெயரைச் சொல்லி உரிமையோடு அழைக்கவும் என்னால் முடியும். ஆனால், நீ உன் பெயரை எனக்குச் சொல்லவில்லை. என்னை நீ எப்படிப் பாவித்தாய் - ஒரு உடன்பிறவாச் சகோதரனாகவோ அல்லது நீ உள்ளன்புடன் நேசிக்கும் ஒருவனாகவோ அல்லது எப்போதோ ஒருமுறை சந்தித்து மறந்துவிடக் கூடிய, எதுவித உறவுகள், பந்தபாசங்கள் அற்ற ஒரு மூன்றாம் மனிதனாகவோ - எப்படி நீ பாவித்தாய் என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. அப்படி நீ ஒருவித தொடர்பை வகுத்து என்னோடு பழகியிருந்தால் - அந்தத் தொடர்புக் கேற்ற - அந்தத் தொடர்பைப் பாதுகாக்கக்கூடிய - அந்தத் தொடர்பின் உணர்ச்சிகள் நிறைந்த குரலில் நான் உன்னை அழைத்திருக்க இயலும். அந்த மன நிறைவில் நான் நிம்மதி காண முடியும். நீ எப்படி உன்னை அழைக்கிறாயென்பதல்ல எனக்கு முக்கியம்; இந்த உலகில் நான் வாழக்கூடிய நீண்டகாலத்தில் - ஒரு சில நேரப் பழக்கத்தில் என் மனதில் ஒரு உணர்ச்சியை, ஒரு குளிர்ச்சியை, ஒரு கிறுகிறுப்பை ஏற்படுத்திய உன் உறவுதான் எனக்கு முக்கியம். அது எப்படியிருந்தாலும் எனக்கு அக்கறையில்லை.



ஆனால், நீ மொழியளவில் சொல்லக்கூடிய அல்லது எழுதக்கூடிய ஒருவித உறவுகளையும் ஏற்படுத்தாமல் - அதே நேரம் உன் உயிரினால், உணர்வினால் ஏதோ ஒரு உறவை ஏற்படுத்தியவளைப் போல கண்கள் கலங்க, குரலடைத்து நெஞ்சம் குலுங்க, பீறிட்டுவரும் அழுகையை வலிந்தடக்கி ஒரு செயற்கைப் புன்முறுவல் காட்டி, கரங்களைக் கூப்பி, 'வணக்கம், வருகிறேன்' என்று விடைபெற்றாயே?

நான் கண்கள் கலங்க, உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டாது - மரமாய் - கல்லாய் தலையசைத்து விடை கொடுத்தேனே...?

எந்த உறவுக்கு இந்த உணர்ச்சி வரும்?

அந்த உறவை - அல்ல - அந்த உணர்ச்சிகளைத் தந்த உன்னுடைய உறவை நான் நாடி நிற்கிறேன். அதற்காக ஏங்குகின்றேன். அதனால்தான் இவ்வஞ்சலை வரைகின்றேன்.

இதை எழுத உட்கார்ந்த போதுதான், உன்னை எப்படி விளிப்பது என்ற பிரச்சனை ஏற்பட்டது. ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியாமல் நான் நீண்டநேரம் சிந்தித்தேன். நீயும், நானும் பழகிய சூழல் மனத்தரங்கில் விரிய - நீண்ட பஸ் கியூவில் உனக்கும் எனக்குமிடையே கள்ளங்கபடமற்ற சின்னஞ்சிறிய சிறுமியாய் உன் தங்கை - அவள் தான் அரியம்; சிரித்த காட்சி என் மனத்தரங்கில் மின்னுகிறது.

அவளால்தானே உனக்கும் எனக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது. அவளால்தானே இந்த உறவு - பிரிய வேண்டுமென்று அறிந்திருந்துங்கூட, பிரியும்போது மனதில் வேதனைக் குமைச்சல் எடுக்குமென்றும் தெரிந்திருந்துங்கூட, அதாவது தவிர்க்க வேண்டிய உறவென்று புரிந்திருந்தும் தவிர்க்க முடியாத உறவாக ஏற்பட்டது.

அதனால் அவள் பெயரைக்கொண்டே, உன்னை விளிக்கிறேன். அரியத்தின் அக்காவே, ... என்று அழைப்பதிலேயே ஒரு மன நிறைவை - ஒரு உறவுத் தொடர்பின் உணர்ச்சி இழையைக் காண்கிறேன்.

அரியத்தின் அக்காவே...

நீ எங்கிருந்தாலும் எனது வணக்கங்கள் உன்னைச் சேரட்டும். 'வாழ்க்கை, ஒரு விபத்தென்று' எங்கோ படித்த ஞாபகம். எமக்கு எதிர்பாராமல் நடக்கும் விபத்துகளின் தொகுப்புத் தான் வாழ்க்கையென்றால், நீயும் நானும் சந்தித்ததும் ஒரு விபத்துத்தான். அந்த விபத்தின் விழைவாக என் நெஞ்சம் குமையக் குமைய, உன்னை நினைத்து வேதனையுடன் அழ



வைக்கிறாயே; அதுதான் என் வாழ்க்கையா? என் வாழ்நாள் முழுவதும் நான் உன் நினைவில் சித்திரவதைப்படத்தான் வேணுமா?

‘நாம் சந்திக்கின்றோம்; அன்பு செய்கின்றோம்; பிரிகின்றோம்; ஒவ்வொரு மனித மனத்தின் சோக கீதமே இதுதான்’ என்று ஒரு ஆங்கிலக் கவிஞன் பாடினானாம். அவனின் இந்த ஆத்மார்த்தமான - அழகிய கவிதை வரிகளை நினைத்து நான் உன்னை மறந்துவிடத்தான் முயல்கிறேன். உனது உறவை - அது எத்தகைய உறவென்றாலுங்கூட - அதை நாடி நிற்கும் என் மனத்தை - உள்ளத்தை - சித்தத்தை - இல்லை என்னையே வலிந்தடக்கத்தான் முயன்று முயன்று பார்க்கிறேன். எப்போதும் நான் அதில் தோல்வியையே காண்கின்றேன்.

உன்னை மறந்துவிட்டேனென்ற நினைவில், நான் வீதியில் நடை போடும்போது, அழகிய ரோசாவில் நீ நின்று அழுகிறாய்; உன்னை மறந்துவிட்டேனென்ற நினைவில் ஏதாவது பாடலை நான் முணுமுணுக்கும்போது, அந்தப் பாடலில் இழையோடும் சுருதியாய் நீ நின்று உன் சோகக் குரலைக் கொடுக்கிறாய்; உன்னை மறந்துவிட்டேனென்ற நினைவில் நான் ஆண்டவனை வணங்கும்போது, வரங் கேட்கும் பாவனையில் நீ என்னைப் பார்க்கின்றாய்; உன்னை மறந்துவிட்டேனென்று நினைவில் நான் ஏதாவது படிக்க முயலும்போது, கண்களில் ஏதோ உணர்ச்சி மிளிர்வுடன் நீ நின்று பாடத்தை மறைக்கிறாய். என் நனவிலும் - கனவிலும், விழிப்பிலும், உறக்கத்திலும் நீயே நிறைந்து நின்று என்னை வாட்டுகின்றாய்.

அரியத்தின் அக்காவே...

உனக்குத் தெரியாமலே நீ ஏன் என் நெஞ்சத் திரையில் மின்னுகின்றாய். எனக்குத் தெரியாமலே நானும் உன் மனத் தரங்கில் இடம் பிடித்திருக்கின்றேனா. அப்படிப் பிடித்திருந்தால், அந்தப் பிடிப்பின் அர்த்தத்தில் - அந்த உறவுத் தொடர்பின் உணர்ச்சியில் - ஒரே ஒரு முறையாதல் உன் குரலையெடுத்து என்னை அழைக்கமாட்டாயா? அப்படி அழைப்பதின் மூலம் எப்படியாதல் ஏதோவொரு உறவுத் தொடர்பை என்னுடன் ஏற்படுத்தமாட்டாயா?

நீ அப்படிச் செய்யமாட்டாய்; அது எனக்குத் தெரியும்.

‘ஏன்’ என்ற கேள்விக் கொளுக்கியில் பிடித்துப் பின் நோக்கிப் பார்க்கிறேன்.

புலர்ந்தும் புலராத காலை வேளை; வைகறை இளம் பனியின் மெல்லிய தூய்மையான குளிர்ச்சியில், சலசலத்தோடும்



மாணிக்க கங்கையில் நீராடி, அந்தப் புனித உணர்வுடனே ஆண்டவனை வழிபட்டு, மீண்டும் எமது உத்தியோக வாழ்வு என்னும் இயந்திரமான வாழ்வை நோக்கிப் புறப்படுவதற்காக நானும், நண்பர்களும் பஸ் நிலையத்திற்கு வருகின்றோம். இரண்டு தினங்களாக, பச்சை பரந்து உயர்ந்திருக்கும் மலைச் சூழலில், வசந்தக் குறுகுறுப்பில் சிரிக்கும் மரச்சோலைகளில், மஞ்சளாய்ப் பூத்து மணத்து நிற்கும் கொன்றைமலர்ப் பரப்பில், சலசலத்தோடும் மாணிக்க கங்கையில், புதிய ஆலயத்தைத் தரிசித்த மனப்பக்குவத்தில், சாதிமத பேதமில்லாமல் மொய்த்து நின்ற சனக்கூட்டத்தில் - வாழ்ந்த வாழ்வை - அந்த இனிமை யான வாழ்க்கையோட்டத்தை விட்டுப் போகிறோமே என்ற ஏக்கத்துடனேயே நானும் நண்பர்களும் பஸ் நிலையத்தில் நிற்கின்றோம்.

“இனி எப்போது நாம் கதிர்காமத்திற்கு வரப் போகிறோம்” என்கிறான் நண்பன் பாலசந்திரன்.

“வாழ்க்கையில் தரிசிக்க வேண்டிய ஒரு தரிசனம் நன்றாக முடிந்துவிட்டதே” என்று கூறி நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடுகிறான் வைதீகப் போக்குடைய நண்பன் பாலு.

“எமது இயந்திரமயமான வாழ்வை விட்டு, இதே போன்று அருமையான இயற்கைச் சூழலில், காலகாலமாக அமைதியாக வாழ எங்களுக்குக் கிடையாதா” என்று ஏங்கினான் என்னை நன்றாக அறிந்துகொண்ட என் அறை நண்பன் ‘பரி’ என்கிற பரிபூரணானந்தன்.

நான் சிரித்தேன்; வெறுமே சிரித்தேன். ஒவ்வொரு மனித மனதிலும் எத்தனை எத்தனை விதமான ஏக்கங்கள். அந்த ஏக்கங்களின் தொகுப்புத் தானே வாழ்க்கை. வாழ்க்கை என்பதே ஏக்கங்களின் சிதறல்தானே என்ற அனுபவ ரீதியான உண்மையை மீண்டும் அசைபோட்டு, வெறுமே சிரித்தேன்.

அழகு போர்த்துக் கிடக்கும் அந்தச் சூழலில் பச்சை போர்த்துக் கிடக்கும் மலைகளில் ஏறி உஷாவ எனக்கும் ஆசைதான்; சலசலத்தோடும் மாணிக்க கங்கையில் எப்போதும் மூழ்கிக் குளிக்கவும் ஆசைதான்; உடலை மெதுவாகத் தடவி இதம் கொடுத்து ஊடும் கொன்றைப்பூ வாசனை நிறைந்த தென்றலை நுகர எனக்கு என்றும் ஆசைதான். மாலை மங்கும் நேரத்தில் - மேற்கே உயர்ந்து நிற்கும் மரங்களுக்கப்பால், தங்கச் சூரியன் பளபளத்துக்கொண்டு - மர இடைவெளியினூடாக இடையிடையே மஞ்சள் வெளிலைப் பரப்பிப் பூக்கோலம் போடும் போது அந்த அழகைப் பார்த்துப் பார்த்து கவிதை பாட எனக்குக் கொள்ளையாசைதான். வைகறையின் இளம்



குளிரில் மாணிக்க கங்கையில் மூழ்கி, முருக சன்னிதானத்தில் நின்று, அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழை உருக்கமாக மெல்லிய குரலெடுத்துப் பாட எனக்கு என்றும் ஆசைதான். மத்தியானத் தின் பின் மேகங்கள் திரண்டு இருள் - காற்று பலமாக அடிக்க - மர இலைகளும் கொன்றை மரப் பூக்களும் பொலபொல வென்று உதிர - பறவைகள் ஆரவாரம் செய்து கொண்டு பறக்க - மதிய உணவுண்ட களைப்பில் இராமகிருஷ்ண மடத்துப் பளிங்குத் தரையில் படுத்துக்கொண்டு - எமது பழைய ஏமாற்றமான சோக நினைவுகளில் மனத்தைச் செலுத்தி - உலகத்து அழகிய காவியங்களில் வரும் சோக கீதங்களை யெல்லாம் உணர்ந்து - நயந்து - அனுபவித்துப் படிக்க எனக்கு எப்போதுமே ஆசைதான்.

ஆனால் இந்த ஆசைகள் எல்லாம் நிறைவேறாதென்று எனக்குத் தெரியும். அவ்வளவுதூரம் அந்த இயந்திர மயமான வாழ்வில் நாம் கட்டுண்டு இருக்கிறோம். அந்த வாழ்க்கையை உதறித்தள்ள எமக்கு துணிவில்லை. துணிவிருந்தாலும் எங்கள் குடும்பச் - சமூகச் சூழல் அதற்கு இடந்தரப் போவதில்லை.

எனவேதான் நான் வெறுமே சிரித்தேன்.

“என்ன புலவர்! ஒன்றும் பேசாமல் சிரிக்கின்றாய்” என்றான் பரி.

“என்னத்தைப் பேசிறது” என்றேன் நான்.

உனக்கும், எனக்கும் இடையில் நின்ற உன் தங்கை அரியம் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். என்னைச் சுட்டிக்காட்டி உன்னிடம் ஏதோ சொன்னாள். நீயும் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து, ஒரு அரைப்புன்னகை காட்டி முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாய்.

‘உலகத்தில் பேசுவதற்குத்தான் எவ்வளவோ விஷயங்கள் இருக்கின்றனவே’ என்று நீ உன்பாட்டிலேயே சொன்னது எனக்குக் கேட்டது.

“உலகத்தில் பேசுவதில்தான் வாழ்க்கை இருக்கிறது என்று சிலர் நம்புகிறார்கள். மனிதன் தோன்றிய ஆதி நாளிலிருந்தே பேசிக்கொண்டுதானே இருந்திருப்பான். பேசிப்பேசிப் பேசியே தன் வாழ்வைக் கழித்திருப்பான். இன்னமுந்தான் அந்தப் பேசுகிற வாழ்க்கையில் அவனுக்குச் சலிப்போ, களைப்போ ஏற்படவில்லை போலிருக்கிறது” என்றேன் நான் என் நண்பனைப் பார்த்து.

அவன் மௌனமாக ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.



அப்போது நீ என்னை நன்றாகத் திரும்பிப் பார்த்து முழுதாகச் சிரித்தாய். உன் அதரங்களைப் பவ்வியமாகத் திறந்து 'உண்மைதான்' என்றாய். அப்போ நான் அர்த்தத்துடன் சிரித்தேன்; நீயும் சிரித்தாய்.

உன்னுடன் நான் சிரித்துக் கதைப்பதைக் கண்ட என் நண்பர்கள் ஏதோ உந்தலினால் உஷார் கொள்கிறார்கள். உலகத்து விடயங்கள் - நுட்பங்களை எல்லாம் தாங்கள் முற்று முழுதாக அறிந்தவர்கள் போலவும், பெரிய ஹாஸ்ய மன்னர்களைப் போலவும், அழகு இராசாக்களாகவும் தம்மை உருவகித்து பேசினார்கள். பலத்துச் சத்தமிட்டுச் சிரித்தார்கள். நீ மீண்டும் மௌனமானாய். அந்த அல்லோல கல்லோலத்தில், பஸ் நிலைய தூணொன்றுடன் மோதுண்டு நண்பன் பரியின் தலையில் காயமேற்பட்டபோது, எதுவித உறவுகள் பந்த பாசங்களற்ற ஒரு மூன்றாம் மனிதனைப் போல நீ அவனது காயத்தைப் பற்றி விசாரித்தாய்; உன்னுடைய தங்கையும் விசாரித்தாள்; உன்னுடன் வந்த உன் குடும்பத்தவர்களும் விசாரித்தார்கள்.

நீண்ட நெடு நேரத்தின்பின், மாத்தறை நோக்கிச் செல்லும் பஸ் வந்தது. உனக்கும் உன் தங்கைக்கும் நடுவில் பின்புறமாக நான் உட்கார்ந்து கொண்டேன். என் நண்பன் ஒருவன் பஸ்சின் பிற்பகுதியிலும், மற்ற இருவரும் பஸ்சின் முற்பகுதியிலும் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். எனக்கருகில் நீயும், உன் தங்கையும், உன் தாயும் உட்கார்ந்திருந்தபடியால், எப்போதோ சந்தித்துப் பிரியும் மூன்றாம் மனிதனைப் போல உன் குடும்பம், சூழல், தொழில் என்பன பற்றி விசாரித்துக் கொண்டேன். பேச்சுவாக்கில் உன் தங்கையின் பெயர் அரியமென்றும், உனது ஊர் இலங்கையின் கீழ்ப்பகுதியிலுள்ள ஒரு எழில் கொழிக்கும் நகரமெனவும் அறிந்தேன்.

பஸ் தன் பயணத்தை ஆரம்பித்ததும் நான் என்னை மறந்த நிலையில் இயற்கைக் காட்சிகளில் மனத்தைப் பறி கொடுத்திருந்தேன். வரண்ட அம்பாந்தோட்டைப் பகுதியின் உப்பளங்களையும், பற்றைக் காடுகளையும், எங்காவது தென்படும் ஒற்றைப் பனைமரத்தையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். நீர் நிலைகளில் தம்மை மறந்து படுத்துத் தூங்கும் எருமை மாடுகளையும், சிறிய நீர்க் குட்டைகளில் குளிக்கும் சிராமியப் பெண்களையும், சிங்களக் கிராமியப் பண்பாட்டின் உயிர் துடிக்கும் நீண்ட துண்டுச் சேலைகளை அணிந்து வீதியில் ஆங்காங்கே தென்படும் இளம் பெண்களையும் பார்த்து என்னை மறந்திருந்தேன்.



எப்போதாவது உன்னைத் திரும்பிப் பார்க்கும்போது, நீ சிந்தும் மோகனப் புன்னகையில் அப்போது ஓர் அர்த்தத்தை மெதுவாக உணரலானேன். அதனால், இயற்கையை மறந்து நான் உன்னையே பார்க்கத் தலைப்பட்டேன். நீ என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கும்போதெல்லாம் நானும் பதிலுக்குப் புன்னகை புரிய முற்பட்டேன். நீ சிந்திய புன்னகைகளின் அர்த்தத்தை நான் புரிந்துகொண்ட ரீதியில், உன்னோடு உறவுத் தொடர்பு கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆதங்கத்தில் நான் தவிக்கலானேன். பேச்சைப் பற்றி நான் முன்னர் சொன்னதை நன்றாகப் புரிந்து ஆமோதிப்பதுபோல நீ வாயால் பேச முற்படவில்லை. நானும் பேசவில்லை. நீ கண்ணால் ஏதோ பேசுவதாக நினைத்து, அந்தப் பேச்சின் சாரங்களை நான் எனக்குகந்த மாதிரிப் புரிந்து, அந்த ஆனந்தத்தில் திளைக்கலானேன்.

எப்போதோ ஒருமுறை சந்தித்து மறந்து விடக்கூடிய எதுவித உறவுகள் பந்த பாசங்களற்ற ஒரு மூன்றாவது ஆளாக பஸ் நிலையத்தில் என்னால் கணிக்கப்பட்ட நீ - பஸ் பயணத்தில் உணர்ச்சியும் உயிர்த் துடிப்பும் மிக்க உறவு கொள்ளக்கூடிய - உறவுக் கொள்ள வேண்டிய ஒருத்தியாக என் மனத்தரங்கில் இடம்பெற்றாய். அப்போது உன் உறவை நான் நாடி நின்றேன். அதற்காக ஏங்கினேன்.

நீண்டதூர பஸ் ஆதலால், வழியில் ஒரு பஸ்தரிப்பில் ஓய்வெடுப்பதற்காக பத்து நிமிடம் நின்றது. ஓய்வெடுப்பதற்காகவும் அந்தச் சூழலை அவதானிப்பதற்காகவும் நானும் அவ்விடத்தில் இறங்கிச் சிறிது உலாவலானேன். அப்போது பஸ்சில் முன்பகுதியிலிருந்த லௌவீக அனுபவங்கள் மிக்க என் நண்பன் பாலச்சந்திரன், உன்னைப் பற்றி நான் எதிர்பாராத சங்கதிகளைக் கூறினான் நீ அவனுடன் கண்களால் பேசுவதாகவும், அவனை அடைய விரும்புவதாகவும் அவன் சொன்னான். என்னுடன் மட்டுமே ஏதோவோர் உறவை நாடி நிற்கிறாய் என நான் நம்பிய நீ, அவனுடனும் அப்படியான உறவை விழைகின்றாய் என 'நான்' அறிந்த போது என் மனம் துடித்தது. நான் என் மனத்தரங்கில் கட்டிய கோட்டைகள் சிதைந்தன. உன்னைப் பற்றி என் மனத்திலிருந்த உயர்வான அபிப்பிராயம் தவிடுபொடியானது. உன்னைப்போய் உணர்ச்சிகளும், உயிர் துடிப்புமுள்ள ஒருத்தியென்று நான் நினைத்ததை நினைத்து வெட்கினேன். பஸ்சில் ஏறியபோது மூன்றாம் மனித தோரணையில் உன்னுடன் பேசியதை - பேசாமலேயே இருந்திருக்கலாமென எண்ணத் தலைப்பட்டேன். அதனாலேதான், நீ அதே உணர்ச்சிகளுடன், அதே உயிர்த் துடிப்புக்களுடன், அதே மோகனத்துடன் என்னைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் நான் காணாதவன் மாதிரி,



ஏதோ பெரிய யோசனைகளில் ஈடுபட்டிருப்பவன் மாதிரி நடிக்கலானேன்.

பஸ் பயணம் முடிந்து ரெயிலில் நாங்களும் நீங்களும் ஒன்றாகவே பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். உன்னைப் பற்றி ஒரு மூன்றாம் மனிதரிலும் கீழான மதிப்புக் கொண்டிருந்த படியால் நான் உன்னைக் கவனிக்கவுமில்லை; உன்னைப்பற்றி அக்கறை காட்டவும் இல்லை. நிமிரும் போதெல்லாம் உன்னைச் சந்திக்கக் கூடிய கோணத்திலிருந்து பஸ்சில் பிரயாணம் செய்த நான், நீ என்னைப் பார்க்கவோ, நான் உன்னைப் பார்க்கவோ முடியாத கோணத்திலிருந்து ரெயிலில் என் பிரயாணத்தைத் தொடங்கலானேன். நீ இருந்த இடத்திலிருந்து நெளிந்து வளைந்து குனிந்து பார்த்தது எனக்குத் தெரியும், ஆனால், நான் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. பெண்ணைப் பற்றி மற்றவர்கள் சொன்னதையும், பெண் என்பவள் பெரிய புதிர்தான் என்ற அனுபவ வார்த்தைகளையும் நான் அனுபவரீதியாகப் புரிந்து கொண்டேன் என்று எண்ணி என் மனத்தில் கேலியாகச் சிரிக்கலானேன்.

அரியத்தின் அக்காவே ...

நான் உண்மையாகவே உன்னைப் பற்றிக் கேலியாக நினைத்துச் சிரித்தேன். உனது புனிதத்தை உணராது சிரித்தேன். காலம், சூழல், சந்தர்ப்பம் என்பனவற்றுக்கேற்ப மாறும் சமுதாயச் சூழலில், பெண்களும் ஓரளவு சகசமாக எல்லோருடனும் பழக வேண்டுமென்று உணராமையால் - உன்னைத் தவறாக எடை போட்டு அதனால் என்னை நானே பாராட்டி, ஒரு வித 'நக்கீர மிடுக்கில்' நான் சிரித்தேன். அப்படிச் சிரித்தற்கெல்லாம் இப்போது நினைத்து நினைத்து, உருகி உருகி அழுகிறேன்.

ரெயிலில் எனக்கோர் நண்பன் அறிமுகமானான். கொஞ்சம் துடுக்கும், துடிப்பும் மிக்கவனான அவன், உன்னையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்க்கலானான். உன்னிடத்திலவன் மயங்கிக் கிடந்தான். 'என்னுடையதும், என் நண்பன் பாலச்சந்திரனுடையதும் சகாப்தம் முடிந்து அவன் சகாப்தம் ஆரம்பமாகிறது; பாவம்... ஏமாறட்டும்; நல்லாக ஏமாறட்டும்' என நான் எனக்குள் நினைக்கலானேன். நான் விரும்பியிருந்தால் அவனை அவ்வாறு செய்யவிடாது தடுத்திருக்கலாம். ஆனால் நான் அதை விரும்பவில்லை. அவன் வழியில் குறுக்கிட நான் முற்பட வில்லை.

நீலக்கடலைகள் ஒங்காரித்து சத்தமிட்டுக்கொண்டே இருந்தன. கடலுக்கும் ரெயில்பாதைக்குமிடையில் ஒழுங்காக அழகாக குளிர் நிழல் பரப்பி நின்ற தென்னஞ்சோலைகள்



காற்றில் சலசலத்து களிநடம் புரிந்தன. என் முன்னால் இருந்த கண்ணாடி மனிதன் ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையில் இலயித்திருந்தான். என் புதிய நண்பன் உன்னைப் பார்க்கக் கூடிய கோணத்திலிருந்து உன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். எனக்குப் பக்கத்தில் முன்னும் பின்னுமாக ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இரு சிங்கள இளம் எழுத்தாளர்கள் அப்போது வெளியாகியிருந்த குணதாச அமரசேகராவின் நாவலொன்றைக் காரசாரமாக விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் மௌனமாக இருந்தேன்.

என் புதிய நண்பன் உன்னையே பார்ப்பதைக் கண்ட நானும், நீ என்ன செய்கிறாய் என்று அறிவதற்காக உன்னைப் பார்க்க முற்பட்டேன். நான் உன்னைப் பார்க்க நெளிந்து திரும்புகையில், எனக்கு முன்னாலிருந்த சிங்கள எழுத்தாளன் உன்னைப் பார்த்துவிட்டு உன்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான். எனக்கு சங்கோசம் குறுக்கிட்டது. நீ என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாயென்பது எனக்குப் புலனாயிற்று. ஆனால், என்னால் உன்னைப் பார்க்க முடியவில்லை.

அரியத்தின் அக்காவே...

நீ எவ்வளவு மனம் நொந்து போயிருப்பாய் என்பதை இப்போ நினைக்கும்போது என்னையே என்னால் ஆற்ற முடியாத துக்கம் பீறிடுகிறது. இப்போ ஏங்கி என்ன செய்ய முடியும்.

றெயிலில் கூட்டம் கூடியிருந்தது. என் புதிய நண்பன் உன்னைப் பார்ப்பதை விட்டு எங்கோ சென்றிருந்தான். நான் உன்னைப் பார்க்க முற்பட்டேன். கூட்டம் கூடியிருந்ததால் அது முடியவில்லை.

நாம் இறங்கவேண்டிய கோட்டை ஸ்டேசன் அண்மிய போது, உன்னருகில் நின்று என் புதிய நண்பன் என் பெயரைச் சொல்லிக் குரல் கொடுத்தான். அவனின் மனோநிலையை நினைத்து நான் மனதில் சிரித்துக் கொண்டேன்.

கோட்டையில் புகையிரதம் நின்றது.

ஒரு மாதிரியான சோக பாவனையில் நீ 'வணக்கம் வருகிறேன்' என்று விடைபெற்றாய்.

நான் பதிலுக்குத் தலையசைத்தேன்.

புதிய நண்பர் தவிர மற்ற நண்பர்கள் ஒன்று சேர்ந்தோம்.



நண்பன் பரி உன்னைப் பற்றிக் கதை கதையாகக் கூறினான். உன் பின்னாலிருந்து அவன் வெளியே ஜன்னலினூடாக தலையை நீட்டி உன்னோடு எத்தனை எத்தனையோ கதைகள் கதைத்தானாம்; நீ பரிசுத்தமான, புனிதமான பிறவியாம்.

என் புதிய ரெயில் நண்பன் உன்னைப் பார்த்து ஏதோ கேட்டானாம்; வற்புறுத்தி வற்புறுத்திக் கேட்டானாம், நீ கண்கள் கலங்கி அழுதாயாமே; மௌனமாக ஏங்கிப் பெருமூச்சு விட்டாயாமே; ஆற்ற முடியாத சோகத்தில் சிலையாக மாறியிருந்தாயாமே.

நண்பன் அதற்கான காரணத்தை அறிய எவ்வளவோ முற்பட்டானாம், நீ அவனிடம் சொல்லவில்லையாம். நீ அவனிடம் சொல்லியிருக்கலாம். அவன் நல்லவன் மிகமிக நல்லவன்.

நீ ஏன் அழுதாய்? நீ ஏன் கண்ணீர் முத்துக்களைச் சிந்த விட்டாய்? நீ ஏன் ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டாய்? நீ ஏன் சோகச் சிலையாக மாறியிருந்தாய்...

இவற்றை அறியத்தான் நான் விழைகிறேன். நீ அழுதாயாமே - அதைக் கேட்கும்போது ஏன் என் கண்கள் கலங்க வேண்டும் - ஏன் என் நெஞ்சம் துடிக்க வேண்டும்; ஏன் நான் பேச முடியாதவனாக வேண்டும்; ஏன் நான் என்னையே மறக்க வேண்டும்.

நீ ஏன் அழுதாய் என்பதை அறியாமல் என்னால் நிம்மதியாக இருக்க முடியாது. இந்த உலகம் முழுவதுமே நீ அழுவது போன்ற பிரமையையே எனக்குத் தந்துநிற்கின்றது.

அறியத்தின் அக்காவே...

நீ ஏன் அழுதாய்?

அதை எனக்குச் சொல்லிவிடு. ஏதோவொரு உறவின் உணர்ச்சிகள் நிறைந்த குரலில் என்னை அழைத்துச் சொல்லி விடு. நீ எப்படி அழைக்கிறாயென்பதல்ல எனக்கு முக்கியம். நீ ஏன் அழுதாய் என்பதை ஏதோவோர் உறவுப் பாசத்துடன் நீ எனக்குச் சொல்லுவதுதான் முக்கியம்.

உனது பதிலை, உறவு உணர்ச்சிகளுடன் கூடிய பதிலை என்றென்றும், கலங்கிய கண்களுடன் சோகம் குடிகொண்ட நெஞ்சுடன் எதிர்பார்த்து நிற்கும்...

இளங்கோ

நெய்தல், 1971



## “வேட்டைத் திருவிழா”

“மெய்யடியார்களே . . .”

ஒலிபெருக்கியினூடாக வந்த அந்தக் கம்பீரமான குரலைக் கேட்ட கூட்டம் ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்தது. தங்களில் யாரும் மெய்யடியார்களல்ல என்று சொல்வது போல, மீண்டும் பழைய பரபரப்பு அங்கு மேலோங்கி நின்றது. குழந்தைகள் கும்மாளமடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். பெண்கள் தேர்த்திருவிழாவுக்கு வரமுடியுமோவென ‘நாட்கணக்குப்’ பார்த்துக்கொண்டும், அடுத்தவளின் சேலை, நகை, கண்ணோட்டம், ஓய்யாரம் என்பனவற்றைப் பற்றி சல்லாபித்துச் சிரித்துக்கொண்டும் நின்றார்கள். கோவிலின் தெற்குப்புற அரசமர நிழலிலும், அதற்குக் கிழக்கே நின்ற பூவரசமர நிழலிலும் ஒதுங்கி நின்ற – நகரிலே உத்தியோகம் பார்க்கிற – திருவிழாவுக் காக லீவில் ஊருக்கு வந்திருந்த ‘வெள்ளைவேட்டி கைக்கடிகார மனிதர்கள்’ – நகரின் அரசியல்நிலை பற்றியும் மந்திரிமார்கள் வைத்திருக்கிற இரகசியத் திட்டங்கள் பற்றியும், ஆட்சிப்போக்கிலுள்ள ‘மாபெரும்’ குறைகளைப் பற்றியும், ‘எல்லாம் தெரிந்தவர்களாக’ மற்றவர்களை நம்பச் செய்யப் பிரயத்தனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் சொல்பவற்றையெல்லாம் வேதவாக்காகச் சிலர் நம்பித் தலையாட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். கிராமத்துப் பத்திமான்கள் சிலர் அங்குமிங்கும் ஓடி அலுவல்களைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“எல்லாம் வல்ல எங்கள் பெருமான் வேட்டைக்குக் கிளம்பிக்கொண்டிருக்கின்றார். அழகிய குதிரை வாகனத்தில் அவர் பவனி வரப்போகிறார். அந்த அழகுக் காட்சியைக் காணத் தயாராகுங்கள். உங்கள் மனத்திலுள்ள



குறைகளை, வேதனைகளை அவனிடம் முறையிட்டு அவற்றை நிவர்த்தி செய்துகொள்ளுங்கள்”.

‘வேட்டை’க்குக் கிளம்பி, ‘பவனி’ வரப்போகின்ற இறைவனிடம், தங்கள் குறைகளை ‘முறையிட்டு’ அவற்றை நிவர்த்திக்க அடியார்கள் தயாரானார்கள்.

இறைவன் குதிரை வாகனத்தில் ஆரோகணித்து எழுந்தருளினான். அவனை வண்ண வண்ண மலர் மாலைகளினாலும், துணி வகைகளினாலும் அலங்கரித்திருந்தனர், அவனின் ஒரு கரத்தில் ஒரு நீண்ட தண்டைச் செருகியிருந்தனர்: மறுகரத்தில் அம்புடன் கூடிய வில்லொன்றைச் செருகியிருந்தனர்; மறு கரத்தினால் இறைவன் குதிரைக் கடிவாளத்தைப் பற்றியிருந்தான்.

இந்த இறைவனுக்கு ஐந்து கரங்கள்; அவன் விக்கினங்களைத் தீர்க்கும் விக்கினேஸ்வரன்; கணபதி; விநாயகன். அவன் சில வேளைகளில் கோபம் கொண்டிருப்பான்; சில வேளைகளில் மிகமிக மகிழ்ச்சியாய் உல்லாசமாய் இருப்பான்; சில வேளைகளில் தூங்கிவழிந்துகொண்டிருப்பான்; சில வேளைகளில் எதையுமே இலட்சியம் செய்யாத மோனநிலையில் இருப்பான். இப்போது அவன் சிறிது புன்னகைபூத்த மாதிரி எனக்குத் தெரிந்தது.

அவனைப்பற்றியும் என்னைப்பற்றியும் நான் இன்னும் நிறையச் சொல்ல வேண்டும். அவன் ஊரின் வடக்குப் பகுதியில் கோவில் கொண்டிருந்தான். எங்கள் கிராமத்தில் ஓரளவு குறிப்பிடக்கூடிய ஒரு பணக்காரனுக்கு இருக்கவேண்டிய அளவுக்கும் கூடுதலான சொத்துக்களைப் பெற்றிருந்தான். இப்போது, நானும் அவனும் கண்ட கண்ணில் குசலம் விசாரிக்கின்ற நண்பர்கள் போலத்தானிருக்கின்றோம். எந்த நேரமும், ஒரு செல்லப்பிள்ளைக்கு இருக்கவேண்டிய செருக்கோடு தான் அவனிருந்தான். அவன் என்னிலும் பார்க்க எத்தனை – எத்தனையோ மடங்கு வயதில பெரியவன். நான் பிறந்து வளரத் தொடங்கிய காலத்தில் எனக்கு அவனை என் பெற்றோர் அறிமுகம் செய்துவைத்தனர். அப்போது நான் அவனில் மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருந்தேன். உண்மையில், சொல்லப்போனால் – அவன் எனக்கு ஏதும் செய்துவிடுவானோ என்ற பயங்கலந்த மதிப்பு வைத்திருந்தேன். சிறிது காலத்தில் எனது ஆசைகளையும், தேவைகளையும் நிறைவேற்றுவதற்காக அவனுடைய சகாயத்தை எதிர்பார்த்து அவனை மதித்துவந்தேன். சில வேளைகளில் எனது தேவைகள் நிறைவேறாதபோதும், எனது ஆசைகள் நிறைவேறாத நிராசைகளானபோதும் மனங்கொதித்து அவனை அலட்சியப்படுத்தவும் பார்த்தேன். இப்போது எங்கள்



உறவு ஒரு செளஜன்யமான நிலையிலுள்ளது. அவன் வீட்டில் நிகழும் விசேடங்களுக்குப் போகவேண்டுமென்ற அளவுக்கு அவனோடு இன்னும் கொஞ்சம் நெருங்கிய தொடர்பு கொள்ள வேண்டுமென்ற அளவுக்கு - அந்த உறவு நெருங்க வேண்டுமென்று எனக்கொரு ஆசை.

வேட்டை ஊர்வலம் கிளம்பிற்று.

குழந்தைகள் 'அரோகரா'க் கோஷம் எழுப்பினர்; சிலர் வெற்றிக் கொடிகளை முன்னால் பிடித்து துள்ளித் துள்ளிச் சென்றனர்; சிலர் தீப்பந்தங்களை உயரப்பிடித்து பவ்வியமாக நடந்தனர். பஜனைக் கோஷடி ஒன்று இறைவனைப் பின் தொடர்ந்தது. ஆண்டவனின் அனுக்கிரகத்துக்கு ஆளாக விரும்பிய, வாட்டசாட்டமான இளைஞர்கள் சிலர் ஒருவர் மாறி ஒருவராய் அவனைச் சுமந்தனர். பெண்கள் கூட்டம் வண்ணங்களாய் அசைந்தது.

இறைவன் தன் பரிவாரங்களுடன் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டான். நானும் பரிவாரங்களில் ஒருவனாக அசைந்து நடந்தேன். அங்கங்கு நடந்த வேடிக்கைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு நடந்தேன். இடைக்கிடை ஞாபகம் வந்தவனாக எழுந்தருளும் இறைவனின் 'திருமுகத்தை'ப் பார்த்துக்கொண்டு நடந்தேன். அவன் முகத்தில், அதே புன்னகை மாறாது அப்படியே இருப்பதாகத்தான் எனக்குப் பட்டது.

கோவிலின் தென்மேற்குப் புறத்தில் தோட்டக் கிணறுகளைச் சுற்றி நின்ற தென்னைமரங்களின் இடைவெளிகளுடாகவும், ஆங்காங்கேயிருந்த வீடுகளைச்சுற்றி சோலையாய்க் கவிந்திருந்த மரங்களினுடாகவும் மாலைச்சூரியன் தன் கதிர்களைப் பரப்பி நின்றான். மெல்லிய காற்று ஊர்ந்தது. இனிய கீத அலைகளாய் நாதஸ்வர ஓசை மிதந்தது.

இயந்திர இயக்கமான நகர வாழ்வின் வேதனைகளால் மரத்த மனதை, கிராமியத்தின் உயிர்துடிக்கும் அழகுகளில், இயக்கங்களில், அப்பாவித்தனங்களில் இலயிக்கவிட்டு என்னை மறந்திருந்தேன் நான். பெண்கள் கூட்டத்தில், இறைவனை நோக்கி சிரசின் மேல் கரங்களைக் குவித்திருந்த அந்தப் பெண்ணின் முகம் திடீரென என் கண்களை உறுத்திற்று.

பிறந்தது முதற்கொண்டு இருபது வயது இளைஞனாகும் வரை கிராமத்து அப்பாவி மனிதர்களுள் ஒருவனாகவே நான் வாழ்ந்தேன். அந்தச் சூழலிலேயே துள்ளி விளையாடினேன்; அந்தச் சூழலிலேயே படித்தேன். அந்தச் சூழலிலேயே



அந்தந்தப் பரவத்துக் கனவுகளும் கண்டேன். அந்தச் சூழலிலே தான் இன்பங்களையும் துன்பங்களையும் சுமக்கும் சுமை தாங்கியாக நான் வளர்ந்தேன். அப்போதெல்லாம்கூட நான் அந்தப் பெண்ணை எதிர்ப்படுவதுண்டு; பழகியதுண்டு; இரண்டொருமுறை அவளுடன் பேசிச் சிரித்த ஞாபகம்கூட உண்டு.

அப்போதெல்லாம் உறுத்தாத அவளின் அந்த முகம் - சின்ன வாயினூடாக வெளியே தெரியும் அந்த முன்வாய்ப் பற்களைக்கொண்ட அந்தமுகம் என் கண்களை உறுத்தியது.

அவள் எளிமையான வெளிர்நிற கைத்தறிச் சேலைகட்ட இருந்தாள். என்னிலும் பார்க்க நாலைந்து வயது கூடியவளாக விருந்தும், வயதின் முதிர்ச்சி தெரியாத இளம் பெண் போலவே அவள் காட்சி தந்தாள். கரங்களை தலைமேற் குவித்து, கண்களை மூடி தன்னை மறந்து நின்றாள் அவள். அவள் கழுத்தில் தங்கத்தாலி மின்னிற்று.

எப்படி இவ்வளவு நிர்ச்சலனமாக - அமைதியாக இருக்க முடிகிறது அவளால்? எப்படி இவ்வளவு அடக்கமாக - பவ்வியமாக ஆண்டவனை வழிபட முடிகிறது அவளால்? எப்படித் தன்னை மறந்து குதூகலத்தில் திளைக்க முடிகின்றது அவளால்? எப்படித்தான் வாழ்வின் உயிர்த்துவமான இயக்கத்தோடு சங்கமிக்க முடிகிறது அவளால்?

டும் டும் டும்மென மேளம் முழங்கிற்று. வழியில் ஒரு வீட்டின் வாசலில், நிறைகுடம் வைத்திருந்தார்கள். அர்ச்சகர் மந்திர உச்சாடனம் செய்து ஆண்டவனுக்குத் தீபம் காட்டினார். பித்தளை நிறைகுடம் மாலை வெயிலின் இடை நுழைந்த கிரணங்கள் பட்டு மஞ்சளாய் மினுங்கிற்று. ஒருவர் இளைஞர்களின் தோளிலிருந்த, குதிரை வாகனத்தில் ஏறி, சிவந்த பட்டொன்றை ஆண்டவனுக்குச் சாத்தினார். 'அரோகரா'க் கோஷம் முழங்கிற்று. அவளும் கைகூப்பி நின்றாள்.

நான் இறைவனைப் பார்த்தேன். அவளின் அந்த மர்மப் புன்னகையே தெரிந்தது.

ஊர்வலம் அசைந்து நகர்ந்தது. ஒரு கார் போவதற்காக வீதியில் ஓர் ஓரமாக ஊர்வலத்தை ஒதுக்கச் சிலர் முனைந்தார்கள். இடுப்பில் கட்டிய சால்வையை அவிழ்த்து உதறி, "பாதைக்கு அரோகா, பாதைக்கு அரோகரா" என்று ஒருவர் சத்தமிட்டார். இன்னொருவர், வீதியோரமாயிருந்த வேலியில் ஒரு பூவரசங்கொப்பைப் பிடுங்கி, "வழியை விடுங்கோடா" என்று குழந்தைகள் நின்ற பக்கமாக உறுமினார்.



ஒருவிதமாக அந்தப் பெரிய கார் 'பவனி'யைக் கடந்து சென்றது. அதனுள் ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் முன் சீற்றில் அருகருகே அமர்ந்திருந்தனர். ஆணை காரைச் செலுத்தினான். பெண் பவனியை வேடிக்கை பார்த்து எதையெதையோ ஆணுக்குச் சொன்னாள்.

கோடை வரட்சியினால் காய்ந்திருந்த நிலத்திலிருந்து கார் சென்றதினால் புழுதி கிளம்பிப் பரவிற்று.

“சரியான புழுதியப்பா” என்றார் ஒருவர்.

“வேட்டை என்றால் புழுதி பறக்காதா” என்றார் மற்றவர். ஒரு கூட்டம் குலுங்கிச் சிரித்தது.

நான் எழுந்தருளும் இறைவனைப் பார்த்தேன். அவனும் அப்படியேதான் சிரித்துக்கொண்டிருந்தான். வேட்டைக்குப் புறப்பட்டவன் முகத்தில் 'வீரத்தை'க் காணோம். என்ன அர்த்தம் பொதிந்த பரிகாசமான சிரிப்பு!

வேட்டையாடும் இடத்திற்கு இன்னும் கொஞ்சத் தூரமே இருந்தது. வீதியிலிருந்து இறங்கி, கிழக்கே சிறிது தூரத்தில் தெரியும் கோவிலுக்குப் பின்புறமுள்ள செம்மண் வெளியில் வேட்டைக்கான களம் அமைத்திருந்தார்கள். நிலத்தைக் கூட்டித் துப்புரவு செய்து நீர் தெளித்துப் புனிதப்படுத்தி இருந்தார்கள். வெளியின் நடுவில், கொழுத்த கன்னிவாழை ஒன்றை நட்டு, உரப்படுத்தியிருந்தார்கள். வாழையைச் சுற்றிக் கிட்டத்தட்ட முப்பதுயார் விட்டத்தில் கூட்டம் வட்டமாகக் குழுமிற்று. இறைவன் வட்டமான கூட்டத்தின் நடுவில், பாயப்போகும் புலியாகத் தன் நெருங்கிய பரிவாரங்களுடன் நின்றான்.

நடப்பட்டிருந்த வாழையைச் சுற்றித் துரிதகதியில் அவனைச் சுமந்துகொண்டு ஓடினார்கள்; ஒருவிதமான பெருமித நடையில் மூன்றுமுறை அதனைச் சுற்றி வந்தார்கள். குதிரை முன்னங்கால்களைத் தூக்கித் தூக்கி ஆடிற்று. வயதான அர்ச்சகர், கூரான கத்தியைப் பிடித்துக்கொண்டு, வாழைக்கு அருகில் நின்றார். இறைவனை முன்னும் பின்னுமாகக் கொண்டு ஓடினார்கள்.

மூன்றாம்முறையாக இறைவன் பின் சென்று முன் வருகையில், அர்ச்சகர் கத்தியை ஓங்கி வாழையை வெட்டினார்; அதேகதியில் மறுமுறையும் வெட்டினார்; முதல் வெட்டில் துண்டானமாதிரி வாழை அடுத்த வெட்டில் துண்டாகவில்லை. டும், டும் டும்மென மேளம் முழுங்கிற்று; நாதஸ்வரம் கனராகத்தில் நீண்டொலித்தது; சங்கு ஓங்காரித்தது; கூட்டம் பக்திக்கோஷம் எழுப்பிற்று.



இறைவனுக்குப் பன்னீர் தெளிக்கப்பட்டது; வெட்டப் பட்ட வாழைத்துண்டுகளில் குங்குமத் திரவியங்களிட்டு நீர் ஊற்றப்பட்டது; தொடர்ந்து இறைவனுக்கு 'பஞ்சாலாத்தி' தீபம் காட்டப்பட்டது. வேட்டையாடப்பட்ட இரையின் ஒரு பகுதி துணியில் பொதியாக குதிரை வாகனத்தின் முன்னங்காலொன்றில் கட்டப்பட்டது.

அந்த முகத்தில் எங்கிருந்து இந்தப் பிரகாசம் வந்தது...? அந்த முகம்...? நாலைந்து வருடங்களுக்கு முன்பெல்லாம் பாடசாலைக்குப் போகும் வழியில் எதிர்ப்பட்டு தத்தளிக்கும், அந்தச் சோகம் தோய்ந்த, வரண்ட, விரக்தியான முகம்...? நீல உடைகளின் பின்னணியில், மஞ்சளாய் அவள் தாலி மினுங்க, குங்குமப் பொட்டிட்ட நெற்றிமேடு சுருங்க அவள் புன்னகை பூத்தாள். அவள் இன்னமும் என்னை மறக்காதிருக்கின்றாள்; அவள் என்னை மறக்க முயலாமல் இருக்கின்றாளோ அல்லது முடியாமலிருக்கிறாளோ?

வேட்டை முடிந்து ஊர்வலம் கிளம்பிற்று.

உயிர் சுமந்த புள்ளிகள் பல்வேறு சுருதிபேதங்களாய் அசைந்தன.

எங்கிருந்து இந்தப் பேரமைதி கவிந்தது...!

எப்படி இந்தப் பரபரப்பு அவிந்தது...!

உணர்ச்சிகள் வடிந்து அடங்கிய பின்னெழும் அமைதியும் இது போன்றதா...!

உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகளின் பின்னெழும் ஆழ்ந்த அமைதி; பூரணத்துவமான அமைதி; அழகின் - ஆத்மார்த்தமான கவித்துவம் நிரம்பிய அமைதி....,

இதுதானா பேரின்பம்! வாழ்க்கையின் சாரமே இதுதானா!

நான் இறைவனைப்பார்த்தேன். அவன் எல்லாம் தெரிந்த வனாக, அமைதியாக மெல்லிய புன்னகை பூத்தான்.

அந்த இறைவனுக்கு ஐந்து கரங்கள்; அவன் விக்கினங்களைத் தீர்க்கும் விக்கினேஸ்வரன்; கணபதி; விநாயகன்.

பிரகரமாகாது, 1971



## தடங்கள்

வானம் கறுத்து இருண்டிருந்தது, காற்றுப் பலமாகச் சுற்றிச்சுழன்று அடித்தது. நீலக்கடலைகள் மடிந்து வெண்ணுரை கக்கி கரையில் மோதித் திரும்பின.

அவனும், நந்தகுமாரும், பொன்னுத்துரையும் கடற்கரைத் தாழை மரமென்றின் நிலம் நோக்கிச் சாய்ந்த கிளையில் அமர்ந்திருந்தனர். அவன் ஏதோ நினைவில் மனத்தைப் பறிகொடுத்த இலயிப்பில், மனத்தில் அடங்காது கட்டுமீறிக் கொப்பளிக்கும் குதூகலத்தில், வார்த்தைகளில் சிறைப்பிடிக்க முடியாத அந்த உணர்ச்சிகளின் சுகானுபவத்தில் மூழ்கி ஏதேதோ இராகக் கோலங்களை மனத்துள் வரைந்து - அவற்றுக்கு ஒலி அர்த்தம் கொடுக்கும் முனைப்பில் எதைஎதையோ முணுமுணுத்துக்கொண்டு - அந்த முணுமுணுப்பின் சுருதிபேதங்களில் மனத்தைச் சஞ்சரிக்கவிட்டு அந்த சுருதிபேதங்களே தனது குதூகல உணர்ச்சிகளை வார்த்தைகளில் சிறைப்பிடிக்க முடியாத அந்த உணர்ச்சிகளை அப்படியே அலாதியாக வெளிக் கொணர்கின்றன என்று நினைத்து, அந்த இன்பத்தில் மூழ்கியிருந்தான். அவன் சுற்றாடலை மறந்திருந்தான். இசை மயமான தன் உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகளினாலும், இயற்கையின் அழகுக் கோலங்களினாலும் அவன் தன்னை மறந்து இயற்கையுடன் ஏகமாக இருந்தான்.

மலையில் பிறந்து கடலில் கலக்கும் நதியின் வாழ்க்கை வழியினை அவன் எண்ணிப் பார்த்தான். அதன் வழியில் குறுக்கிடும் செங்குத்தான பள்ளங்களில், வைரத் தொங்கல்களாக அவை விழுந்து, வெள்ளி மணிகளாகச் சிதறி, மீண்டும் ஒருங்கிணைந்து ஓம் என்ற நாதமெழுப்பி ஓடும்; மலர் சுமக்கும் காடுகளில் சிறு



குழந்தைகளாகச் சிரித்து அவை தவமும்; பாறைகளில் முட்டி மோதிச் சுழித்துப் பாயும்; கிராமங்களின் வயற்கால்களில் புகுந்து, மெல்லிய நீர் வளையங்களாகத் துள்ளி விளையாடும்; சங்கமத் துறையில் இவ்வுலக பந்த பாசங்களேதுமற்ற யோகியைப் போல அமைதியாக ஆர்ப்பாட்டமில்லாது கடலோடு கலந்து ஏகமாகும்.

நதியின் உயிர்துடிக்கும் அந்த இயக்கங்களை இசைக் கோலங்களில் அவன் கற்பனை செய்து பார்த்தான். அவன் மனத்தின் நாத அலை ஏற்ற இறக்க சுருதி பேதங்களில், நதி ஓடிற்று. நீர் வீழ்ச்சிகளாய் வீழ்ந்து நாதமெழுப்பிற்று. மலர் சுமந்து சிரித்திற்று. பாறைகளில் மோதி ஒலித்திற்று. வயல்களில் விளையாடிற்று. இறுதியில் கடலுடன் அமைதியாயிற்று. அவன் களிப்பில் மிதந்தான்; ஆகாயத்தில் உயர உயரப் பறப்பதுபோல் உணர்ந்தான். உடல் லேசாகிவிட்டமாதிரியும் - உணர்ச்சியே யில்லாத பஞ்சப் பொதி போலவும் அவனுக்குப்பட்டது. உரத்துக் குரலெடுத்துப் பாடவேண்டும் போல அவனுக்குப் பட்டது. தாழம் புதர்களின் ஈரலிப்பான அந்தப் பச்சையில் படுத்துப் புரளவேண்டும் போல அவனுக்குப் பட்டது. அலை அடித்து வடிந்து செல்ல, வானத்தின் வண்ணக் கோலங்களைப் பிரதிபலிக்கும் கடற்கரையின் பளிங்குபோன்ற ஈரமணலில் எழுந்து நின்று துள்ளித்துள்ளி ஆட வேண்டும்போல அவனுக்குப் பட்டது. இறுதியில் தலையைச்சுற்றி மயக்கம் வருவதாக அவன் உணர்ந்தான்.

தாழைமரக் கிளையைக் கரங்களினால் இறுகப் பிடித்து தன்னை ஆகவாசப்படுத்திக்கொண்டான். தன் கவித்துவமான - ஆழமான அந்த மயக்கினின்றும் விடுபட்டு அவன் நண்பர்களைப் பார்த்தான். நந்தகுமார் ஏதோவோர் தமிழ் சஞ்சிகையின் கதையொன்றில் ஆழ்ந்திருந்தான். வலக்கையில் சஞ்சிகையை வைத்துக்கொண்டு, இடது கையால் தலையைக் கோதிக்கொண்டு தன்னை மறந்திருந்தான் அவன். அவன் முகத்தில் சாந்தம் ததும்பிற்று. அந்த நிலையில் அவன் மிக அழகாக இருந்தான். அவனது கோடிட்டாற்போன்ற அந்த அரும்புமீசை, அவன் முகத்திற்கு ஒரு தனிக்களையைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது.

பொன்னுத்துரை கிளையின் உயரமான பகுதியில் அமர்ந்திருந்தான். காலிரண்டையும் அந்தரத்தில் தொங்கவிட்டு ஆட்டிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு கையால் கிளையைப் பிடித்துக் கொண்டு, வாடிவதங்கியிருந்த ஒரு தாழம்பூவை அவன் முகத் தருகில் வைத்து முகர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.



கணங்கள் ஊர்ந்தன. கரையோரத் தண்டவாளத்தில் தெற்குநோக்கி வண்டியொன்று விரைந்தது. மாலை நேரத்து மஞ்சள் வெய்யில், பச்சைத் தாழம்புதர்களில் படர்ந்து பளபளத்தது; வெண்ணுரை கக்கும் அலைகளினூடாக மினுமினுத்தது; பருவத்தின் தலைவாயிலில் வந்து நிற்கும் பன்னிரண்டு பதின் மூன்று வயது மதிக்கத்தக்க சிறுமி ஒருத்தி அலைக்கரங்களின் போக்குக்கேற்ப துள்ளித்துள்ளி விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள்.

அவன் அந்த அழகுகளில் மயங்கினான். இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் ஆத்மாவே இப்படியான அழகுக்கோலங்கள்தானென அவன் எண்ணினான். பொங்கும் புதுப்புனலாக - பச்சை, சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள் நிறங்களாய்ச் சொரியும் மத்தாப்பின் வர்ண ஜாலங்களாக - வசந்தகாலத்து உயிர் துடிக்கும் பெரிய பூங்காவாக - மாலைநேரத்து வயல்வெளியின் பறவைக் கூட்டங்களாக அவன் மனதில் ஏதேதோ இசைக்கோலங்கள் மிதந்தன; மனத்தை வருடி இதம்கொடுத்தன; பூரித்து முணு முணுப்புகளாகச் சிதறின.

அவன் அவளை நினைத்துக்கொண்டான்; அவள் கடைக் கண் பார்வையின் குளுமையை நினைத்துக்கொண்டான்; அவள் நடையின் பாவத்தை நினைத்துக்கொண்டான்; அவள் புன்சிரிப்பின் மோகனத்தை நினைத்துக்கொண்டான்; நெஞ்சின் ஆழத்திலிருந்து பிறக்கும் அவள் குரலின் இனிமையான கம்பீரத்தை நினைத்துக்கொண்டான்; எல்லாருடனும் சகஜமாகப் பழகும் அந்த லாவண்யத்தை நினைத்துக்கொண்டான்.

அவன் உணர்ச்சிவசப்பட்டவனாக நண்பர்களைத் திரும்பிப் பார்த்துத் திடீரெனச் சொன்னான்.

“கலைகளின் பிறப்பின் அடிப்படை அழகு இலயிப்புகள் தான்; அழகுகளின் வசீகரங்களே மனித மனங்களைக் கிறுகிறுக்கச் செய்து, உணர்ச்சிவசப்பட வைத்து, அவனை கலைக்கோலங்களை ஆக்கத் தூண்டுகின்றது. இதைப்பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

பொன்னுத்துரையின் முகத்தில் மெல்லிய புன்னகை அரும்பிற்று.

சஞ்சிகையில் பதிந்திருந்த கண்களைத்தூக்கி ஒருகணம் தயங்கிய நந்தகுமார், தனது வலதுகை மோதிரவிரலில் இருந்த தங்க மோதிரத்தை இடது கையால் சுழற்றிக்கொண்டே சொன்னான்.

“அழகுகள்தான் கலையின் அடிப்படை என்ற வாதத்தை ஏற்க முடியாது. மனித மனத்தின் உணர்ச்சிக் குமுறல்களும்,



கொந்தளிப்புகளும் சோகங்களும் கூட உயர்ந்த படைப்புகளின் கருப்பொருளாகியிருக்கின்றனதானே !”

அவன் இடைமறித்தான். “உண்மைதான்; ஆனால் மனிதன் குதூகலமாக இருக்கும்போதுதான் ஆத்மார்த்த ரீதியாக அவனின் உணர்ச்சிகள் பொங்கிப் பிரவாகிக்கின்றன. ஆதி மனிதன் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கும்போதுதான் கலைகளின் அடிப்படையைச் சமைத்திருப்பான். அபிநயம், இசை, ஓவியம், சிற்பம் என்கின்ற ஒவ்வொரு கலைக்கோலமும் ஏதோவோர் உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடாகத்தானே அமைந்திருக்கும்; இப்போதும் அமைந்திருக்கின்றன”.

“அதைத்தான் நானும் சொல்கிறேன்! அழகு இரசனைதான் கலைகளின் அடிப்படை அல்ல; மனிதனின் உணர்ச்சிகள் இன்பம், துன்பம், சோகம், சந்தோஷம் என்கின்ற உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடு – அதாவது நவரச வெளிப்பாடே கலையின் அடிப்படை” என்ற நந்தகுமார் தான் சொன்னவற்றின் அர்த்தத்தைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டே, சஞ்சிகையின் ஒற்றைகளை ஒவ்வொன்றாகப் புரட்டினான்.

அதுவரை மௌனமாக இருந்த பொன்னுத்துரை, கிளையினின்றும் இறங்கி, கால்களை நிலத்தில் பதித்து, கிளையில் சாய்ந்துகொண்டு, கைகளை நெஞ்சின்மேல் கட்டிக்கொண்டு, புன்னகை பூத்த வண்ணம் தன் கம்பீரமான குரலில் சொன்னான்.

“உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடுகள்தான் கலை என்கிறீர்கள். சமுதாய உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் கலைப்படைப்புகளே உன்னதமானவை என்று நான் சொல்வேன். அவைதான் சமுதாய வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தும். அவைதான் அடக்கு முறைகளுக்குள்ளாகி அடிமைகள்போல இன்னலுறும் மனிதர்களைச் சிந்திக்க வைக்கும், சமுதாய சமத்துவம் காணும் முயற்சியில் அவர்களை ஊக்குவிக்கும். இன்றைய சமுதாய அமைப்பில் அடக்குமுறையால் அல்லலுறும் மனிதர்களின் அவல உணர்வுகள்தான், இன்றைய கலைப்படைப்புகளின் ஊடுபாவாக நிகழ வேண்டுமென்பேன். வெறும் தனிமனித உணர்வுகளையும், சோகங்களையும் கலைப்படைப்புகளில் கையாள்வதால் சமுதாய முனைப்புகள் திசைதிருப்பப்பட்டுப் பாழாகின்றன”.

“இந்த வாதத்தை என்னால் ஏற்க முடியாது. சமுதாய வளர்ச்சி என்னும்போது வெறும் உணவுக்கும் – உடைக்குமான போராட்டங்களும், அவற்றின் வெற்றிகளும் தான் சமுதாய வளர்ச்சியாகாது; உணவையும், உடையையும், சுகபோகங்களை



யும் அனுபவித்து காலங்கழிக்கும் அந்த 'வேடிக்கை'தான் உன்னத வாழ்க்கையுமாகாது. வாழ்க்கைக்கு ஓர் அர்த்தம் இருக்கவேணும் நண்பனே. உணவும், உடையும் தேடுவதுதான் வாழ்க்கையின் அர்த்தமாகாது”.

இருவரின் கருத்துக்களையும் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் நந்தகுமார். வட்ட நிலாவாக வரையப் பட்டிருந்த பெண்ணின் முக லாவண்ணத்தை சஞ்சிகையின் அட்டையில் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அவன்.

கடலலைகள் ஓங்கரித்தன.

சமுதாயத்தைப்பற்றிப் பேசும்போதெல்லாம் கடல் கொந்தளிப்பதுமாதிரி, தார்மீக ஆவேசம் கொண்டு பேசும் பொன்னுத்துரை அன்று மிக அமைதியாகவே சொன்னான். குரலில் உறுதியும் ஒருவித நையாண்டியும் தொனிக்கச் சொன்னான். “உணவும் உடையும் மறுக்கப்படுகிற மனிதன் அதைப்பற்றித்தானே சிந்திக்க வேணும்; உணவிலும், உடையிலும் காணும் திருப்திதான் அவன் வாழ்வின் அர்த்தம். உணவில்லா விட்டால் அவனுக்கு வாழ்க்கையே இல்லை.”

அவனும் அமைதியாக இருந்தான்; வலது காலினால் கீழேயிருந்த கருங்கல்லில் முண்டு கொடுத்துக் கொடுத்து கிளையை ஆட்டிக்கொண்டிருந்தான்; கடலில் அடிவானத்தை வெறித்துக்கொண்டிருந்தான். சிவப்புக்கோளமாக சூரியன் கடலில் அஸ்தமிப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

கறுத்த மேகக் கூட்டங்கள் கலைந்துகொண்டிருந்தன.

அவன் தனக்குள் சிந்தனையுள் மூழ்கியிருந்தான். இந்த வாழ்க்கையின் தாற்பரியம் என்னவாக இருக்குமென அவன் எண்ணினான். இந்த உலக சிருஷ்டி இரகசியத்தின் புதிர் முடிச்சு என்னவாக இருக்குமென அவன் எண்ணி வியந்தான். ‘எத்தனை எத்தனை ஜீவராசிகள்; எத்தனை புல் பூண்டுகள்; எத்தனை மரங்கள்; எத்தனை செடிகொடிகள்; எத்தனை வண்ண வண்ண மலர்கள்; எத்தனை ஜந்துக்கள்; எத்தனை பறவைகள்; எத்தனை விதமான மனிதர்கள்; எத்தனை அழகுகள்’ என்றெல்லாம் எண்ணி அவன் ஆச்சரியப்பட்டான்.

“இந்த வாழ்க்கையே ஒரு போராட்டந்தான். வலியதற்கும் மெலியதற்குமான போராட்டத்தில்தான் இவ்வுலக வாழ்வே இயங்குகிறது. சிருஷ்டியே வலியதும் மெலியதுமாகப் படைத்துப் போராட வைத்து வேடிக்கை பார்க்கின்றது. சில சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்றன் அழிவில்தான் மற்றதன் வாழ்வே தங்கியிருக்



கின்றது. அழிவுகள் சோகங்களாகும்போது, இந்த உலகமே ஒருவித சோகச்சாயை பெற்றுத்தானே மிளிர்கின்றது” இப்படியெல்லாம் அவன் எண்ணினான்.

பொன்னுத்துரை கைகளை மார்பில் கட்டிக்கொண்டு மரக்கிளையில் சாய்ந்தபடியே ஏதோ யோசனையில் மூழ்கியிருந்தான். நந்தகுமார் கால்களை அகல விரித்து இருந்துகொண்டு, சஞ்சிகையைச் சுருட்டி வலது கையில் வைத்துக்கொண்டு, கால்களுக்கிடையில் குனிந்து நிலத்தில் எதையோ தேடுவது போல வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் அவர்களைப் பார்த்து மெல்லிய குரலில் சொன்னான்.

“வலியவருக்கும் மெலியவருக்கும் இடையிலும் இயற்கைக்கும் மனிதருக்குமிடையிலும் நிகழும் போராட்டங்களே சமூக வாழ்வின் நாகரீக வளர்ச்சிப் பரிணாமத்தை இயக்குகின்றன. அது தவிர்க்கமுடியாததும் உண்மையானதும்தான்; உணவும், உடையும் குறைந்தபட்ச வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய வசதிகளும் இல்லாமல் எத்தனையோ பேர் மற்றவர்களால் சுரண்டப்படுகின்றார்கள்தான்; அவை பற்றிய கலைப்படைப்புகள் அவர்களைச் சிந்திக்கவைத்து அவர்கள் விமோசனத்திற்கு வழிவகுக்கலாம்தான்; ஆனால், அதற்காக அதையே மட்டும்தான் கலைப்படைப்புகளில் கையாளவேண்டும் என்று இல்லைத்தானே. இந்த உலக சிருஷ்டியின் அழகுகளையும், சோகங்களையும், இன்பதுன்பங்களையும் ‘கலை’களாக்கலாம்தானே!

ஒருகணம் தயங்கிய அவன் மீண்டும் தன் மெதுவான - பெண்மையின் இலயம் நிறைந்த குரலில் சொன்னான்.

“புறவாழ்வுப் போராட்டங்கள் தவிர்க்கமுடியாதவை: கலைப்படைப்புகளில் அது கையாளப்படத்தான் வேண்டும். அதற்காக மனம் பற்றிய அகவாழ்வு அம்சங்களைக் கலையாக்கக் கூடாது என்று வாதிடக்கூடாது. மனிதன் இயற்கையிடத்துக் காணும் அழகுகளும், இயற்கையாகவே அங்கவீனர்களாகப் பிறந்துவிட்ட பிறவிகளில் கொள்ளும் இரக்கங்களும், அழிவுகளில் காணுகின்ற ஆத்மார்த்தமான சோகங்களும், அழகுகளை அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற ஏக்கங்களும், அவற்றில் காணும் தவிப்புகளும் மகத்தான ஏமாற்றங்களும் அருமையான - நித்தியமான கலைச் சிருஷ்டிகளாகின்றன; ஆகிக்கொண்டுமிருக்கின்றன. அழிந்த நாகரீக எச்சங்களிலும் இதைத்தானே நாம் காண்கிறோம்.”

அவர்கள் ஒன்றும் கூறாது மௌனமாக இருந்தனர்.



கணங்கள் ஊர்ந்தன.

அவர்களிடையே மௌனம் கனத்தது.

அவன் அவர்கள் ஏதும் கூறுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தான். அவர்கள் முகச்சாடைகளிலிருந்து அவர்கள் ஏதும் கூறமாட்டார்களென்று நினைத்த அவன், வடகீழ்த்திசையில் தாழும் கிளைகளினூடே தெரிந்த இடைவெளியினூடாக வானவெளியை வெறித்தான்.

ஸ்ரேஷ்ணின் தென்புற மதிலோடு நிமிர்ந்து நின்ற ஒற்றைத் தூணில், உயரத்தில் மின்விளக்கு மஞ்சளாய் அழுதுகொண்டிருந்தது. தூணிலிருந்து புறப்பட்டு மின்விளக்கைத் தாங்கி நிற்கும் கைகாட்டி போன்ற இரும்புக் கம்பியில் இரண்டு காகங்கள் உட்கார்ந்திருந்தன. அவற்றின் பின்னணியில் ஸ்ரேஷ்ணின் கட்டடத்தில், கிழக்கு மேற்காக ஓடிய முகட்டின் இருபுறங்களிலும், பழையபாணிக் கட்டட முறையைப் பிரதிபலிக்கும் இரு கூர்நுனிக்கம்பங்கள் நிமிர்ந்து நின்றன.

அவன் கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

வேதனையின் சாரமெல்லாம் இழைத்த ஏதோ ராகம் அவன் வாயிலிருந்து முணுமுணுப்புகளாகக் கிளம்பின.

இந்தச் சமுதாய வாழ்வின் அவலங்களை அவன் எண்ணினான். ஒழுக்கங்கள், அறங்கள், தர்மங்கள், மதங்கள், நம்பிக்கைகள் என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டே பிதற்றிக் கொண்டே - கூக்குரலிட்டுக்கொண்டே, இந்தச் சமுதாயம் ஒழுக்கவீனமாகவும், அறங்கள் - தர்மங்களைப் புறக்கணித்துக் கொண்டும் மனிதனின் தார்மீக நம்பிக்கைகளைச் சிதைத்துக் கொண்டுந்தானே வாழ்கின்றது. சமுதாயத்தின் பெரும்பகுதி ஒழுக்கவீனங்கள் விளையும் விளைநிலமாகவும், அறங்கள் - தர்மங்கள் - நம்பிக்கைகள் பலியிடப்படும் பலிக்களமாகவும் தானே மாறியிருக்கிறது. அதோடு... இவை பற்றிய பல்லவிகள்...!

ஒழுக்கவீனம் செய்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒழுக்கவீனம் செய்யலாம்; அறங்கள், தர்மங்கள், நம்பிக்கைகளைச் சிதைக்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு சிதைக்கலாம். அவை முன்னதிலும் பார்க்க மேலானவை. இவ்வாறெல்லாம் அவன் எண்ணினான்.

உண்மையில் அவளின் அழகில், அது தந்த மோகனத்தில், அந்த நளினத்தில் அவன் மயங்கித்தானிருந்தான். அவளிலும் அவன் நண்பர்களிலும் அவன் நம்பிக்கைவைத்திருந்தான்.



“நானும் நீயுமொன்று; என் வாழ்வின் சாரமே உன்னோடு வாழ்வதில்தான் இருக்கிறது” என்று அவள் சொன்னதின் பின்னால், அவளும் அவன் நண்பர்களும் பழகுவதை அவன் பூரணமாக அனுமதித்துத்தானிருந்தான்.

அவள் என்னிடம் சொல்லியிருக்கலாம்.

‘உன்னிலும் பார்க்க உன் நண்பன்தான் எனக்குப் பிடித்த மானவனாயிருக்கிறான்’ என்று.

அவன் எனக்கு உணர்த்தியிருக்கலாம்.

“மச்சான் அவள் என்னை விரும்புகிறாள் - நானும்தான் அவளை விரும்புகிறேனென்று.”

அவன் தனக்குள் முணுமுணுத்தான் ஒழுக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், தர்மங்கள், அறங்கள், சிதையும்போது நான் உண்மையில் உணர்ச்சிவசப்படுகின்றேன்; ஆத்திரப்படுகின்றேன்; கழிவிரக்கப்படுகின்றேன்; வேதனைப்படுகின்றேன்.

தாழம்புதர்களின் இடையிலும், கடலும் வானமும் சங்கமிக்கும் மேற்குவானச்சரிவிலும் இருள் சிரித்தது. கறுத்த மேகத் திரள்கள் ஒன்றையொன்று துரத்தின.

அவர்கள் தாழம் கிளையைவிட்டு இறங்கி நடந்தனர்.

அவன், நண்பர்களுக்குப் பின்னால் கடற்கரை மணலில் பதியும் அவர்கள் காலடித் தடங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே நடந்தான்; அந்த வேதனையான இராகத்தை முணுமுணுத்துக் கொண்டே நடந்தான்.

பிரசுரமாகாதது, 1971



## நான் சாகமாட்டேன்

மேல்மாடியில் வலைக்கம்பி அடித்த ஜன்னல் களுக்கப்பால், மர உச்சிகளின் பரந்த பச்சைக் கம்பளங்கள் இருட்கோலம் பூண்டன. இருண்ட பச்சை, மஞ்சள் பரவிய பச்சை, புதிய தளிரான பச்சை என்ற அத்தனை பச்சைகளும் - பூவுலகின் அதிசயங்களாய் அப்பச்சைகளிடையே தலைகாட்டி, தென்றலில் சிலுசிலுத்த சின்ன சின்ன பூக்களும், அந்த இருட்போர்வையுடன் இரண்டறக் கலந்தன. பூமி இருண்டு வந்தது. மங்கி மறைகின்ற மாலை நேரத்துச் சங்கமத்தில், மெதுவாகத் தூறிய மழையின் குளுமை; எங்கேயோ கீச்சிடும் பறவைகள்; வீதியில் உறுமி ஆரவாரிக்கும் வாகனங்கள்;

இவற்றுக்கு அப்பாலுக்கு அப்பாலாய் - அந்தச் சோகங்கவிந்த இருள் - சற்று நேரத்திற்கு முன் பச்சைக் கம்பளமாய் அதிலிழைந்த பூக்கோலங்களாய் பரவச மூட்டிய அந்தக் காட்சி இருளாய் - இருளாய்...

இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் அந்த ஆழமான சோகம் - எதற்கோ குரல்விட்டுக் கத்த வேண்டும் என்ற தவிப்பிலும் - மௌனமாக மனத்தினில் அமும் அந்த மௌனக் சோகம் - எனக்குப் புரிந்தமாதிரி இருந்தது.

என் மனத்தை ஏதோ செய்தது. நான் மீண்டும் வலைக்கம்பி அடித்தது ஜன்னலுக்கப்பால் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தேன். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஜொலிக்கும் வைரக் கற்களாக நட்சத்திரங்கள் மினுங்கின. இலையுதிர்ந்த - பெரிய மொட்டை மர மொன்று நிமிர்ந்து நின்றது. எங்குமே பச்சை போர்த்து வசந்தம் சிரிக்கையில் - அந்த மரம் மட்டும் அதற்கு



விதிவிலக்காய் ஏதோவொரு ஆழ்ந்த சோகத்தில் இலயித் திருப்பதாக எனக்குப் பட்டது.

பூப்போட்ட பச்சைக் கம்பளமான மரத்தொகுதியின் இருட்கோலத்திலும் தனிமையில் வாடி நின்ற ஒற்றை மரத்திலும், கீச்சிடும் பறவையின் ஒலியிலும் ஆரவாரிக்கும் வாகனங்களின் உறுமலிலும் அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமான நட்சத்திர மினுக்கிலும் நான் ஏதோ சோகத்தைக் காண்கின்றேன்.

என்னுள் கிளர்ந்து, என்னுள் வளர்ந்து, என்னையே மூடி விழுங்கி விடுகின்ற பயங்கர பூதம் மாதிரி அச்சோகத்தை நான் இனங்கண்டேன்.

அப்போது நான் இனிய கனவுகள் காண்கின்ற பிள்ளைப் பிராயத்தினனாக இருந்தேன். என்னிலும் இரண்டு வயது இளையவளான என் சின்னத் தங்கையுடன் நான் எப்போதும் இருப்பேன். பாட்டி சொல்லுகிற பூதக்கதைகளை எல்லாம் நானும் அவளும் ஒன்றாகவேயிருந்து கேட்போம். நானும் அவளும் ஒன்றாகவே பக்கத்து வளவில் மாங்காய் பிடுங்கித் தின்போம். நானும் அவளும் ஒன்றாகவே வீட்டின் அயலெல்லாம் உலா வருவோம்.

இப்போது எனக்கு முப்பது வயதாகின்றது. என்றாலும் இந்த உலக மயக்கங்களில் பற்றற்ற மனிதன் போல நான் ஈசிச்சேரில் படுத்திருக்கின்றேன். வாழ்க்கையில் இனிய, கடிய அனுபவங்களையெல்லாம் நான் அனுபவித்து முடித்திருக்கின்றேன். 'வாழ்க்கை' என்பதன் அர்த்தங்களையெல்லாம் என்னைப் போல உணர்ந்து இரசித்து இரசித்து அனுபவித்தவர்கள் என்னளவில் யாரும் கிடையாது.

கள்ளம் கபடமில்லாத சின்னஞ்சிறுவனாய் - என் தங்கையுடன் கழித்த அந்த நாட்களின் பசுமை வனப்புகள் என் நினைவில் படிந்து நிற்கின்றன. பாட்டியின் பூதக் கதைகளைக் கேட்டு அவள் பயந்து நடுங்குவதும், அடுத்த வளவில் மாங்காய் பிடுங்கும்போது அகப்பட்டு அடிவாங்கி அழுது குலுங்குவதும், பல் துலக்கும்போது அவள் வாயிலிருந்து வடியும் கரிகலந்த எச்சிலும், செல்லமாக சினுங்குகின்ற அழுகையும், கெக்கட்டமிட்ட சிரிப்பும், அந்தச் சிவத்த சட்டையும் கறுத்தப் பொட்டும் போட்டு அவள் பளபளத்த நாட்களும்...

ஒருநாள். இன்று போல இருண்ட ஒருநாள்; மப்பும் மந்தாரமுமாக இருந்த மழை நாள்; மின்னல் மின்னின நாள்; இடி இடித்த நாள்;



“அண்ணை வயிற்றுக்கை குத்துதடா” என்று துடித்தாள் தங்கை. நானும் அழுதேன். அம்மாவும் அழுதாள். மாலை மங்கும் நேரம்; மரம் பச்சையெல்லாம் இருண்டன. காகங்கள் கத்திக்கொண்டு பறந்தன, மழை தூறிக்கொண்டு இருந்தது. மழைத் தண்ணீர் ‘றைவரின்’ பார்வையை மறையாமலிருக்க, மழைத் தண்ணீரை வழித்து விடுகின்ற இருப்புத்துண்டு ஆடிக்கொண்டிருக்க ‘போம் போம்’ என்று கோணடித்துக் கொண்டு கார் வந்தது. நானும், தங்கையும் முற்றத்தில் வளர்த்த மல்லிகைக் கன்றை நெரித்துக்கொண்டு கார் வந்து ‘பிறேக்’ போட்டு நின்றது.

ஐயா அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு காரில் ஏறினார். அம்மாவும் ஏறினாள்; வீட்டில் உடுத்திருந்த மண்வேட்டியுடன் தான் ஐயா காரில் ஏறினார். எங்காவது போகும்போது கட்டுகின்ற பவுண் சங்கிலியைக்கூட அன்று அவர் கட்ட வில்லை. அவர் போடுகின்ற கறுத்த கூலிங் கிளாசையும் எடுக்காமலேயே, கவலை தோய்ந்த கறுத்த முகத்தோடு அவர் காரில் ஏறினார். அம்மாவும் வீட்டுக்குக் கட்டியிருந்த பச்சை சேலையோடை காரிலேறி ஐயாவுக்குப் பக்கத்திலே அழுது கொண்ட இருந்தா. கோயிலுக்குப் போகும்போது அல்லது எங்காவது கலியாண வீட்டுக்குப் போகும்போது வீட்டு அலமாரி யிலிருந்து அவா எடுத்துப் போடுகின்ற பதக்கம் சங்கிலியை அன்று அவா எடுத்துப் போடவில்லை. வடிவாய் மினுங்குகின்ற அந்த நெளி நெளிக் காப்புகளை அவா போடவில்லை. பவுண் ‘புறோச்சை’ எடுத்து அவா நெஞ்சில் குத்தவில்லை. முடிமயிர் வைத்துத் தலையைப் பின்னிக் கட்டவில்லை, குங்குமப் போட்டு நெற்றிக்குப் போடவில்லை. ஐயாவுக்கும் கொடுத்து வாய் சிவக்க சிவக்க சப்புகின்ற வெற்றிலை பாக்கைக்கூட அவா அன்று சப்பவில்லை.

ஐயாவுடைய தோளிலை சரிந்து அழுதுகொண்டே அவா இருந்தா.

நானும் அம்மாவைப் பார்த்தேன்; ஐயாவைப் பார்த்தேன்; தங்கச்சியைப் பார்த்தேன். அழுதேன்; விக்கி விக்கி அழுதேன்; ‘மீனாட்சி’ என்று கத்திக்கொண்டு அழுதேன். பாட்டி என்னைத் தேற்றிக்கொண்டே, தானும் கண்ணீர் விட்டாள். கார் இரைந்து கொண்டு பறந்தது.

நான் பாட்டியின் மடியில் கிடந்து அழுதேன். ஏன் அழுகிறேனென்று தெரியாமலேயே அழுதேன்.



கார் மீண்டும் வந்தது. 'ஐயோ என்றை இராசாத்தி' என்று என்னைப் போட்டுவிட்டு பாட்டி ஓடினாள்.

நான் எழும்பி நின்று முழுசிப் பார்த்தேன். பச்சை, சிவப்பு நிறங்கள் பூசப்பட்ட வடிவான ஒரு சின்னப் பெட்டியும் கொண்டு வந்தார்கள். தங்கச்சியை யாரோ தூக்கிக் கட்டிலில் கிடத்தினார்கள். அம்மாவையும் தூக்கி பாய் விரித்து, சீலை போட்டு, தலையணி போட்டு கிடத்தினார்கள். ஏராளம் அம்மா மாதிரிப் பொம்பிளையளும், பாட்டி மாதிரிக் கிழவியளும் வந்து ஏதோதோ சொல்லிக் குழறினார்கள்!

ஐயா தலையைச் சுவரில் சாய்த்து விக்கிக்கொண்டிருந்தார்.

தங்கச்சி கிடந்த கட்டிலின் தலைமாட்டிலும், கால்மாட்டிலும் பக்கத்து வீட்டுப் பெரியம்மா குத்து விளக்குகளைக் கொளுத்தி வைத்தா.

எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் பாட்டில் ஏதோதோ செய்து கொண்டிருந்தார்கள். என்னை, ஒருவருமே கவனிக்கவில்லை. எனக்குப் பயம் வந்தது: அழுகை வந்தது.

நான் அம்மாவின் படுக்கைக்குப் பக்கத்தில் போயிருந்து அவாவின் சொக்குள் இரண்டையும் கையால் தொட்டு, ஆட்டி 'அம்மா' என்றேன். அவா என்னைப் பாராமல் கிடந்தா; பதில் பேசாமல் கிடந்தா; 'என்னடா தம்பி' என்று கேளாமல் கிடந்தா, சின்னக்குஞ்சாச்சி, 'அம்மாவுக்குச் சுகமில்லை இராசா; அவளைக் கரைச்சல் படுத்தாதே' என்று என்னைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் தேத்தண்ணி தந்தா.

நான் அவ்வளவு சனக்கூட்டத்திலும் புகுந்து புகுந்து திரிந்தேன். சனக்கூட்டமென்றால் எனக்கு நல்ல ஆசை. குஞ்சியம்மாவின் கலியாண வீட்டுக்கு எவ்வளவோ பேர் வந்திருந்தார்கள். அவ்வளவு சனத்துக்கையும் நானும், தங்கச்சியும், வேறு ஐந்தாறு சிநேகிதர்களும் சேர்ந்து கைதட்டி விளையாடினது எனக்கு அப்போது ஞாபகம் வந்தது. நான் தங்கையை நினைத்துப் பார்த்தேன். மெதுவாய், மெதுவாய் அவள் கிடந்த கட்டிலடிக்குப் போய் தங்கச்சி தங்கச்சி என்று கூப்பிட்டேன். திடீரென என்னைக் கட்டிப்பிடித்த அம்மா மாதிரி ஒரு பெண் 'என்றை இராசா' என்று அழுதாள். எல்லோரும் என்னைச் சுற்றி அழுதார்கள். நானும் பயந்து மிரண்டு போய் அழுதேன்.



பக்கத்து வீட்டு அக்கா எப்படியோ தெண்டித்து அந்தக் கூட்டத்துக்குள்ளிருந்து என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போனதையும் தங்கடை வீட்டு சின்ன அறைக்குள் என்னை இறக்கிவிட்டு ‘உன்ரை தங்கச்சி செத்துப் போச்சடா கண்ணா’ என்று கண் கலங்கிச் சொன்னதையும், நான் இப்போ நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

அதைக் கேட்டபோதும் எனக்கு அழுகை வரவில்லை. நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஜன்னலுக்கப்பால் மர இலை களெல்லாம் கறுத்து இருளுவதை நான் கண்டேன்; ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாக இரண்டு காகங்கள் கத்திக்கொண்டு பறப்பதை நான் கண்டேன். பின் வேறொன்றையும் நான் காணவில்லை; தலைக்குள் ஏதோ செய்ய, கட்டிலில் கிடந்த தங்கையின் கோலம் மட்டுமே எனக்குத் தெரிய நான்...

பச்சை இருள்வதாய்த் தெரியும்போது, அந்த நேரத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் காகங்கள் கத்திக்கொண்டு பறக்கும் போது, அந்த வேதனையான நினைவின் திட்டுகள், மனதில் கிளர்ந்து என்னை ஏதோ செய்கின்றன.

என்னுள் கிளர்ந்து, என்னுள் வளர்ந்து, என்னையே மூடி விழுங்கி விடுகின்ற பயங்கர பூதம் மாதிரி என் வாழ்க்கையில் அந்த சோக நினைவுத் திட்டுகள்...

ஏதோ நினைவுகளில் மூழ்கி நெடுநேரமாக ஈஸிசேரில் படுத்துவிட்டேன் போலிருக்கிறது. வாலிப வயது என்றாலும் வாழ்க்கைச் சோதனைகளில் அடிபட்ட மனத்தினனாயும், இயற்கையிலேயே நோய் பொருந்திய உடம்பினனாயும் இருந்த தால் அசதி மேலிடுகின்றது; ஈஸிசேரில் பிரப்பம் நார்கள் உடம்பில் படிந்து வருத்த, சோம்பல் முறித்துக்கொண்டே அப்படியும் இப்படியுமாய் நெளிந்துகொண்டிருக்கின்றேன்.

வலைபோட்ட ஜன்னலுக்கு அப்பால் கீழ்த்திசையில் மிதக்கும் முழுநிலவின் குளிர்ச்சி தெரிகின்றது. ‘சொக்கவெள்ளிப் பாற்குடத்தினின்றும்’ சொரிந்த பசும்பாலாய் நிலவுக்கதிர்கள் சிரிக்கின்றன. ஊருகின்ற தென்றலின் சலசலப்பில் மர இலைகள் சோககீதம் இசைக்கின்றன. எங்கிருந்தோ கத்தும் குயிலோசை காதில் பாய்கின்றது. மனத்தை அறுத்து, அறுத்து, அறுத்து ஏதோ செய்கின்றது.

நான் மெல்லச் சிலிர்த்துக்கொள்கின்றேன். என்னுள் மெதுவாகச் சிரித்துக்கொள்கின்றேன். ‘எங்களது இன்பமான



சிரிப்பில்கூட சோகம் நிறைந்திருக்கின்றது' என்ற ஷெல்லியின் கவிதை வரிகளை நினைத்துக்கொள்கின்றேன்.

ஓரிரு வருடங்களுக்கு முன் என் வாழ்வின் அந்தப் பசுமையான பகுதிகளை நான் அனுபவித்திருக்கின்றேன். காதல் . . . , அந்த மகத்தான அனுபவங்களை வெறும் வார்த்தைகளுக்குள் சிறைப்பிடிக்க என்னால் முடியாது. சோகங்களும், துன்பங்களும், விரக்திகளும், ஏமாற்றங்களும் நிறைந்த ஒவ்வொரு மனிதனது வாழ்விலும் ஏற்படுகின்ற மிகமிக மகத்தான, இனிமையான அனுபவம் அதுவாகத்தானிருக்க முடியுமென நினைக்கின்றேன். எங்கள் ஆத்மாவின் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து, எங்கள் இன்பங்களையும் துன்பங்களையும் துயரங்களையும் சோகங்களையும் தங்களுடையதாகவும் கருதி, அதில் அமிழ்ந்து, எங்களுக்காகவே வாழ்கின்ற அல்லது நாங்கள் அவர்களுக்காகவே வாழ்கின்ற எதுவென்று சொல்லி விவரிக்க முடியாத அந்த மோகனமான வாழ்க்கை . . . ; என்னையும் ஒருத்தி காதலித்தாள். கடற்கரையிலும் பூஞ்சோலையிலும்; காற்றாட உலாவுவதிலும் அல்லாமல் இதய உணர்ச்சிகளில், வாழ்க்கை பற்றிய நோக்கங்களில், இந்த உலகத்தின் மயக்குகின்ற மோகனமான அழகுகளில் நானும் அவளும் ஒன்றாக வாழ்ந்தோம்.

நான் பெருமூச்சு விடுகின்றேன். நான் பெருமூச்சு விடுவது தவறென்று ஒருவரும் சொல்லமாட்டார்களென்றும் நினைக்கின்றேன்.

வெளியே ஊதும் பனிக்காற்றில் உடம்பு குளிர்கின்றது. மேகத் திரையில் மறைந்த சந்திரனின் மங்கிய ஒளியில் மரங்களின் கீழ் கரும்பூதங்கள் தலையை நீட்டுகின்றன. அந்த ஆழ்ந்த நிசப்தத்தில் கண்ணுக்குத் தெரியாத பூச்சிகளின் கீச்சிடும் சப்தங்கள் கேட்கின்றன.

எனக்கும் பெருமூச்சு விடவேண்டும் போலத் தோன்றியது. ஏதாவதொரு மோகனமானதொரு மௌனகீதத்தை முணுமுணுக்க வேண்டும் போலவும் தோன்றியது. ஜானகி ராமனையோ, லா.ச.ராவையோ, மௌனியையோ எடுத்து வைத்துப் படிக்க வேண்டும்போலவும் தோன்றியது.

வீட்டின் கீழ்ப்பகுதியில் குடியிருக்கும் இளம் தம்பதிகளின் ஒரே குழந்தையின் அழகையொலி கேட்டது. அருகில், எங்கோ 'பாத்ரூமில்' யாரோ குளிப்பதினால் தண்ணீரின் சலங்கைச் சத்தம் கேட்டது.

நான் சோம்பல் முறித்து ஒரு கொட்டாவி விடுகின்றேன்.



இந்த வாழ்க்கையின் - மாலைநேரத்து வானம் போன்ற மோகனமான நினைவுகள், உணர்ச்சிகள், அனுபவங்கள் எல்லாம் நிலையில்லாததுதானா? வானவில்லின் வர்ண ஜாலங்களாய் அவை மறைந்துவிடத்தான் வேண்டுமா என நான் நினைக்கிறேன். ஏதோவொரு உணர்ச்சிபூர்வமான மென்மையான கீதத்தைக் கேட்டு அனுபவிப்பது போன்ற நிலையில் நானிருந்தேன். எங்கள் வீட்டு முற்றத்தில் - பரபரவென்று இருளுகின்ற வெள்ளிக்கிழமை மாலை நேரங்களில் - சாணத்தால் மெழுகிய திண்ணைகளின் தூய்மையில் - வீடுகளில் விளக்குகள் ஜெகஜோதியாய் பிரகாசிக்க ஆரம்பிக்கையில் - இழைகின்ற தென்றலில், முற்றத்து முல்லையின் சுகந்தத்தில் அந்தக் காலங்களில் நான் என்னை மறந்திருந்தது போன்ற நிலையிலிருந்தேன். பருவவாளிப்பில் எழிற்கோலம் காட்டி, வாலிபத்தினாலும் மனத்தின் களங்கமற்ற புனிதத் தன்மையினாலும் முகத்தில் எழில்காட்டி, முத்துநகைகாட்டி; என்னருகில் அவளிருந்து காதல்கதை சொன்ன பரவசநிலையில் நானிருந்தேன்; அவளை முதன்முதல் கண்டபோது - பார்வையும், பார்வையும் முட்டி மோதியபோது, இப்படியும் ஒரு பெண்ணா என்று நானினைத்துருகிய அந்தக் கணத்தில் இருந்தது போல நானிருந்தேன்.

இவற்றைவிட வேறுவிதமாக அந்தப் பரவச நிலையை என்னால் சொல்ல முடியாது. இந்த உலகில் 'சுடர்மிகும் அறிவுடன்' பிறந்தவர்கள், அந்த அறிவின் உச்சத்தில் எப்படி இருந்திருப்பார்களென்று புரிந்தவர்கள் என்னுடைய நிலையையும் புரிவார்களென்று நம்புகின்றேன்.

வாழ்க்கையில் எதுவும் அழிவதில்லை; வாழ்க்கையின் மகத்தான அனுபவங்கள் அழிந்துவிடுவதுமில்லை; வாழ்க்கையின் அர்த்தமே உணர்ச்சிபூர்வமான இன்பந்தான்; வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சோகங்கள் கூட - அந்தச் சோகங்களின் மங்கிய நிழலான நினைவுகள் கூட இன்பந்தான்; போராட்டங்களும் வெற்றிகளும் ... தோல்விகளும் இன்பந்தான்; எல்லாமே இன்பந்தான்; இப்படியெல்லாம் நான் நினைக்கின்றேன்.

இருள்கின்ற பச்சை இலைகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக கத்திக்கொண்டு பறக்கும் காகங்களும், என் மனத்தில் சோக நினைவுகளை மீட்டாலும்கூட, அதுவும் ஒரு இன்பந்தானென நான் நினைக்கிறேன்.

வாழ்க்கையின் சமூக அமைப்புகள் அவளையும் என்னையும் பிரித்துவைத்தது. நிரந்தரமாகவே பிரித்துவைத்தது. ஏழை வாலிபனும், பணக்காரப் பெண்ணும் எப்படி ஒன்றாக வாழ



முடியும் என்று கேட்பது போல இந்தச் சமூக அமைப்பு எங்களைப் பிரித்தது.

வழக்கமாகவே அவள் என்னைச் சந்திக்கின்ற - ஒருநாள் மாலையில் அவள் என்னைச் சந்திக்க வரவில்லை: இரண்டாம் நாளும் வரவில்லை. என் உயிக்குயிரான ஏதோவொன்றை இழந்ததுபோல நான் தவித்தேன். உலகம் எங்குமே சூனியமாகக் கட்சி அளிப்பதுபோல நான் உணர்ந்தேன்.

இருள் நிறைந்த மூன்று மாதங்களின் பின் இடியான அந்தச் செய்தி என் காதில் விழுந்தது. அவள் போய்விட்டாள்.

அவளையும் - என்னையும் நன்கறிந்த அவளது தூரத்து உறவினன் ஒருவன் இதை எனக்குச் சொன்னான். மாலை மங்கி இருளும் சூழலில் - வானத்து அந்தகாரத்தில் காகங்கள் கத்திக்கொண்டு பறக்கையில் - மின்மினிப் பூச்சிகளாக வீதி வளக்குகள் பளிச்சிடுகையில் ஓடும் இரட்டைத்தட்டு வஸ்சின் மேற்பகுதியில் என்னருகில் இருந்த அவன் இதை என்னிடம் சொன்னான்.

நான் ஓடுகின்ற வஸ்சிலிருந்து ஓடாத காட்சிகளை மௌனமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மரம் பச்சைகள் இருண்டன; பறவைகள் கத்திக்கொண்டு பறந்தன; எனது நெஞ்சில் ஏதோ செய்தது; கண்கள் இருண்டு வந்தது; ஒருமுறை குரலெடுத்து அழவேண்டும் போலிருந்தது.

இப்போது நான் அதை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அவளை - அவள் அன்பை - அந்த அமைதியான அழகை நினைத்து மனதில் அழுகின்றேன். அவளுடன் கழித்த அந்த நித்தியமான நாட்களை - அவள் மறைந்தாலும் மறையாது நிலைத்துவிட்ட அந்தப் பசுமையான அனுபவங்களை நினைத்து - அந்த இன்ப நினைவுகளிலேயே வாழ முனைகின்றேன். அவளுடன் பகிர்ந்த அந்த அனுபவங்களின் மங்கிய மனப்பதிவுகளை நான் நினைக்கும்போது 'எவ்வளவு இன்பங் கலந்த வேதனை இந்த வாழ்க்கை' என்றும் நினைக்கின்றேன். நான் அனுபவித்த மகத்தான சோகங்களில் உள்ளார்த்தமான அழகை - அந்த இன்பங்களை நான் அனுபவித்ததுபோல மனநிறைவுங் காணப் பார்க்கின்றேன்.

உறுமிச் செல்லும் வஸ்சின் ஓசை வீதியில் கேட்கின்றது. அதன் ஒளிக்கோடுகள் இருண்டு கிடக்கின்ற மரங்களில் அசைகின்றன. அவற்றின் தேய்வில் கீழே இளம்குடும்பத்தின் குசுகுசுப்புக் கேட்கின்றது.



எனக்கு நெஞ்சை ஏதோ செய்கின்றது; மூச்சு அடைப்பது போல் இருக்கின்றது; கை கால்கள் விறைப்பதும் தெரிகின்றது.

சாவு என்னை அண்முகின்றதா...?

நான் சாகமாட்டேன்.

எத்தனை எத்தனை விரக்திகளும் இன்பங்களும் ஏமாற்றங்களும் சோகங்களும் ஏற்பட்டாலும் - இந்த உலகின் மயக்குகின்ற, மோகனமாக, எழிலான வனப்புகளை விட்டு நான் பிரியமாட்டேன்.

‘வாழ்க்கை அழகானது; இன்பமானது; வாழ்க்கை போராட்டங்களும் வெற்றிகளும் தோல்விகளும் இன்பமானவை.’

‘நான் ஏன் சாக வேண்டும்...?’

‘நான் சாக மாட்டேன்.’

வீரகேசரி, 6.2.1972



## உலகம் பரந்து கிடக்கிறது

அந்தக் கடிதத்தை வாசித்து நிமிர்ந்தபோது என் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. எதற்கோ வாய்விட்டு அழ வேண்டும்போல மனத்தினில் தவிப்பு; கடிதத்தை மடித்து உறையிலிருகிறேன். கைகளில் நடுக்கம்; நினைவுகள் கடிவாளமிடுகின்றன.

குழந்தைக் கனவுகள்!

கந்தையா; எனது ஒரேயொரு தம்பியின் பெயர் அதுதான். என்னிலும் ஏழு வயது இளையவனான அவனை நாரியில் தூக்கித் திரிந்த நினைவுகள் மனதில் கிளர்கின்றன. அவன் பிறந்தபோது, அப்பாச்சி வெளியே வந்து “டேய் முருகையா உனக்கு ஒரு தம்பி பிறந்திருக்கிறானடா” என்று சந்தோஷத்துடன் சொன்னபோது நான் ஐயாவின் ஒரு கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, முற்றத்துப் பலாமரத்தின் கீழ் நின்றிருந்தேன். ஐயா வேப்பங்குச்சியால் பல் துலக்கிக்கொண்டிருந்தார். நான் ஐயாவின் கையை உதறிவிட்டு, எனக்குத் தம்பி பிறந்த செய்தியை என்னுடைய நண்பர்களுக்குச் சொல்ல ஓடியது இப்போதும் நினைவிருக்கிறது. ‘எனக்கல்லோனை ஒரு தம்பி பிறந்திருக்கணை’ என்று ‘வீரம்’ காட்டிச் சொன்னதும் இப்போதும் நினைவிருக்கிறது.

அந்தக் கடிதத்தைப் படித்ததினால் அந்தக் கடிதத் தோடு தொடர்பற்ற ஆனால் அவனோடு தொடர்புள்ள பழைய நினைவுகள் மனத்தில் மிதக்கின்றன. அவனா அந்தக் கடிதத்தை எழுதினான்?

அவன் இப்போது இருபத்திரண்டு வயது வாலிபன். அவன் வளர்ந்த கதையின் சில மங்காத நினைவுகள் மனதில் இழையோடுகின்றன. குழந்தைப் பருவத்தில்



கைதட்டி ஓடி விளையாடிய போது அவனது புலிப்பல்லுச் சங்கிலி அறுந்து தொலைந்தது; முற்றத்துப் பலாமரத்தின் அடிப்பகுதியில் காய்த்த மூன்று பலாக்காய்களைப் பிடுங்கி விட்டு நாங்கள் பிடுங்கவில்லையென்று பொய் சொன்னது; கிராமத்துப் பாடசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்த அவனை நான் கூட்டிச் சென்று, நான் படித்த கல்லூரியில் சேர்த்தது; கல்லூரிக்குப் போகும் வழியில் களவாக விளாங்காய் பிடுங்கும் போது அகப்பட்டது; பருவ இயல்பினால் நான் ஒருத்தி மீது 'சலனம்' கொண்டிருந்தபோது - அந்த அவளும் என் மீது சலனம் கொண்டிருக்கின்றாளென்று தெரிந்தபோது அவளை அண்ணி என்று அழைத்தது...;

அந்த அவனா, என் தம்பியா இந்தக் கடிதத்தை எழுதியிருக்கின்றான். இற்றைக்கு இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு, நான் காதலித்தவளை கைபிடிக்க முனைந்தபோது அவளொரு சிங்களப் பெண் என்ற காரணத்திற்காக, என் பெற்றோர் அதை எதிர்த்தபோது நான் மிக உணர்ச்சிவசப்பட்டிருந்தேன். பெற்றோரின் உணர்ச்சிகளுக்கும் நம்பிக்கைகளுக்கும் மதிப்பளித்து அவளை 'மறந்து'விடுவதா அல்லது அவர்களை மீறி எனக்காகப் பிறந்தவளைக் கைப்பிடிப்பதா என்று எனக்குள்ளே நான் போராடினேன். எமது குடும்பச் சூழலின் 'பாரம்பரிய ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளில்' நம்பிக்கைவைத்து, 'பெற்றோருக்கு அடங்கிய பிள்ளையாக' நான் வளர்ந்திருந்தேன். அதே நேரத்தில், உத்தியோக காரணத்தினால் எனது குடும்பத்தை, எனது கிராமத்தை விட்டு, 'வெளியுலகை'த் தரிசித்த நான், புதிய சூழல் - நண்பர்களின் தாக்கத்தினால் புதிய கொள்கைகள் - புரட்சிக் கருத்துக்களால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டிருந்தேன்.

அந்தச் சூழலில் அவள் அறிமுகமாயிருந்தாள். நான் அவளால் கவரப்பட்டேன். அவளுந்தான்...;

நான் அவளை மணக்கக்கூடாது என்பதற்கு, எனது பெற்றோர் காட்டிய நியாயங்கள் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. 'ஒரு சிங்களப் பெண்ணால் ஏன் ஒரு நல்ல மனைவியாக இருக்க முடியாது' என்று நான் அவர்களைக் கேட்டேன். அம்மா, பரம்பரை பரம்பரையாக தொடர்ந்து வரும் குலப் பெருமைகளைச் சொன்னாள். எங்களினத்தில், எங்களினத்தில் தான் நாங்கள் மணத்தொடர்புகள் வைத்திருக்க வேண்டும்; அப்படித்தான் இதுவரை வைத்திருந்தோம் என்றும் சொன்னாள். 'சாதி கெட்டதுகள் பிரியனுக்கு அடங்கிய பெண்சாதியாக மாமியாருக்கு அடங்கிய மருமகளாக இருக்கமாட்டாளவை' என்று வாதாடினாள். எனக்காக எத்தனையோ பெரிய இடங்களில், எத்தனையோ 'குணபூஷணிகள்' - அழகு சுந்தரி



கள் - காத்திருக்கிறார்களென்றும் - எவ்வளவோ சொத்துக்கள் எனக்கு வந்து சேருமென்றும் சொன்னாள்; மன்றாடினாள்; 'வயதான காலத்திலை எங்களை வருத்தாதையடா' என்று அழுதாள்.

எனக்கு இதொன்றும் பிடிக்கவில்லை. நான் அம்மாவுக்குச் சொன்னேன்.

“அம்மா, காலம் மாறமாற அதுக்கேற்ப மனிசனும் மாறத்தானே வேணும். இந்தப் பரந்து விரிஞ்ச உலகத்திலை தமிழன், சிங்களவன், சோனகன், பறங்கி எண்ட வித்தியாசங்களெல்லாம் இனிமேல் இல்லாமல் போகும். மனிதனெண்ட ஒரு சாதியும் அதன் வாழ்க்கைப் போராட்டங்கள், உணர்ச்சிகளும் தானம்மா இனி இருக்கும்; அந்த மனித சாதியுக்கை நான் எனக்கொரு அடிமையைத் தேடேல்லை. எனக்குப் பிடித்த ஒரு மனைவியை - என்னுடன் வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளத் தோதான ஒருத்தியைத்தான் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறேன்.”

அம்மா என்னை முழிசிப் பார்த்துக்கொண்டு, எங்கடை விருப்பத்திற்கு மாறாய்ப் போனா, நீ எங்களுக்குப் பிள்ளை இல்லையெண்டு சொன்னாள். பின் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

நான் எனக்குள் போராடினேன். என் பெற்றோரின் என்னைப் பற்றிய ஆசைக் கனவுகள் எப்படி எப்படியிருக்கு மென எனக்குள் எண்ணிப் பார்த்தேன். அவற்றையெல்லாம் நான் சிதைக்கத்தான் வேணுமா?

என் மனத்தில் அவள் புன்முறுவல் கோலந்தெரிந்தது. அந்த நளினத்தில் - அந்த அழகோவியத்தில் அந்தக் குணாதிசயத்தில் - மாறுகின்ற காலத்தின் கோலங்களைப் புரிந்து கொண்ட அந்த மனப்பக்குவத்தில், நான் என்னையே மறந்து விட... இல்லை இழந்துவிட...

அவள் எனக்கேற்றவள்; அவளேதான் எனக்கேற்றவள்.

பழைய தலைமுறையினரின் அழிவும் - புதிய தலைமுறையினரின் தோற்றமும், பழைய நம்பிக்கைகளின் அழிவும் - புதிய நம்பிக்கைகளின் தோற்றமும்; பழைய கருத்துக்களின் வீழ்ச்சியும் - புதிய கருத்துக்களின் எழுச்சியும்...

அன்றைய மங்கலான மாலையில், கையில் ஒரு சூட்டுக்கேசுடன் நான் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினேன். எங்கள் சின்ன வீட்டின் குசினி அறையிலிருந்து விம்மல் சத்தம் கேட்டது. கிழவனின் இருமல் சத்தம் கேட்டது; ஆட்டுக்குட்டிகள் கத்தும் சத்தம் கேட்டது; முற்றத்துப் பலாமர இலைகள் காற்றில் அசையும் சத்தம் கேட்டது.



அப்போது வாசல் கதவின் நிலைப்படியைப் பிடித்துக் கொண்டு, அவன் - என் தம்பி சொன்ன அந்த வார்த்தைகள் ...

“அண்ணா நீ போகிறாய், புரட்சிகள், புதுமைகள் என்று ஏதேதோ சொல்லிக்கொண்டு போகிறாய்; நேற்றுச் சந்தித்த யாரோ ஒருத்திக்காக, காலங்காலமாக இரத்தத் தொடர்போடு கூடிய, பாச உணர்ச்சி இழைகளை அறுத்துக்கொண்டு போகிறாய். உனது ஆசைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக உனது சுய திருப்திக்காக - உன்னைப் பெற்று வளர்த்து, உருவாக்கிய தெய்வங்களின் உணர்ச்சிகள் ஆசைகளை அழித்து அந்த அடிப்படையில் நீ வாழப்போகிறாய் அண்ணா; ஆனால் இந்தத் தம்பி உன்னைப்போல உணர்ச்சி, காதல் என்பவற்றைப் பெரிதாக மதித்து தன் நன்றியை - செய்ய வேண்டிய கடமைகளை மறந்து ஓடிவிடமாட்டான்;”

அப்போது அவனுக்கு இருபது வயது; எனக்கும் துக்கமாகத் தான் இருந்தது; கண் கலங்கிக் கண்ணீரும் வந்தது. அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்ட நான், அந்தத் துக்கத்திலும் சந்தோஷப் பட்டேன். எனது பெற்றோருக்கு நான் கையாலாகாதவனாகப் போனாலும் - என் தம்பி அவர்களைக் கைவிடமாட்டானென எண்ணினேன்.

அவனா - அன்று அப்படிச் சொன்ன என் தம்பியா இக்கடிதத்தை எழுதியிருக்கிறான். கைகள் நிலைகொள்ளாது நடுங்க - உறைக்குளிருக்கும் கடிதத்தை மீண்டும் எடுத்துப் படிக்கிறேன்.

‘அண்ணாவுக்கு ...!’

அன்புள்ள அண்ணாவுக்கு என்கூட அவன் எழுதவில்லை. என்னை ஓர் அன்புள்ள அண்ணனாக அவன் கருதியிருக்க முடியாதுதான். அன்று அந்த மங்கிய மாலை நேரத்தில், அம்மாவின் விம்மலைக் கேட்டுக்கொண்டு, ஐயாவின் தாளாத இருமலைக் கேட்டுக்கொண்டு, தம்பி உணர்ச்சி வசப்பட்டுச் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு - வீட்டைவிட்டு வெளியேறியவன் பின் அவர்களுடன் எதுவித தொடர்புகளுமே கொள்ளவில்லை; அவர்கள் சுக துக்கங்களில் பங்குகொள்ளவில்லை. சுமணா - என் மனைவி எவ்வளவோ வற்புறுத்திச் சொல்லியும்கூட, வெறும் வீம்பில் சும்மா இருந்து விட்டேன். நான் எங்ஙனம் ஓர் அன்புள்ள அண்ணனாக, அருமை மகனாக இருக்கமுடியும்?

“இந்தக் கடிதம் உனக்குத் திகைப்பை ஏற்படுத்தலாம். அன்று நீ வீட்டைவிட்டு வெளியேறிய போது, நான் உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஏதேதோ சொல்லியிருந்தேன். ‘காலச் சிலந்தி



வலைபின்னி ஓடுகின்ற ஞாலத்'தின் போக்குகளுக்கு ஏற்ப வளைந்து கொடுக்காது, வெறும் சம்பிரதாய பழைய மரபுகளையும் நம்பிக்கைகளையும் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு வாழமுடியாது என்பதை நான் இப்போது உணர்ந்துகொண்டேன். அன்று நீ செய்தவை நியாயமானவை என்பதை இப்போது நான் புரிந்துகொண்டேன்.”

ஏற்கனவே, ஒரு முறை படித்திருந்தபோதிலும் கூட இப்போதும் அந்தத் 'தவிப்பு' மனத்தைக் குமைகின்றது. அவனும் என் தம்பியும் அவர்களைக் கைவிட்டுவிட்டானா? அவர்கள் எப்படித்தான் வாழப் போகிறார்களோ...?

“அண்ணா, உலகத்தில் காலநிலை சரியில்லாவிட்டாலும், இயற்கைநிலை சரியில்லாவிட்டாலும், புயல் அடித்தாலும், வெயில் எரித்தாலும் – அவற்றையெல்லாம் இலட்சியம் செய்யாமல் தன்பாட்டிலேயே வளர்கின்ற ஒரு 'வஸ்து' இருக்கிறது. வட்டி அண்ணா வட்டி; எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் உள்ள சொத்துக்களைக் காட்டி, காட்டி கடன்பட்டு வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கமுடியும். வட்டி கூட கொடுக்கமுடியாதபோது எவ்வளவு காலத்திற்குத்தான் மற்றவர்கள் கடன் தருவார்கள். இந்தச் சூழலில் – என் படிப்புக்குத் தக்க வேலை கிடைக்கா விட்டாலும், நான் தொழில் செய்ய முனைந்தேன். வீரசிங்கத் தின் சுருட்டுக் கொட்டிலில் சுருட்டுச் சுற்றப்போனேன்.

“வீட்டில் பூகம்பம் நிகழ்ந்தது. அம்மாவும் ஐயாவும் சண்டைக்கு வந்தார்கள். எமது கௌரவம் என்ன? குலப் பெருமை என்ன என்று என்னைக் கேட்டார்கள். சபை சந்தியிலை எங்களை மதிப்பினமே, என்று அம்மா கேட்டாள்; ‘ஆளைக் கண்டிட்டு, சால்வையைத் தூக்கிக் கமக்கட்டுக்கை வைக்கிறவங்கள் நாளைக்கு எங்களை மதிப்பினமோ’ என்று ஐயா கேட்டார். பரம்பரை பரம்பரையாக விதானையாக இருந்தவர்கள் – கல் வீட்டுக்காரராக வாழ்ந்தவர்கள், மற்றவர்களுக்கு கீழை வேலை செய்யக்கூடாதென்று ஐயா சொன்னார். நான் வேலையை விட்டுவிட்டேன்”.

“அண்ணா, பசிக்குச் சாப்பிடாவிட்டால், அந்த நேரத்துச் சாப்பாட்டை பின்பு சாப்பிடத் தேவையில்லைத்தான். ஆனால், எத்தனை நாளுக்குத்தான் அரைப்பட்டினியாகவும், முழுப் பட்டினியாகவும் காலத்தைத் தள்ளவேண்டுமென்று யோசித்தேன். இந்த மலைமாதிரி உடம்பை வைத்துக்கொண்டு, நான் ஏன் சும்மாயிருக்க வேண்டும். பழைய கௌரவங்களும் அந்தஸ்துகளும் குலப்பெருமைகளும் எங்களுக்குச் சோறுபோடாது என்று நான் அவர்களுக்குச் சொன்னேன். நான் எங்கேயாவது சென்று, வேலைசெய்து உழைக்க வேண்டுமென்று சொன்னேன்.”



“ஐயா சொன்னார்; ‘ஒரு பிள்ளை கட்டை அறுத்துப் போட்டுப் போட்டுது; நீயும் உன்ரைபாட்டிலை போ; நாங்கள் பசி கிடந்தாலும், கௌரவத்தோடை சாவோம்”.

என் கைகள் நடுங்கின. இவர்கள் ஏன் இப்படி இருக்க வேண்டும்? பசி கிடந்தாலும் கௌரவத்துடன் சாவார்களா? நல்ல கௌரவம்; ஏன் பசி கிடக்க வேண்டும். பழைய வரட்டுக் கௌரவங்களையும் பரம்பரைக் குலப்பெருமைகளையும் விட்டு, காலத்தோடு இவர்கள் ஏன் ஒத்துப்போகக்கூடாது. பழைய தலைமுறைக் கருத்துக்களின் இறுதிச் சின்னங்களா இவர்கள்?

“அண்ணா! எனக்கு இருபத்தியிரண்டு வயதாகின்றது. என்றாலும், வெட்கத்தை விட்டு உனக்கொன்று சொல்கிறேன். நானும் கலியாணம் செய்யப் போகிறேன் அண்ணா; இந்தப் பரந்த உலகத்தில், எனக்குத் துணையாய் வர ஒருத்தி காத்துக் கொண்டு இருக்கிறாளண்ணா; இதுகூட அவர்களுக்குத் தெரியாது. தெரிந்தால் இதற்குக்கூட அவர்கள் சம்மதிக்க மாட்டார்கள்; இங்கும் குலப்பெருமைகளும், கௌரவப் பிரச்சனைகளும் தலையெடுக்கும். இதைப்பற்றி யோசித்த போது உன் நிலைமையை நான் புரிந்துகொண்டேன்”.

“இந்தக் கட்டுப்பட்ட வேதனைகள் நிறைந்த வாழ்க்கையை விட்டு, வாழ்க்கையின் அர்த்தங்களும், நம்பிக்கைகளும் நிறைந்த பரந்த உலகத்தில் நான் காலடி எடுத்து வைக்கப்போகின்றேன். என்னுடன் கைகோர்த்துக்கொண்டு அவளும் வருவாள். என்னால் வேறெதுவும் செய்யமுடியாது. எனக்கும் வாழ்க்கை பற்றிய ஆசைகளும், அர்த்தங்களும், நம்பிக்கைகளும் உண்டு”.

என் கரங்கள் நடுங்கினாலும், எனது மனம் வேதனைப் பட்டாலும், நான் அவர்களை விட்டுப் பிரிந்த - அந்த மங்கிய மாலை நேரத்துச் சூழல் மனத்தில் விரிந்தாலும் - நானென்ன செய்யமுடியும்; காலத்தின் கருத்துக்களோடு ஒட்டி நாங்களும் வாழத்தானே வேண்டும். அவர்களும் தங்கள் நம்பிக்கைகளுடன் இன்னும் எத்தனை காலந்தான் வாழ்வார்களோ...?

மனத்தில் ஏதோ ஊருகின்ற மாதிரியான வேதனை கையிலிருக்கும் கடிதம் காற்றில் பரபரக்கின்றது. என் கண்களுக் கப்பால் உலகம் பரந்து கிடக்கின்றது.

“ஒருமுறை சென்று அவர்களை என்னுடன் வரச்சொல்லிக் கேட்டுப் பார்க்கலாந்தான்! அவர்கள் வருவார்களா...?”

வாணி, 13.10.1972



## மாற்றங்கள்

வரலாறு கற்பிக்கும் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியனாக அந்த வகுப்பில் அவன் முதன்முதலில் நுழைந்தபோது மிக மகிழ்ச்சியாய் இருந்தான். ஓர் ஆசிரியனாக வேண்டுமென எத்தனையோ காலமாக கனவு கண்டிருந்தான் அவன். அந்த ஆசை நிறைவேறியதில் அவன் மனம் பூரித்திருந்தான். நல்லதொரு சிந்தனை வளம் மிக்க சமுதாய உருவாக்கத்தில் தனது பணிமூலம் - தானும் பங்குகொள்ளலாமென அவன் பெருமைப்பட்டான்.

அவன் ஆசிரியனாகியதில் உண்மையில் மனம் மகிழ்ந்திருந்தாலும், முன்போன்ற ஓர் உறுத்தலும் அவன் மகிழ்வோடு சேர்ந்திருந்தது. எந்த வழியால் அவன் அந்த ஆசிரிய பதவியை அடைந்தானென சிந்தித்தபோது அவன் உண்மையில் மனம் மறுகினான். இந்த ஊழல் களுக்கு முடிவு காண முடியாதாவென அவன் ஏங்கினான். சமுதாயப் பணியில் ஆர்வமும், கற்பித்தலில் திறமையும் இருந்தும் அவன் 'சிலரைப் பிடித்ததினாலே' அப்பதவியைப் பெற்றான். இத்தகையை ஊழல்களினால் எத்தனையோ திறமைசாலிகள் புறக்கணிக்கப்பட்டு எத்தனையோ தகுதியற்றவர்கள் ஆசிரியர்களாக மாணவ மணிகளை பாழடித்துக்கொண்டு பவனி வருவதைக் கண்டு அவன் உள்ளம் குமுறினான்.

எழுந்து வணக்கம் கூறிய மாணவர்கள் அமர்ந்தனர். அவனும் பதிலுக்கு வணக்கம் கூறிக்கொண்டான்.

பல்கலைக்கழகத்தில் புகுவதற்காக அந்த வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்த அந்தப் பத்துப் பன்னிரண்டு மாணவர்களையும் - அவர்களில் இருவர் பெண்கள் - அவன் ஆழமாக உற்றுப்பார்த்தான். பார்வையிலேயே



ஒவ்வொருவரையும் அளந்து கணிப்பிட அவன் முனைந்தான். அந்தப் புன்னகை பூத்த முகங்களில் ஒளிமயமான எதிர் காலத்தைப் பற்றிய ஆர்வத்தை அவன் கண்டான்.

அவன் பெருமூச்செறிந்தான். தகுதியான கல்வியைப் பெறுவதன் மூலம், தமக்கு வளமான வாழ்வைத் தேடுவதோடு, நாட்டையும் வளப்படுத்தும் அந்தச் செல்வங்கள் ... உண்மையில் ஒவ்வொரு நாட்டினது அபிவிருத்தியும் அந்த நாட்டு மனிதர்களின் முயற்சியிலும், அவர்கள் மனப்பான்மையிலும் தான் தங்கியிருக்கிறது. எங்கள் நாடு போகிறபோக்கில் - வாயுடனும் வயிற்றுடனும் மட்டுமல்லாமல் இரண்டு உறுதியான கரங்களுடனும் தங்கமான மூளையுடனும் பிறக்கும் எங்கள் நாட்டு மனிதச் செல்வங்கள் ...!

அவன் வகுப்பு மாணவர் ஒவ்வொருவரினதும் பெயர், விபரங்களை விசாரித்தான். மார்க்கண்டு; அவன் குள்ளமாக இருந்தான்; மெலிந்து வாடிக் கறுத்திருந்தான். அவன் தலைமயிர் கற்றைகள் கலைந்திருந்தன. அவன் தூய வெள்ளையென்று சொல்லமுடியாத மங்கலான வேட்டி கட்டியிருந்தான். 'அயன் பண்ணாத' நீல நிறச் சேட்டும் போட்டிருந்தான். சோர்ந்து களைத்திருப்பவன் போலக் காணப்பட்டான். அவன் முகத்தில் அறிவுக்களையுடன், கிராமியக்களையும் தெரிந்தது. அவன் கண்களில் தீட்சணியத்துடன் கூடிய அந்த ஆழம் அவன் மனதைத் தொட்டது.

ஏனோ அவன் தன் இளமைக் காலத்தை நினைத்துக் கொண்டான். சிறிய வயதில் ஏதோ கடமைக்காகப் படித்து, ஒரு பருவத்திற்கு அப்பால் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் வெறியாக ஏற்பட்ட பிறகு அவன் எத்தனை எத்தனை இன்னல்களைத் தாங்கியிருக்கின்றான்; அவலங்களைச் சகித்திருக்கிறான். அதிகாலையில் தந்தையுடன் தோட்டத்தில் உழைத்ததன் பின்னால் வாரிக் கலைந்த தலையுடன் அவசர அவசரமாக எத்தனை நாட்கள் அவன் பாடசாலைக்கு ஓடியிருக்கிறான். எத்தனையோ நாட்கள் பாடசாலைக்குப் பிந்தி வந்ததற்காக அதிபரினால் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றான்.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் புகையிலை அறுவடை சம்பந்தமான வேலைகள் மிகுந்த ஒருநாளில் பரீட்சைக்காக அவன் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது 'கண்டறியாத படிப்புப் படிச்சு எனக்கு விளக்குமாத்துக்கு குஞ்சம் கட்டப்போகினம்' என்று அவன் தந்தை ஆத்திரத்துடன் சொன்ன அந்த வரியையும் நினைத்துக் கொண்டான்.

'இந்த மனிதர்களின் பழமையில் ஊறிய மனப்பான்மைகள் அவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்கள்தான் சமுதாய வளர்ச்சியையும்



நாட்டின் வளர்ச்சியையும் ஏற்படுத்துமென அவன் நம்பினான். காலங்காலமாக ஆள்பவர்களினால் 'அடிமைப்படுகின்றோம்' என்ற மனப்பான்மையில் வாழ்ந்து வருகின்ற மக்கள் கொடுமைகளுக்கும், சுரண்டல்களுக்கும் அஞ்சி அஞ்சி ஒடுங்கி ஒடுங்கி வாழ்ந்து வருகிறார்கள் என்றும், அந்த மனப்பான்மையிலிருந்து இன்னமும் அவர்கள் விடுபடவில்லையெனவும் அவன் அறிந்துகொண்டான். மேல் தட்டு வர்க்கத்தினரின் பிள்ளைகள் படித்து - படித்து அல்லது திரும்பத் திரும்ப 'ரியூசன்' என்ற முறையினால் அவர்கள் மூளையில் சில செலுத்தப்பட்டு ஆள்கின்றவர்களாக மாற - கிராமங்களில் வாழ்கின்ற தொழிலாளர், விவசாயிகளின் பிள்ளைகள் - தங்கமான மூளையுடன் பிறக்கும் அந்த மனிதச் செல்வங்கள் - அன்றாட வாழ்க்கையோட்டத்திற்காக - கற்றவேண்டிய காலத்தில் கல்லாது - உழைப்பாளிகளாக ஆளப்படுகின்றவர்களாக மாறும் அந்த அவலத்தை நினைத்து அவன் மனம் குமுறினான்.

ஒருமுறை அவன் நண்பனொருவன் உணர்ச்சிவசப்பட்டுச் சொன்ன அந்த வாக்கியங்களை அவன் நினைத்துக்கொண்டான். 'நண்பனே! வசதி படைத்தவர்கள் தகுதி குறைந்திருந்தாலும் பெரும் பெரும் பதவிகளைச் சம்பாதிக்கிறார்கள்; வசதி குறைந்தவர்கள் தகுதி மிகுந்திருந்தாலும் அன்றாட உணவினைத் தான் சம்பாதிக்க முனைகிறார்கள். இந்த அவலத்தை நாங்கள் தானடா மாற்றவேணும்...!'

அவன் தன்னுடன் உடன்படித்தவர்களை நினைவு கூர்ந்தான். வீரசிங்கத்தின் சுருட்டுக்கொட்டிலில் சுருட்டுச் சுற்றுபவனாகத் தொழில்புரியும் சிவபாதம், அன்றாட விவசாயக் கூலியாக உழைக்கும் வினாயகம், தூரத்தில் எங்கோ கடையில் சிப்பந்தியாகப் பணிபுரியும் சுப்பிரமணியம், கார் றைவரான மகாலிங்கம், மாணவ ஆசிரியராகக் கற்பிக்கும் சுந்தரம், கலியாணமாகி குழந்தை குட்டிகளுடன் வாழும் வரதாம்பிகை, கனகம்மா போன்ற பெண்கள், அவனுடன் அலுங்காமல் - நலுங்காமல் வெள்ளைச் சட்டையுடன் படித்தவர்கள். இன்று வெள்ளைச் சட்டைகளுடன் தொழில்புரிகிறார்கள். அந்தத் துடுக்கும், துடிப்பும் மிகுந்த பருவத்து... உணர்ச்சிமயமான நினைவுகள்... உண்மையில் அவனுடன் படித்து இன்று வாழ்க்கைத் தரத்தின் கீழ்மட்டத்தில் இருப்பவர்களின் மூளைகள், தகுதிகண்டு தக்க முறையில் வளப்படுத்தப்பட்டிருந்தால்... இவ்வுலகில் மனித வாழ்க்கை வசதியானவர்களுக்குத்தானா இருக்கின்றது...?

அவன் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த காலத்தில், அவனுடைய ஆசிரியர் ஒருவர் சொன்ன ஒரு கருத்து அவனுக்கு நினைவு



வந்தது. அவனுடன் ஒருமுறை தனிமையில் சம்பாஷிக்கும்போது அவர் சொன்னார். 'இன்று எங்கள் கிராமங்களில் சுருட்டுச் சுற்றுபவர்களாகவும், பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களாகவும் கடமையாற்றுவோருக்கு தக்கமுறையில் கல்வி கொடுத்து உருவாக்கப் பட்டிருப்பார்களேயானால், அவர்களில் கணிசமானோர் எமது நாட்டின் நவீன நிர்மாணிகளாக மாறியிருப்பார்கள்'.

தவிர்க்க முடியாதபடி அவன் அனுபவங்கள் நினைவில் மிதந்தன. இந்த உலகத்தின் இயக்கங்களையும், சமுதாயத்தின் அபிலாசைகளையும், அதன் கடந்தகால அனுபவங்களையும், மயக்குகின்ற மோகனமாக கலைக்கோலங்களையும் படித்து உணர்ந்து, இரசித்து ஆனந்திக்க வேண்டுமென்ற ஒரு வெறியினால்தான் அவன் படித்தான். அவனது அந்த ஆசை நிறைவேறுவதற்காக எத்தனை பேர் எத்தனை தியாகங்கள் புரிந்திருக்கிறார்களென நினைத்தபோது அவன் கண்களில் நீர் அரும்பிற்று. எந்த நேரமும் தொழில், தொழில் என்று பறக்கும் தந்தை, அவர் அவன் படிப்பை நிறுத்திவிடத்தான் முயன்றார். அவர் மட்டும் உழைத்துக் குடும்பத்தைத் திருப்திப் படுத்த முடியவில்லை. குடும்பத்தின் அன்றாட வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத எல்லாத் தேவைகளையும் பூர்த்திசெய்ய முடியவில்லை. அவராலும் என்ன செய்யமுடியும்...

அவன் தன் அன்னையை நினைத்தான். அந்த மெலிந்த தேகத்திற்குள்தான் எத்தனை வைராக்கியம்...; அவள் சொன்னாள்; 'தம்பி எங்கடை நிலையெல்லாம் புரிஞ்சு கொண்டும் நீ படிக்கிறதெண்டு ஆசைப்படுகிறாய், உன்னை ஆசைக்கு குறுக்கை நிக்க எனக்கு விருப்பமில்லையடா. நீ படி; என்றை உயிர்போனாலும் உன்னை நான் படிப்பிப்பன்.'

பல்கலைக்கழகப் புகழுகப் பரீட்சையில், அவன் கல்லூரியில் அவன் ஒருவனே சித்தியெய்திய போது ஒருபுறம் மகிழ்வும் ஒருபுறம் என்ன செய்வதென்ற கவலையும் கொண்டார் அவனின் தந்தை. தாய் மகிழ்ந்தாள். குடும்பத்தின் ஒரேயொரு சொத்தான மூன்று பரப்புக் காணியை - அவனது ஒரேயொரு தங்கையின் கலியாணத்திற்கு சீதனமாகக் கொடுக்க வைத்திருந்த ஒரேயொரு சொத்தை ஈடுவைத்து அவனுக்குத் தேவையான பணத்திற்கு ஒழுங்கு பண்ணினாள்.

அந்த நினைவுகளில் அவன் சிலிர்ப்புற்றான். மௌனமான அந்த சில கணநேர நினைவுகளுக்கும், சிந்தனைகளுக்கும் பின் அவன் தன் வகுப்பு மாணவர்களை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவர்களும் அவனை ஆர்வத்துடன் பார்த்தனர். மார்க்கண்டு விலிருந்து ஒரு தனிக்களை வீசுவதாக அவன் நினைத்தான். அவன் மார்க்கண்டுவைப் பார்த்துக் கேட்டான்.



‘உமது தந்தை என்ன தொழில் செய்கிறார்...?’

இந்தக் கேள்வியை எதிர்பார்க்காதவன்போல அவன் திடுக்கிட்டான். அவன் முகம் சோபை குறைந்து கறுத்துவிட்டது. அவனருகிலிருந்த சிலரின் முகத்தில் ஏளனப் புன்னகையொன்று அரும்பி மறைந்தது. பெண்களிலொருத்தி திடீரென்று தலை குனிந்துகொண்டாள். அவனும் தலைகவிண்டு மௌனமானான்.

தான் கேட்ட கேள்வியின் பதில் என்னவாகவிருக்குமென்று அவனுக்குப் புரிந்தது. அவன் தனக்குள் வேதனைப்பட்டான். வரலாற்றியக்கத்தின் ஒரு கால கட்டத்தில், சொகுசாக வாழ முற்பட்ட சிலர் தம் நயங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக ஏற்படுத்திய தொழில்வாரிச் சாதிப் பகுப்புமுறையை அவன் எண்ணிப் பார்த்தான். இக்கால கட்டத்தில் சமுதாய வளர்ச்சியில் அதனோடு இயைந்த தேசிய வளர்ச்சியில், அது எவ்வளவு ஒரு மரபுரீதியான முட்டுக்கட்டையாக இருக்கிறதெனவும் எண்ணினான். இத்தகைய பழைய மனப்பான்மைகளில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் நாட்டின் வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்துமெனவும் அவன் நம்பினான்.

எனவேதான், அவன் மீண்டும் மார்க்கண்டுவைப் பார்த்துக் கேட்டான். ‘மார்க்கண்டு உம்முடைய தந்தையின் தொழிலென்ன?’

அவன் தயங்கித் தயங்கி மெதுவாக பதில் அளித்தான்.

‘மரமேறுதல்...’

சிலரின் முகத்தில் புன்னகை அரும்பிற்று. தலை குனிந்திருந்தவன் தலையை நிமிர்த்தவே இல்லை.

அவன் தன் தொண்டையைக் கனைத்துக்கொண்டு சொன்னான். ‘ஒருத்தரும் தங்கள் தொழில்களைச் சொல்ல வெட்கப்படக்கூடாது. மற்றவருக்குக் கடமைப்படாது மற்றவர்க்கும் நாட்டுக்கும் பாரமாக இராது தங்கள் உடம்பை வருத்தி தொழில்செய்து வாழ்பவர்கள் உண்மையில் பெருமைப்பட வேணும். இத்தகைய பெருமைகளினாலும் நெஞ்சை நிமிர்த்தும் தன்னம்பிக்கைகளாலுந்தான் வரலாற்றுச் சாபக்கேடான தொழில்வாரிச் சாதிப் பாகுபாட்டை இல்லாமல் செய்யமுடியும். எங்கள் சமுதாயத்தில் மறைந்துள்ள மூடப் பழக்கவழக்கங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் இவ்வாறு செய்வதினால் தான் அகற்றமுடியும். உண்மையில் தொழில் இல்லாது மற்றவரைச் சுரண்டி வாழும் சொகுசுக்காரர்தான் சாதி என்றும், சமய மென்றும் சொல்லி சமுதாயத்தை ஏமாற்றுகிறார்கள். இந்த ஏமாற்றுக்காரர்களை இல்லாமல் செய்வதோடு, ஏமாறுகின்றவர்களுடைய மனப்பான்மையிலும் நாங்கள் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்த வேணும்.’



அவன் மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டிருந்தான். மார்கண்டு முகச்சோபையுடன் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தான். புன்னகை பூத்தவர்களின் முகம் இருண்டது. தலைகுனிந்திருந்த அவன் ஆர்வத்துடன் திரும்பி மார்க்கண்டுவைப் பார்த்துக்கொண்டான்.

அவன் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டான். ஒரு காலத்தில் அவனும் அந்த வாழ்க்கையை அந்த இனிய மோகமான கனவுகளை அனுபவித்திருந்தான். ஒருத்தியின் மனதில் தெய்வமாகக் கோவில் கொண்டிருந்தான். அவள் ஆத்மா வினால் பூஷிக்கப்பட்டிருந்தான். மேகம் கவிந்த மாலைப் பொழுதுகளில் அவளுடன் இரகசியங்கள் பேசியிருந்தான். அதெல்லாம் பழைய கனவுகள். நிறைவேறாமலேயே போய் விட்ட கனவுகள். அவள் ஒரு பெரிய பணக்காரருக்கு ஒரே யொரு செல்ல மகளாகப் பிறந்திருந்தாள்; அவன் உள்ள ஒரேயொரு சொத்தையை ஈடுவைத்துப் படிக்க வந்திருந்தான். அவர்களுக்கிடையிலிருந்த முட்டுக்கட்டைகளை அவன் எதிர்த்திருக்கலாந்தான். அவளும் எதிர்க்கத் தயாராகத்தான் இருந்தாள். ஆனால் பெற்றோர்கள் ...; அவர்களின் கனவுகள் ...; அவர்களின் மனப்பான்மைகள். இந்தத் தோல்வியை அந்த வேதனையை அவன் சகித்துக்கொண்டான். அவளும் சகித்துக் கொள்வேனென்றே சொன்னாள்.

ஒரு தடித்த குரல் அவன் காதில் விழுந்தது. “சேர், நீங்கள் சொல்வதைத் கொள்கையளவில் சரியென்று வைப்போம். ஆனால், காலம் காலமாக சமுதாயத்தில் தொடர்ந்து மரபுகளான பழக்கவழக்கங்களையும், நம்பிக்கைகளையும் உடனடியாக திடீரென அழிக்கமுடியாதுதானே. சாதியில் குறைவாகப் பிறந்தவர்கள் அதனால் வருபவைகளை அனுபவிக்கத்தானே வேண்டும்”. சொன்னவன் மார்க்கண்டுவையும் அவளையும் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“மாற்றங்களும் அதோடு இணைந்த வளர்ச்சிகளும் தவிர்க்க முடியாதவை. மதக் கட்டுப்பாடுகள், மரபுகள், பழக்க வழக்கங்கள் என்பவை எல்லாம் தம் சுயநலத்திற்காக வளர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்த முயல்பவர்களின் பூச்சாண்டிகள். மனித நாகரீக வளர்ச்சியின் வரலாறே இதைத்தான் காட்டுகின்றது. மனிதசாதியின் ஒவ்வொரு முன்னோக்கிய வளர்ச்சியின்போதும், மதமென்றும், மரபென்றுமான இத்தகைய மூட நம்பிக்கைகள் தடையாக இருந்ததை நீங்கள் அறிவீர்கள் தானே”.

அவன் ஒரு நீண்ட நெடுமூச்சுவிட்டு, தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக்கொண்டு தொடர்ந்து சொன்னான்.



‘நாகரிக வளர்ச்சியின்போது ஒரு காலகட்டத்தில் சரியெனக் கருதப்பட்டது இன்னோர் காலகட்டத்தில் பிழையெனவும், ஒரு காலகட்டத்தில் பிழையெனக் கருதப்பட்டது: இன்னோர் காலத்தில் சரியெனவும் கருதப்படலாம். உதாரணமாக ஐம்பது, அறுபது வருடங்களுக்கு முன்பு விதவா விகாகம் பொதுவாக பிழையானதெனப் பரவலாகக் கருதப்பட்டது. அதே நேரத்தில் பிரபுகள், ஜமீந்தார்கள் பலதார மணம் செய்வது பிழையற்றதாக - அதாவது சரியெனக் கருதப்பட்டது. ஆனால் இன்று, “விதவா விவாகம்” வரவேற்கப்படுகிறது.’

வகுப்பு மாணவர்கள் அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் வெளியுலகை மறந்திருந்தனர்.

அவர்கள் சிந்திக்கத் தொடங்கிவிட்டார்களென அவன் உணர்ந்துகொண்டான்.

சிந்தனையினால் - சமுதாய அடித்தளத்தில் மாற்றங்களும் - மாற்றங்களை வரவேற்கின்ற மனப்பக்குவமும் - அதனால் பொதுவான சமுதாய வளர்ச்சியும் ஏற்படும் என்பதில் அவன் பரிபூரண நம்பிக்கை வைத்திருந்தான்.

அந்தப் பாடம் முடிவதற்கான மணி அடித்தது.

‘நாங்கள் சமூகப் பிராணிகள். நாங்கள் சமூக உணர்வுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும். சமுதாயப் பிரச்சனைகள் எங்கள் பிரச்சனைகளே. நாங்கள் எவற்றிலும் தீவிரமாக சிந்தித்து ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வரவேணும். நாங்கள் சரியென்று கருதுவதை, நெஞ்சை நிமிர்த்திக்கொண்டு, தன்னம்பிக்கையுடன் வெளியிட வேண்டும். காதலென்றாலுஞ் சரி, சமூக மூடப்பழக்கவழக்கங்களென்றாலுஞ் சரி நாம் சரியென்று கருதுகின்றவைக்காகப் போராட வேண்டும்’ அவன் அடுத்தநாள் வருவதாக சிரித்துக் கொண்டே அவர்களிடம் விடைபெற்றான்.

அவன் அடுத்த வகுப்பை நோக்கி நடந்தான். அடுத்த நாள் அவன் வகுப்புக்கு வரும்பொழுது, அவர்கள் மனப்பான்மையில் சிறிய அளவிலாதல் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்குமென நம்பினான்.

காலம் காலமாக சமுதாயத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் மனப்பான்மையில் ஏற்படும் மாற்றங்களும் அதனோடு இணைந்த வளர்ச்சிகளும் சமுதாய அடித்தளத்திலிருந்துதானே ஏற்பட வேண்டுமென்பதில் அவன் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்தான்.

மல்லிகை, ஏப்ரல் 1973



## ஒரு பாதையின் கதை

“இன்றைய மாலைப்பொழுது எங்கள் எல்லோருக்கும் ஒரு இனிய மாலைப்பொழுதுதான். வாழ்க்கைப் பயணத்தில் எத்தனையோ மாலைப்பொழுதுகளை நாம் சந்தித்துவிட்டோம்; இனிமேலும் சந்திப்போம். கடந்து போன எத்தனையோ மாலைப்பொழுதுகள் உங்கள் மனதில் இனிய ஞாபகங்களைக் கிளர்த்தலாம். ஏதோ வெவ்வேறு மாலைப்பொழுதில் உங்களுக்கு திருமணம் நடந்திருக்கலாம். ஏதோவெவ்வேறு மாலைப்பொழுதில் நீங்கள் உங்கள் மனங்கவர்ந்தவரை முதன்முதலில் சந்தித்திருக்கலாம். எப்போதோ ஒரு மாலைப்பொழுதில் உங்கள் முதலாவது மகனை நீங்கள் பிரசவித்து இருக்கலாம்.”

“எனக்கு நல்ல ஞாபகமிருக்கிறது. இன்றைக்கு இருபத்தியேழு வருடங்களுக்கு முந்தி, வளர்பிறைப் பருவத்து ஒரு மாலைப்பொழுதில்தான் அவன் பிறந்தான். எனது தோட்டத்தில் உழுதுகொண்டிருந்த அவன் தந்தைக்கு அவன் பிறந்த செய்தியை யாரோ கொண்டு வந்தார்கள். முகமெல்லாம் பல்லாக என் முன்னால் வந்த அவன் தந்தை ‘நயினார் எனக்கு மகன் பிறந்திருக்கிறான். நான் வீட்டுக்கு போகவேணும்’ என்று சொன்னது எனக்கு நல்ல ஞாபகமாகத்தான் இருக்கிறது. ‘மகன் பிறந்தால் என்னடா, நீயே போய் மருத்துவம் பார்க்கப் போறாய்?; செய்த வேலையைச் செய்து முடித்துப்போட்டுப் போடா’ என்று சொன்னதும் ஞாபகமிருக்கிறது. அதைக் கேட்ட அவன் மகிழ்ச்சியெல்லாம் மறைய அவன் முகம் கறுத்திருண்டதுவும் ஞாபகமிருக்கிறது. அதைப் பார்க்க சகிக்காத நான் ‘போடா போ’ என்று அவனை அனுப்பி வைத்ததும் ஞாபகமிருக்கிறது.”



“இப்போது எனக்கு அறுபது வயது. தலை நரைத்துவிட்டது. குரல் தழுதழுத்துவிட்டது. மூப்பின் அனுபவ ரேகைகள் என்னைப் பதப்படுத்திவிட்டன. மனிதனைப்பற்றி, அவனது ஆசைகளைப்பற்றி, நல்ல வாழ்க்கை பற்றிய அவனது இலட்சியங்களைப் பற்றி நான் அறிந்திருக்கிறேன். ஆனால் அந்த நாட்களிலெல்லாம் நான் இப்படிப் பண்பட்டிருந்தது கிடையாது. ஏராளமான சொத்துக்களின் சுகபோக மிதப்பில் ஒரு கௌரவமான பிரபுபோல பயமறியாத இளங் கன்றாகத் துள்ளித் திரிந்த அந்த இளமை நாட்கள் ...; வீணை கழிந்து விட்ட அந்த நாட்களை நினைத்து இப்போது மனவருத்தப் படுகிறேன். அப்போது நான் எத்தனை எத்தனை கூத்துகள் ஆடினேன்; எத்தனை எத்தனை அநியாயங்கள் செய்தேன்; எத்தனை பேரின் வாழ்வைச் சிதைத்திருக்கிறேன்.”

“இந்த இனிய நேரத்தில் என்னைப்பற்றிய அவதூறுகளை நானே சொல்வது உங்களுக்கு வினோதமாகப் படலாம். ஆனால் நான் அதையிட்டு கொஞ்சமும் வெட்கப்படவில்லை. மாறாக இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவற்றைக் கூறுவது பொருத்தமானது என்றுதான் நினைக்கிறேன். உங்களில் பலர் படித்தவர்கள்; நாகரிகமான உத்தியோகம் பார்ப்பவர்கள்; பெரிய பெரிய மனிதப் போர்வைகளில் மறைந்து கிடக்கும் கபடங்களையும், வஞ்சகங்களையும், தன்னலங்களையும் புரிந்துகொள்ளக் கூடியவர்கள்; உங்களில் பலர் வெளுத்ததெல்லாம் பாலென்று நினைக்கும் அப்பாவிகள் - உழைப்பாளிகள்; உங்களில் பலர் வாழ்க்கையோடு போராடிப் போராடி உரம் பெற்றவர்கள். நீங்கலெல்லாம் ஒரு கறைபடிந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்த மனிதன், எப்படிப் புனிதப்படுத்தப்பட்டான் என்பதை அறிவது நல்லதுதான். ஆனால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவற்றையெல்லாம் சொல்லி உங்கள் மனத்தைச் சோர்வடையச் செய்ய நான் விரும்பவில்லை.”

“அன்றும் ஒரு மாலைப்பொழுதுதான். அவன் என்னிடம் வந்தான். அன்று சனிக்கிழமையாக இருக்கவேண்டும். எண்ணெய் தேய்த்துத் தோய்ந்திருந்தேன். மதுபானம் அருந்திச் சாப்பிட்டுவிட்டு தூங்கி விழித்திருந்தேன். ஏதோவொரு அலுப்பு. கருக்கல் பொழுது. முற்றத்தில் சாய்மனைக் கதிரையைப் போட்டு கிழக்கே வானத்தை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். யார் மேலேயோ வஞ்சம் தீர்த்து, கருவறுத்து குடியெழுப்பு தற்கான திட்டம் தீட்டிக்கொண்டிருந்தேன்.

“அப்போதுதான் அவன் என்னைப் பார்ப்பதற்காக வந்திருந்தான். சைக்கிளை முற்றத்து முல்லைப்பந்தற்காலில்



சாத்திவிட்டு என்னருகில் வந்து நின்றான் அவன். வெள்ளை வேட்டி கட்டியிருந்தான்; வெள்ளைச் சேட்டுப் போட்டிருந்தான்; அரும்பு மீசை விட்டிருந்தான். முகத்தில் ஒரு சாந்த பாவம்; எவரையும் கவரும் புன்சிரிப்பு.”

“நீங்களெல்லாம் அவனை நன்கு அறிவீர்கள். நான் அவனைப் பற்றி இங்கு வர்ணிக்கத் தேவையில்லைத்தான். ஆனால் குடிவெறி அடங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு மயக்கநிலையில் - மாலை நேரத்தில் அவனை முதன் முதலில் சந்தித்ததை என்னால் மறக்க முடியாது, அதற்கு முன் பல பொழுதுகளில் அவனை நான் கண்டிருந்தாலும் அன்றைய சந்திப்பு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. ஏனென்றால் அன்றைய சந்திப்பின்போது தான் நான் அவனுடன் முதன் முதலில் கதைத்தேன்; அன்றைய சந்திப்பில்தான் நான் அவனால் - அவன் கொள்கைகளால் கவரப்பட்டேன். அன்றைய சந்திப்பின் பின்தான் நான் மனிதனாகத் தொடங்கினேன்.”

“நான் திரும்பத் திரும்ப என்னைப் பற்றியே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன் போலிருக்கிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் உங்கள் எல்லார் மனத்திலும் அவனது நினைவுகள் பொங்கிப் பிரவகிக்கும்போது நானும் அவனோடு தொடர்புடைய எனது நினைவுகளைச் சொல்வது தவிர்க்க முடியாதது என்று நினைக்கிறேன். இந்த இனிய நேரத்தில் அது பொருத்தமானதுவும், ஒருவகையில் அவனுக்குச் செய்யும் அஞ்சலியுமாகுமென்றும் நினைக்கிறேன்.”

“அந்த மாலையில் அவன் என்னைச் சந்தித்தபோது ‘வணக்கம்’ என்று சொல்லிப் பேச ஆரம்பித்தான். நான் பதிலுக்கு ‘வணக்கம்’ சொல்லவில்லை. அவனை உட்காரக் கூடச் சொல்லவில்லை. எனக்கு அப்போது ஒருவித திமிர். ஊரிலுள்ள சங்கங்களெல்லாவற்றுக்கும் நான்தான் கௌரவத் தலைவர். அப்போதைய சூழலில் அவனைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் எனக்கு விரும்பத் தக்கவையாக இருக்கவில்லை. நான் அவனை வெறுப்புடன் பார்த்தேன்.”

“அவன் அவையொன்றையும் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. மாறாத, அதே புன்னகையுடன் சொன்னான். ‘ஐயாவுடன் நான் சில விடயங்களைப் பற்றிப் பேசவேணும்’.”

“அந்தக் காலத்தில்தான் ஊரின் வட அந்தத்திலிருந்து கிராமத்தை ஊடறுத்து, தெற்கே பிரதான வீதியை வந்தடையும் இந்த வீதியைப் பற்றிய திட்டங்களை அவன் தீட்டியிருப்பான் என்று நினைக்கிறேன். நான் மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்



டிருக்க அவன் சொல்லத் தொடங்கினான். ஆரம்பத்திலிருந்து முடிவுவரை அங்கமங்கமாக விஸ்தாரமாகவே சொன்னான். மனத்திரையில் வரைந்த அந்த வீதியில் நடமாடி நடமாடி அனுபவித்தது போன்றதோர் மயக்க நிலையில் அவன் சொல்லிக் கொண்டே போனான்.”

“இதைச் சொல்லும்போது எனக்குத் துக்கம் நெஞ்சை அடைக்கிறது. நீங்களும் கவலைப்படுவதை உங்கள் முகங்கள் எனக்குக் காட்டுகின்றன. உங்களில் யாரிடமோ இருந்து எழுந்த கேவல் சத்தம் எனக்குக் கேட்கிறது. உங்களில் பலர் கண்களைத் துடைத்துக்கொள்கிறீர்கள். இந்த மாலைப்பொழுதில் அவன் நினைவுகள் உங்களுக்குத் துக்கத்தைத் தந்தாலும் அவனின் கனவொன்று நனவாகிவிட்டதேயென்று நீங்கள் மகிழ்ச்சி அடையத்தான் வேண்டும். ஏதோ மாபெரும் இழப்பு நேர்ந்து விட்டதாகவும், எல்லாமே அழிந்துவிட்டதாகவும் நீங்கள் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருப்பது அவனுக்கு பிடிக்காத ஒன்று என்பதை நீங்களும் அறிவீர்கள் தானே.”

“அந்தக் காலத்தில் நல்ல வழியாலோ, கெட்ட வழியாலோ இந்தக் கிராமத்தின் அரைப்பங்கு நிலம் எனக்குத்தான் சொந்தமாக இருந்தது. எனது தகப்பனாரிடம் இருந்து எனக்கு முதுசமாகக் கிடைத்தது அது. அந்தச் சொத்துக்களுக்கெல்லாம் நானே அதிபதி; தனிக்காட்டு ராஜா; நான் வைத்ததே சட்டம்... அப்படிக் கொடிக்கட்டிப் பறந்த காலத்தில்தான் அவன் என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தான். எனது காணிகளை ஊடறுத்து அவன் போட நினைத்திருந்த பாதையைப் பற்றி அவன் சொல்லிக் கொண்டே போனான். நான் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தேன். அப்படியொரு மயக்கம்; அப்படியொரு கவர்ச்சி.

“தர்க்க நியாயங்களுடன் அவன் பேசினான். வாழ்க்கையைப் பற்றி வாழவேண்டிய முறைகளைப் பற்றி அவன் எடுத்துச் சொன்னான். இன்னல் படுகின்ற மனிதர்களின் துயரங்களை அவன் எடுத்துக் காட்டினான். ஒருகுடம் தண்ணீர் பெறுவதற்காக எனது மேட்டு நிலங்களில் வாழும் குடிசனங்கள் படும்பாட்டை எல்லாம் அவன் எடுத்து விளக்கினான். ‘இந்தத் துன்பங்களெல்லாம் நிரந்தரமானவையல்ல; இவை களையப்பட வேண்டும்; இவை களையப்பட முடியும். இந்தத் துன்பங்கள் இல்லாமற் போகும்போது அந்தச் சனங்கள் அடையப்போகின்ற ஆனந்தத்தை எண்ணிப்பாருங்கள்.’ என்று அவன் சொன்னபோது உண்மையில் நான் என்னை மறந்துதான் இருந்தேன்.

“அவன் பிறந்த செய்தியைக் கேள்விப்பட்டபோது முகமெல்லாம் பல்லாக என் முன்னால் வந்து நின்ற அவன் தந்தையின்



முகம்தான் எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. அரசாங்கப் பணத்தில் மேட்டுக் குடிசனங்களுக்கு என்ற சாட்டில் எனது காணியில் பொதுக்கிணறு ஒன்றை வெட்டியபோது 'தங்கமான கமக்காரன்' என்று மகிழ்ச்சியால் பூரித்த அந்த அப்பாவிச் சனங்களின் முகங்கள் தான் எனக்கு ஞாபகம் வந்தது.

“இப்போது நினைத்தாலும் எனக்கு ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது. அவன் பேச ஆரம்பித்தபோது எனக்கு ஏற்பட்ட வெறுப்பு எப்படி மறைந்தது என்று எனக்கே புரியவில்லை. அந்த நேரக் குடிபோதை மயக்கத்தில் அவனின் பேச்சு எனக்கு இரம்மியமாகப் பட்டது என்றும் சொல்ல முடியாது. பேச்சினால், பேச்சில் இழையோடும் தர்க்க நியாயங்களினால், சக மனிதனின் துயர் கண்டு பொறுக்க முடியாத ஆழ்ந்த மனித நேயத்தால் அவன் எவரையும் கவர்ந்து நின்றான். ஓரொரு சமயங்களிலும் வினோபா, காந்தி, லெனின் போன்ற தலைவர்களுடன் நான் அவனை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதுண்டு. அதற்கு அவன் பொருத்தமானவன்தான் என்பதை நீங்களும் மறுக்கமாட்டீர்கள். உண்மையில் துன்பப்படுகின்ற மக்களை விமோசனத்திற்கான பாதையில் வழி நடாத்தும் ஒரு தலைவனாக அவன் மாறித் தானிருப்பான்”.

“நடந்து முடிந்த சோக நினைவுகளில் மறுகுவதில் எதுவித பயனுமில்லை என்பதை நானும் அறிவேன் தான். ஆனால் நடந்து முடிந்தவை என்பதற்காக அவனை, அவனோடு தொடர்புடைய நினைவுகளை மறக்க முடியுமா?”

“நான் ஏதோவெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டே போகின்றேன். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைவிட்டால் நான் இவற்றையெல்லாம் உங்களுக்குச் சொல்ல வேறு சந்தர்ப்பம் கிடைக்க முடியாது. உங்களில் பலர் என்னை ஏதோ பெரிய கொடையாளி என்று சொல்லிப் போற்றுவதாக அறிகிறேன்... நான் பெரிய கொடையாளியுமில்லை; மகானுமில்லை, ஒரு சாதாரண மனிதன்தான். முன்பு மனிதத் தன்மையில்லாதவனாக இருந்து பின் மனித நேயம் கொண்ட மனிதனாக மாறிய ஒரு சாதாரணன். அவன் என்னை மனிதனாக்கியபோது அவனின் வேண்டுதலின் பேரில் நான் எனது சொத்துக்களின் பெரும் பகுதியை பொதுக் காரியங்களுக்காகச் செலவிட்டேன். எனது காணிகளில் ஒரு பகுதியை இந்த வீதி அமைப்பதற்காக ஒதுக்கிக் கொடுத்தேன். இதற்கெல்லாம் நானும் நீங்களும் அவனுக்குத்தான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.”

“ஒருவகையில் பார்க்கப்போனால் இவையெல்லாம் எனது சொத்துக்களென்று நான் உரிமை பாராட்டுவது தவறென்



பதை நான் அறிவேன். ஒரு மனிதனின் தேவைக்கதிகமாக அவனிடம் இருக்கும் சொத்துக்கள் சமூக உடமை ஆக்கப்பட வேண்டும் என்று அவன் சொல்வான். எத்தனை எத்தனையோ இலட்சம் சனங்கள் உண்ணவும் உடுக்கவும் நிறைவான வாழ்க்கை வாழவும் வழியின்றித் தவிக்கும்போது இயற்கையின் செல்வங்களை தமக்கென முடக்கி, சுகபோக வாழ்வு வாழ்பவர்கள் சமூகத்தின் கயவர்கள் என அவன் ஆத்திரத்துடன் சொல்வான். 'எல்லாரும் நிறைவான வாழ்க்கை வாழப்போகும் ஒரு காலம் வரத்தான் போகிறது; அந்தக் காலத்தை நாங்கள் தோற்று விக்கத்தானே போகின்றோம்' என்றும் சொல்வான்."

"நீங்கள் பரபரப்படைகிறீர்கள். உங்களுக்கும் இங்கு பேச வந்திருக்கும் மற்றவர்களுக்குமிடையில் நெடுநேரம் நிற்பதை நான் விரும்பவில்லை. இந்த வீதித்திறப்பு விழாவில் தலைமையுரையாற்றக் கிடைத்தது எனக்குக் கிடைத்த பெரும் பேரெனவே கருதுகிறேன். எனது உரையை முடிக்குமுன் இந்தப் பாதையின் உருவாக்கத்திற்காக உழைத்த அவனைப் பற்றிய இன்னும் சில விடயங்களை நான் கூறாவிட்டால் எனது பேச்சு பூரணத் துவமாகாது. இனிமேல் இந்த வீதியில் நீங்கள் நடமாடப் போகிறீர்கள். பனங்கூடல்களையும், தோட்டவெளிகளையும், சிறிய பற்றைக் காடுகளையும், சிறிய சிறிய குடியிருப்பு மனைகளையும் ஊடறுத்துச் செல்லும் இந்த வீதி இனிமேல் உங்களுக்குப் பயன்படப்போகிறது. உங்களில் பலரின் தேவையில்லாத வசதியீனங்கள் அகலப்போகின்றன. நீங்கள் இனிமேல் ஒரு தபால் போடுவதற்காக ஒன்றரை மைல் நடக்கக் தேவையில்லை உங்கள் வீதியின் அருகில் கம்பத்தில் தொங்கும் சிவத்தப் பெட்டியில் நீங்கள் தபால் போடுவீர்கள். பிரசவ வேதனை கொண்ட பெண்ணை, பிரதான வீதிக்கு இட்டுச் செல்ல வேண்டிய தேவையின்றி உங்கள் வீதியிலிருந்தே அவளைக் காரிலேற்றி வைத்தியசாலைக்கு கொண்டு செல்வீர்கள். உங்கள் துன்பங்களையெல்லாம் கண்டு கண்டுருகி, இவற்றைப் பற்றி யெல்லாம் முதன் முதலில் கனவு கண்டவன் அவன்; திட்டம் தீட்டியவன் அவன்; உழைத்தவன் அவன்; இதற்காகவே தன் வாழ்வை அர்ப்பணித்தவன் அவன்."

"கிராமத்தை ஊடறுக்கும் இந்தப் பாதை அழகாக நீண்டு வளைந்து செல்கின்றது. உங்களில் சிறியவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள், இது ஒற்றையடிப் பாதையாய் இருந்த காலத்தில் இதன் இலட்சணங்களை அறிந்திருப்பீர்கள். கள்ளியும், காரையும் கொழுவி இழுக்கும் கருமுட்களைக் கொண்ட காண்டையும் கொண்ட இந்தப் பாதையை பெருப்பித்து, விரிவாக்கி, செப்பனிட அவன் ஒருவனே முன்னின்று உழைத்தான். நாளடைவில்



அவனோடு அவனையொத்த வாலிபர்கள் ஐந்தாறுபேர் சேர்ந்தார்கள். இப்போது தபால்பெட்டி இருக்கும் அந்த இடத்தில் தான் அவனுக்கு அந்தக் காயம் ஏற்பட்டது. சிறிய காயம்தானே என்று அசட்டையாய் இருந்துவிட்டான்.”

“நிலைமை விபரீதமான காலத்தின்போது ஒருநாள் அவன் எனக்குச் சொன்னவற்றை நான் உங்களுக்குச் சொல்லக் கடமைப்பட்டவன். உங்களுக்கும் எனக்கும் அவன் கடைசியாகச் சொன்ன செய்தி இதுதான். ‘நான் இனிப் பிழைக்கமாட்டேன் ஐயா’. அந்தக் காலத்திலிருந்து இறக்கும் வரைக்கும் அவன் என்னை ஐயாவென்றுதான் அழைத்தான். ‘நான் சாவதால் விமோசனத்தை நோக்கிய இந்த யாத்திரை முடிந்துவிட்டதாக, யாரையும் கருதவேண்டாமென்று சொல்லுங்கள். விமோசனத்தை அடையும் வரையும் இந்த யாத்திரை நடந்துகொண்டுதானிருக்கும் என்றும் சொல்லுங்கள். இந்த உலகத்தில் ஒவ்வொரு மனிசனும் சந்தோஷமான, நிறைவான வாழ்க்கை வாழக்கூடிய நிலை ஏற்படுமட்டும் இந்த யாத்திரைக்கு முடிவு ஏற்படாது என்றும் சொல்லுங்கள்.”

“அவன் சொன்னதைக் கேட்டபோது உண்மையில் என் கண்கள் நிரம்பித்தான் விட்டன. உங்கள் கண்களும் கலங்குகின்றன போலும், எப்படித்தான் வைராக்கியமாக இருந்தாலும் சில சந்தர்ப்பங்களில் அழவும் வேண்டித்தானிருக்கிறது.”

வீரகேசரி, 10.3.1974



## இலுப்பை மரமும் இளஞ்சந்ததியும்

காலை வெளுத்தபின் ஏழுமணிபோல் எழுந்திருந்தான். அவன் சிறிய தங்கை “அண்ணை, அண்ணை” என்று அவனை உருட்டிப் புரட்டி எழுப்பினாள். சோம்பல் முறித்துக்கொண்டு, பாயைச் சுருட்டி சுவர்ப்புறமாக ஒதுக்கி வைத்தான்.

வீடு கலகலத்துக்கொண்டிருந்தது. அவன் தம்பி, தங்கைகள் பள்ளிக்கூடம் செல்வதற்காகப் பரபரத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“அம்மா ஏழேகால் பஸ் போகப்போகுது. கொஞ்சம் கெதியாய்ப் பாசலைக் கட்டித் தாணை.”

“அண்ணை, அண்ணை இண்டைக்கு உன்ரை பேனையைக் கொண்டு போறன்.”

“கீதா குளிச்ச எத்தனை நாளாகுது. இண்டைக்குக் குளியாமல் பள்ளிக்கூடம் போகக் கூடாது.”

“அண்ணை வதனி தனக்குக் குளிக்க வாத்து விட்டாம்.”

“விடிய விடியக் கிடக்கிறது. இப்பதான் எல்லாரும் ஒண்டாய்ப் பரபரக்கிறது.”

வானத்திலேயே பனிமூட்டம் கவிந்திருந்தது. காலைக் கதிர்கள் புகைக் கோடுகளாக வீட்டு முன் விறாந்தையில் கோலம் போட்டன. மெல்லிய குளிர்காற்று இதமாய் ஊதிச் சென்றது.

வேப்பங்குச்சி ஒன்றை முறித்து வாயில் வைத்து மெல்லத் தொடங்கினான். சிறிய தங்கையைக் கூப்பிட்டுக்



குளிப்பாட்டி விட்டான். “அண்ணை எப்ப வந்தனீங்கள்” என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தாள் அடுத்த வீட்டுச் சின்னப் பெண் சின்னத் தங்கையின் தோழி.

“நேற்றே வந்துவிட்டேன். நீ காணவில்லையோ” என்றான்.

“பொய் பொய்” என்று அவன் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினான் அவள்.

வீட்டின் கலகலப்பு ஓய்ந்துவிட்டது. எல்லாரும் எங்கெங்கோ போய்விட்டார்கள். அம்மா ஆசுவாசமாக உட்கார்ந்து டக்டக்டென்று பாக்குவெட்டியால் பாக்கு வெட்டிக்கொண்டிருந்தாள். சின்னக்கன்று துள்ளிக்கொண்டு ஓடிவந்து தூர நின்று அவனை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் துள்ளிக் கொண்டு ஓடிற்று. புகைபோக்கிக் குழாயிலிருந்து காகமொன்று கரைந்தது. அம்மா எழுந்து “சூ... ச... சூ...”வென அதைக் கலைத்தாள்.

“காலமை வெள்ளெனக் காகம் கரையுது.”

பொழுது மேலே ஏறி, வெய்யில் உறுத்தத் தொடங்கிற்று. பல் துலக்கிக்கொண்டே முற்றத்துப் பூங்கன்றுகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வெள்ளையும் சிவப்புமாய் குலைகுலையாய்ப் பூத்துக் குலுங்கும் கலியாண மல்லிகையைக் காணவில்லை. அந்த இடத்தில் கொடி மல்லிகையொன்று பசுந்தளிர்விட்டு வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. கொய்யா மரத்தில் இளம் பிஞ்சுகள் தொங்கிற்று. நெல்லிமரத்தின் இலைகளை ஏதோ பூச்சி அரித்திருந்தது. ‘இரவு ராணி’ இலையுதிர்த்து நின்றது.

“விடிஞ்சு எவ்வளவு நேரமாயடா போச்சு! முகத்தைக் கழுவிப் போட்டு வாவேன்ரா! நானும் என்றை வேலையைப் பாக்க...!”

மௌனமாக முகம் கழுவச் சென்றான். அன்றைய பொழுதை எப்படிக் கழிக்கலாமென யோசித்தான். ‘சீ... லீவிலை இங்கை வந்தால் நேரமே போகுதில்லை. சைக்கிள் இருந்தாலாவது அங்கினை இங்கினை போகலாம். உங்கை பொடியன்களும் இல்லைத்தானே. அவனவனும் தங்கடை தங்கடை வேலையளுக்குப் போயிருப்பங்கள்...!’

சாப்பிட்டுவிட்டு, ‘பாரதியார் கதை’களை எடுத்து வந்து சுவரோடு சாய்ந்திருந்து படிக்கத் தொடங்கினான். ஞானரதம், சின்னச் சங்கரன் கதை, தராசு... மேலோட்டமான ஒரு பார்வை. அச்செழுத்துக்கள் கண்ணை உறுத்தின. கண்களை



மூடிக்கொள்ள வேண்டும் போல ஒரு தவிப்பு! அப்படியே சரிந்து நித்திரை கொள்ள வேண்டும் போல...

‘எப்படியும் இப்ப நித்திரை கொள்ளிறேலை. லீவிலை வந்ததற்கு ஆகப் பகல் முழுக்க நித்திரை கொளிறதும், காலையில் நேரஞ்செல்ல எழும்புறதும் தானே வேலை.’

மரங்களற்ற வெளியினூடாகத் தொலைவை ஊடுருவிப் பார்த்தான். வளவின் வடகீழ் மூலையில் நின்ற பெரிய இலுப்பை மரம் தறிக்கப்பட்டு விட்டது. இந்த உலகத்தைப் பற்றிய அறிவு சரியாக அவன் மனத்தில் பதியாத காலத்தில் அதை விற்று விட்டார்கள். தோணி செய்வதற்காக அதன் அடி மரத்தைக் கொண்டு செல்வதாகச் சொன்னார்கள்.

அந்த மரத்தின் கீழ் ஒரு கொட்டிலில் அவன் அப்பாச்சி குடியிருந்தாள். அவள் பச்சைக் கோதுமை மாவில் ரொட்டி சுட்டு இரகசியமாக அவனுக்குத் தருவாள். அந்த மரத்துடனேயே அவள் வாழ்க்கை பிணைந்திருந்தது. ஒரு பருவத்தில் அந்த மரம் பூக்கும்; ஒரு விதமான பாணி மணத்துடன் அந்தப் பூக்கள் உதிரும் காலம் இரம்மியமானது. அரும்பு கட்டும்; அரும்புகள் உதிரும்; காய்க்கும் பழுக்கும்; வெளவால்களும் – பறவைகளும் சத்தமிடும்; இலைகள் உதிர்ந்து மொட்டை மரமாய் நிற்கும்; வசந்தக் குறுகுறுப்பில் பச்சைப் பசுந்தளிர்களை ஈனும்.

அப்பாச்சியின் கொட்டிலிலும் இலுப்பம்பூ மணக்கும்; இலுப்பை முத்துக்கள் காயும்; அதை வாங்க வரும் பெண்களின் பேரம் பேசும் குரல் இடைக்கிடை ஒலிக்கும்.

“உன்னாணை ஆச்சி! ஒன்றேகால் ரூபாய்க்கு மேல் ஒரு சதமும் தரேன்.”

“கிழவி குப்பை என்ன விலை சொல்கிறாய்?”

“நாற்பத்தைந்து ரூபா.”

“சரி சரி நாற்பது ரூபாய் தானேன். வேறை கதை பேசாதே.”

இரட்டை மாட்டு வண்டியில் குப்பை ஏற்றுவார்கள். மாடுகளைக் கழற்றி, பக்கத்தில் மலை ஆமணக்கில் கட்டியிருப்பார்கள். மாடுகள் கழுத்து மணிகள் குலுங்க, வாலைச் சுழற்றி முதுகிலிருக்கும் ஈக்களைக் கலைத்துக்கொண்டே மேயும்.

குப்பை விற்ற இரண்டொரு மாதங்களுக்கு அப்பாச்சியின் கழுத்தில் அந்தப் பவுண் அட்டிகை தொங்கும். அப்போதெல்லாம் அப்பாச்சி மிகவும் சந்தோஷமாக இருப்பாள். மீண்டும் அது



அடைவுக்குச் சென்றுவிடும். ஒரு மழைக்காலக் காலைப் பொழுதில் அப்பாச்சி செத்துப்போனாள்.

“தம்பி எப்ப வந்ததாக்கும்?” திடுக்கிட்டுப் பார்த்தான். வெண் தாடியுள் காவி படிந்த பற்கள் தெரியச் சிரித்துக்கொண்டு பெரியான் குழைந்துபோய் நின்றான். இரண்டு கைகளையும் இடுப்புக்கு மேலால் வயிற்றுடன் இணைத்திருந்தான்.

“நேற்றைய மெயிலிலை வந்தனான் பெரியான்.”

“ஓமெண்டுதானாக்கும் அங்கை சொன்னவை.”

எங்கே என்று கேட்க நினைத்தவன் அது எங்கேயாக இருக்குமென மனதில் தோன்றவும், பேசாது அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஏதேதோ நினைவுகள் கிளை பரப்ப முனைந்தன. நெஞ்சில் ஏதோ வேதனை கவிந்து வருவது போல..., தலையைக் குனிந்துகொண்டான்.

தன்னைச் சுதாகரித்து நிமிர்ந்தவனின் பார்வை பெரியானின் முகத்தில் படிந்தது. அவன் கண்களில் படிந்திருந்த அந்த இரக்கத்தின் சாயை இவனை உறுத்திற்று. அவர்களின் குழந்தைப் பருவத்து இணைவுகளையும் கனவுகளையும் எல்லையில்லாத வாட்சல்யத்துடன் அவதானித்தவனும் மனத்தால் ஆசீர்வதித்தவனும்... அவை எதிர்பாராத முறையில் முடிந்த போது மௌனமாகவே தன் எல்லையற்ற அனுதாபங்களை தெரிவித்து ஆறுதல் அளித்தவனும் எல்லாம் தெரிந்தவனாயும் எதுவுமே தெரியாதவனைப்போலவும் ‘பெரியான்..., உனக்கு எல்லாம் தெரியும்.’

“தம்பி ஏதோ பழைசுகளை யோசிக்குது போலை”

“இல்லைப் பெரியான்” கன்னத்தில் கையை வைத்துக் கொண்டு கொஞ்ச நேரம் மௌனமாக இருந்தான்.

கூனல் விழுந்த முதுகுடன் தா தாவென இரக்கும் கண்களுடன் அவனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான் பெரியான்.

“இப்ப என்ன விலை போகுது பெரியான்?”

“ஐம்பது சதம் தம்பி”

பேசாமல் எழுந்து சென்று ஒரு ரூபா நாணயத்தை எடுத்துவந்து பெரியான் கையில் கொடுத்தவன் பழையபடியே சுவரோடு சாய்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டான்.

“அப்ப நான் வாறனாக்கும்”



“தம்பி பெரியானைக் கொஞ்சம் நிற்கச்சொல்லு” குசினி யிலிருந்து அம்மா சொன்னாள்.

“இல்லைப் பிள்ளை; தம்பி ஒரு ரூபா தந்தது; நான் போகப்போறன்.”

“அப்ப நீ இப்ப தேத்தண்ணி குடியாய்தானே! பிள்ளை போட்டு பேந்து வாவேன்.”

“அப்ப நான் வாறன் தம்பி.”

கைகளை வயிற்றுக்கு மேலால் இடுப்புடன் இணைத்த படியே, கூனல் விழுந்த முதுகுடன் அந்தத் தாண்டும் நடையில் பெரியான், தெற்கு வேலிப் படலையைக் கடப்பது தெரிந்தது. இவன் மனதில் சலிப்பு மேலோங்கியது.

“தம்பி தேத்தண்ணி குடிக்கப்போறியே”

“இப்ப வேண்டாம் அம்மா”

“பிள்ளை எலுமிச்சம்பழத் தண்ணி கரைச்சுத் தாறதே”

“இப்ப ஒண்டும் வேண்டாம்”

மனம் எங்கெங்கோ அலைபாய்ந்தது. ‘இப்போ ஒவ்வீசில் இருந்தால் என்ன செய்துகொண்டிருப்பேன்? அந்த இருண்ட மூலையிக்கை இருந்து ஏதாவது வாசித்துக்கொண்டிருப்பேன். இல்லாவிட்டால் கன்ரீனுக்குப் போய் அரசியலோ இலக் கியமோ பேசிக்கொண்டு நண்பனுடன் தேத்தண்ணி குடிச்சுக் கொண்டிருப்பன்.’

‘ஒவ்வீசிலை எனக்கு முன்னாலை இருக்கிற பெட்டையள் எப்போதும் போலவே சும்மா கலகலத்துக்கொண்டு, சிரித்துக் கொண்டு, ஒருவருக்கொருவர் கடதாசித் துண்டுகளால் எறிந்து கொண்டிருப்பினம்!’

‘அவளை ஒருக்கால் பாக்க வேணும் போல இருக்குது. ஏதாவது சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தி அரைகுறைச் சிங்களத்தில் பேசவேணும் போல இருக்குது. அவளுடைய அந்த கிறங்க வைக்கிற, அர்த்தம் செறிந்த, ஆவல் தொனிக்கிற பார்வையையும் புன்னகையையும் பார்த்துப் பதிலுக்குச் சிரிக்கவேணும் போல இருக்குது!’

வளவின் தொடக்கத்தில், புளியமரத்தடியில் அம்மம்மா வந்துகொண்டிருந்தா. தலையில் பெரியதோர் ஓலைக் கடகம். கைகளை ஆட்டி ஆட்டி அசைந்து அசைந்து வந்துகொண்டிருந்தா.



வாசல் விறாந்தையில் கடகத்தை வைத்துவிட்டு அவனைப் பார்த்துத் தலையாட்டிச் சிரித்தா. முகத்தில் இழையோடிய ஒரு பிரகாசம். அவன் வெறுமே சிரித்தான்.

“எப்பவடா தம்பி வந்தனீ?”

“நேற்று வந்தனான்; எப்பிடி அம்மம்மா உங்கடை சுகம் சுவாத்தியம்?”

“எங்கடை சுகத்துக்கு என்னடா குறை?”

அவனுக்குப் பக்கத்தில் சுவருடன் சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“கொழும்புப் பக்கமெல்லாம் சாப்பாடு எப்பிடிப் போகுது? ஆள் சரியான கேவலம்.”

“நான் நெடுகிலும் இப்படித்தானே” என்று அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

“மனம் சந்தோஷமாக இருந்தால் தானே அம்மம்மா உடம்பும் தேறும்.”

“ஏன் இப்ப உனக்கென்ன குறை?”

“எனக்கு இந்த வேலை பிடிக்கேலை; படிச்சுப்போட்டு படிப்புக்குத் தக்க வேலை கிடைச்சாத் தானே சந்தோஷமாக இருக்கலாம்.”

“ஏன் இப்ப எவ்வளவு சம்பளம் தாறாங்கள்?”

“முன்னூறு ரூபாய்க்குக்கிட்ட; நான் சம்பளத்திற்காகச் சொல்லேலை அம்மம்மா.”

சில கணங்கள் மௌமாக இருந்தான். தன்னுடைய நுணுக்கமான உணர்வுகளை, சோகங்களை எப்படி அவருக்குப் புரியவைக்கலாமென யோசித்தான்.

“அவரவருக்குப் பிடித்தமான வேலை எண்டாத்தானே சந்தோஷமாக இருக்கலாம்”.

அம்மம்மா ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவனும் மௌனமாகத் தன் நினைவுகளில் ஆழ்ந்தான். வாழ்க்கைதான் எத்தனை அற்புதமாக அமைந்துவிடுகின்றது! எத்தனை விதமான இனிய கனவுகள்; எத்தனை விதமான மயக்கும் எழில்கள்; எத்தனை விதமான சோகங்கள்; எத்தனை விதமான அப்பாவித்தனங்கள்; எத்தனை நடிப்புகள்; எத்தனை கள்ளங்கபடமற்ற புனிதங்கள்.



அம்மம்மாவைப் பார்த்தான். அவள் காலை நீட்டிக் கொண்டு வெற்றிலைத் தட்டத்தை வைத்து டக் டக்கென்று பாக்கு வெட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

“அம்மா அம்மம்மா வந்து நிக்கிறா.” பலத்த குரலில் சொன்னான்.

“குஞ்சாச்சி உதிலை வெத்திலைத் தட்டம் கிடக்கணை; உவன் தம்பியோடை கதைச்சுக் கொண்டிரணை; நான் இந்தக் கையலுவலை முடிச்சுப்போட்டு வாறன்” அம்மா குசினியிலிருந்து வெளியே வந்து சொன்னாள்.

“அவன் ஒண்டும் கதைக்கிறானில்லையடி பிள்ளை. சும்மா கேட்டதுக்குப் பதில் சொல்லிப் போட்டு இருக்கிறான்.”

“என்னத்தையணை கதைக்கிறது”

அம்மம்மாவும் அம்மாவுடன் குசினிப் பக்கம் சென்றாள்.

அவன் தனிமையில் விடப்பட்டான்.

நேரம் கிட்டத்தட்ட பத்து மணியாகிவிட்டிருந்தது. வெளியே வெயில் கானல் எறியத் தொடங்கியிருந்தது. வீட்டு வாசல் முன்பாக சோலையாய் கவிந்திருந்த பலாமரத்தின் கிளைகள் சோழகக் காற்றில் அசைந்து சலசலத்தன. மரத்தின் கீழே ஒளிப் புள்ளிகள் கோலம் போட்டன.

கிழக்கே அடைக்கப்படாத வேலியினூடே தொலையை ஊடுருவினான். கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் குஞ்சியம்மாவின் வீட்டுக் கிணற்றடித் தென்னஞ்சோலைகள் தெரிந்தன. கிணற்றடியில் யாரோ ஒரு பெண் சலவை செய்துகொண்டிருந்தாள். அவள் சேலை ஒன்றை தலைக்கு மேலால் தூக்கித் தூக்கி கல்லில் அடித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

தூக்கம் கண்ணை மயக்கிற்று. கண்களை கசக்கிக் கொண்டான்.

‘குஞ்சியம்மா வீட்டை போனா இராணி அல்லது வேவி ஆரேன் இருப்பினம். அவையோடை ஏதேன் கதைக்கலாம்.’

“அம்மா ஞானக் குஞ்சியம்மா வீட்டை போட்டு வாறேன்.”

வீரகேசரி, 1.9.1974



## உடைவுகள்

இந்த முறையும் பொருந்துவது போல வந்து பொருந்தாமல் அது நழுவிவிட்டது. அவன் மீண்டும் பழையபடி முயலத்தொடங்கினான். பழைய துணியைக் கிழித்து, இயந்திரத்தில் நீர் வரும் குழாயைப் பொருத்து மிடத்தில் சுற்றிவிட்டு, மிக மிக மெதுவாக மீண்டும் குழாயை இயந்திரத்தோடு பொருத்தத் தொடங்கினான். பொருந்துவதுபோல் அது இறுகி வந்தது. அசட்டுத் துணிச்சலில் அசைத்துப் பார்த்தான். இறுகியதாகவே பட்டது. மேலும் இறுக்குவதற்கான சாவியை உபயோகித்து நெம்புகையில், படாரென்ற சத்தத்துடன் அது மீண்டும் கழன்றுவிட்டது.

நிதானமிழந்தவனாகக் கையிலிருந்த சாவியை ஓங்கி அந்தப் பொருத்து வாயில் ஓர் அடிவிட்டான். இவனை நிமிர்ந்து பயத்தோடு பார்த்தான். அடிபட்ட இடத்தில் நெளிவு ஏதாவது தென்படுகின்றதா என்பதாகத் தடவிப் பார்த்தான். இரக்கத்திற்குரியவனாகத் தன்னைச் சிலிர்த்து, மீண்டும் பழைய துணியைச் சுற்றிப் பொருத்தத் தொடங்கினான். பொருந்து வாயையும் ... பொருத்து வாயையும் மெதுவாக ... மெதுவாக ... இணைக்க வாயோடு வாய் சேர்க்கையில், மெதுவாகவே எட்டிப் பார்ப்பதுபோல் வெளிப்பட்ட கறுத்த வாசர் வெளியே விழுந்து உருண்டது. அதைப் பற்றிப் பிடித்து உள்ளே வைத்துப் பொருத்திச் சுழற்றுகையில் அது இறுகுவதாகவே வந்து, தொடர்ந்த நெம்பலில் படாரெனச் சுழன்று கையை மீறி, இயந்திரத்தின் ஸ்ராண்டில் அடித்து உறுமியது.

‘என்னால் ஏலா’தென்பதாகக் கையை உதறி நிமிர்ந்து இவனைப் பார்த்தான்.



கோபப் பார்வை;

வெறுப்பைக் கக்கும் பார்வை;

சலித்த பார்வை;

இரக்கத்தை வேண்டி நிற்கும் பார்வை;

‘நான் படும் கஷ்டமெல்லாம் உனக்குப் புரிகிறதா’ என்ற கேள்விப் பார்வை.

“நீ குளிக்கிறதெண்டால் வாளியாலை அள்ளிக் குளி; என்னாலை இந்தச் சனியனை ஸ்ராட் பண்ண ஏலாது”

இவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. மௌனமாகவே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் இவனைப் பார்த்துவிட்டு அந்தக் கண்களில் பாசம் மின்னுவது போல -

மீசை முளைக்காத பதினெட்டு வயது;

கருத்து உருண்டு வளர்ந்து -

இளமை காணத் துடிக்கும் உடற்கட்டு;

உதட்டில் கறுப்பு - இரகசியமாகச் சிகரெட் பிடிப்பதாலா?

மின்னல் காட்டும் ஒரு முரட்டு வசீகரத்தில்...

அலையும் தலைமயிர்க் கற்றைகள் -

...மீண்டும் முயலத் தொடங்கினான். வேகம் குறைந்த, எல்லைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு நிதானத்தில், வாயோடு வாய் பொருத்தி, வெளியே எட்டிப்பார்க்கும் ‘வாசரை’ உள்தள்ளி மெதுவாக மெதுவாகச் சுழற்ற இறுகுவது போலவே வந்து, வழக்குவது போலத் திடுக்கிட வைத்து, நிஜமாகவே இறுகி விட்டது. சாவியால் மெதுவே மெதுவே நெம்பி மேலும் இறுக்கியாகிவிட்டது.

மகிழ்ச்சிப் புளகாங்கிதத்தில் இவனை நிமிர்ந்து பார்த்துப் புன்னகைத்தான். இவனிலும் மகிழ்ச்சியை எதிர்பார்த்தவன் சலனமற்ற இவன் நிலையைக் கண்டு வியப்படைந்தவனாய்ப் பார்த்தான். “நீ பாவந்தான் அண்ணா. அண்ணி வீட்டுப் பொதுக் கிணற்றில் சனி முழுக்குச் சண்டையிலிருந்து தப்பிக்கத் தானே இங்கு ஓடி வருகின்றாய்”

“மிசினுக்குத் தண்ணிவிட ஒருக்கால் பிடியுங்கோ அண்ணை”

‘நான் வெள்ளைக் கொலர்ச் சட்டை வேலைக்காரன், காலமை எழும்பி மத்தியானச் சாப்பாட்டுப் பொதியோடு பஸ்ஸில் போவேன்: ஒவ்வீசிலை கதிரையில் இருந்து வேலை செய்யேக்கை விர் விரரென்று மேலே ‘Fan’ சுத்தும்; ஆட்கள்



வருவினம்; போவினம்; சிரிச்சுச் சந்தோஷமாய்ப் பொழுது  
கழியும் - சந்தோஷமாய்ப் பொழுது கழியும் சிரிச்சுச் சிரிச்சு ...  
ம் ...'

இவன் கைபிடிக்கவே கொளக்குக் கொளக்கென்று,  
இயந்திரத்திலும், நீர் இழுக்கும் குழாயிலும் தண்ணீர் நிரம்பிற்று.  
ஏதேதோ தட்டி ... ஏதேதோ ஊற்றி, டுக் ... டுக் ... கென்று.  
ஒருக்கால் விக்கி, ஒரே சுருதியில் இயந்திரம் 'ஸ்ராட்' ஆகிற்று.

அந்தச் சூழலிலேயே மகிழ்ச்சி களை கட்டிற்று. அடுத்த  
வீட்டுக் குழந்தை ராதா அள்ளிக் குளிப்பதற்கான சருவச்  
சட்டியுடன் நிர்வாணமாக ஓடிவந்தாள். குழந்தையின் கண்களில்  
எட்டி எட்டிப் பார்த்துப் புதுமை காணும் ஆவல். சோதி  
ஏதோ பாடலை முணுமுணுத்தவாறு மாற்றுத் துணியைத்  
தோளில் போட்டுக்கொண்டு வந்தான். கீதா பாடசாலை  
'யூனிபோமை' சலவை செய்ய ஆயத்தமானாள், வதனி முழுகு  
வதற்காகத் தலையில் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டாள்.

ஆசுவாசத்துடன் நிமிர்ந்து பார்த்த அவன் மீண்டும்  
இயந்திரத்தைக் கூட்டினான்; குறைத்தான்; நீரிழுக்கும் குழாயைப்  
பிடித்து மெதுவே குலுக்கினான்; ஏற்றமும், இறக்கமுமான  
சுருதியில் இயந்திரம் சத்தமிட்டுக்கொண்டிருந்தது. தாரையாய்ப்  
பீச்சும் நீரைக் காணோம். குழந்தையின் மூத்திரம் போல  
முதலில் வந்து பிறகு அதுவும் நின்றுவிட்டது.

இயந்திரத்தினுள் தண்ணீர் அள்ளி ஊற்றி, அதைக் கூட்டி  
குறைத்து பொருத்து வாயை மெதுவே குலுக்கி குலுக்கி,  
அவன் பம்பரமாக இயங்கினான்.

தாரையாய்ப் பீச்சும் நீரைக் காணோம்.

அவன் சோர்ந்து போனான்.

எல்லோரையும் பரிதாபமாகப் பார்த்தான்.

"இதோடை மாரடிக்கேலாது; உங்கடை உங்கடை  
அலுவலைப் பாருங்கோ"

இயந்திரத்தின் சுருதியே பெரியதாய் ஒலிக்கும் மௌனத்  
தில் மனங்கேளாதவனாக மீண்டும் ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துக்  
கொண்டே வந்தான்.

பொருத்து வாயும், பொருந்து வாயும் இணையும் இணைப்  
பின் அருகில் சொட்டுச் சொட்டாக நீர் கசிந்துகொண்டிருந்தது.

கலங்கரை, கார்த்திகை 1977



## கனவு

காலையில் அலுவலகத்திற்கு வந்ததும் அந்தச் செய்தி கிடைத்தது. அவளின் தந்தை கடந்த இரவில் செத்துப் போனாராம். பரபரப்பு மேலோங்கவில்லை. எப்படி ... எப்படி ... என்ற செய்தி அறியும் உணர்வே கிளர்ந்தது. துண்டு துண்டாக, அங்குமிங்குமாக, பொய்யும் மெய்யுமான, ஒன்றுக்கொன்று முரணான தகவல்கள் கிடைத்தன. அப்படிப் பிரமாதப்படுத்தப்பட வேண்டியதாகவோ, பெரிதாக அலட்டிக்கொள்ளத்தக்கதாகவோ ஏதுமில்லை. அவர் வயது போனவர்தானாம்; இரண்டு மூன்று நாட்களாக சிறிய சுகவீனமாகப் படுத்திருந்தவர், திடீரென்று ... எதிர்பாராமல் ... இப்படி ...

அவள் என்னுடன் வேலை செய்யும் ஒரு சக ஊழியை; கண்ட நேரங்களில் மெல்லியதாக இதழ் மலர கண்களினால் ஒரு சிரிப்பு. சில வேளைகளில் சில வார்த்தைப் பரிமாறல்கள். அவ்வளவுதான். அவளைப் பற்றியோ அவள் குடும்பத்தினரைப் பற்றியோ, அவளின் ஆர்வங்களைப் பற்றியோ, அவளின் மன அந்தரங்கங்கள் பற்றியோ வேறெதுவும் தெரியாது. என்னைப் பற்றியும் அவளுக்குத் தெரியாதென்றே நினைக்கிறேன்.

அவள் இனி என்ன செய்வாள்; பாவம். புத்திளமைப் பருவத்தின் அந்திமத்திலும் ஓர் அசையும் சிலை போல அழகாகத்தானே இருக்கிறாள். கண்களில் ஈரம் பளிச்சிடச் சிரிக்கிறாள். முக லாவண்யமும் வசீகரமும் கொண்டவள். பாவம்; ஆதரவான தந்தையை இழந்தபின் இனி என்ன செய்யப் போகிறாள்.

மற்றைய நண்பர்கள் முன்னரே சென்றுவிட்டார்கள். நானும் வேறிருவரும் எதிர்பாராமல் அல்லது ஒருவித



அசட்டைத்தனத்தில் பிந்திப்போனோம். வஸ்சிற்காக ஓடி அதைத் தவறவிட்டுக் காத்திருந்து வஸ் ஏறி, பின் அடுத்த வஸ்சிற்காகக் காத்திருந்து - சலித்து - பின் ஏறிச் செல்கையிலும் தவிப்பு; சரியான இடத்தைக் கண்டுபிடிப்போமா?

நகரத்தின் சனசந்தடி மறைந்து, சுற்றுநகர் கட்டிடங்களையும் தாண்டியாகிவிட்டது. பெரிய பாலம் வந்து மறைந்தது. ஒரே சீரான பெரிய வெளி. நான்கைந்து நிமிடங்களுக்கொரு முறை கிளை பிரியும் கறுத்தத் தார் ரோட்டுகள். லேசான சாய்வு வெயில் கண்களைக் கூச வைக்க வடலியடைப்புகள், பனம்புதர்கள், புளியமரச் சோலைகளைக் கடந்து அந்த முடக்கில் இறங்கினோம். சரியான இடத்தில்தான் இறங்கினோமா? சுற்றுமுற்றும் பார்த்துத் தயங்கித் திரும்புகையில், கொக்கிபோட்டு இழுத்த கேள்வியாய்...

“இலட்சுமி வீட்டைதானே போறியள்?”

அவளும் பருவ வயதினள்தான்; எங்கேயோ படிப்பித்து விட்டு வரும் வாத்திச்சி போல சடக்கென மனத்தில் பட்டது. நாலைந்து புத்தகங்களும், கைப்பையும் நிமிர்ந்த நடையுமாய்... உதடுகள் கறுத்துப்போய் கிடந்தன.

அவளின் வழிகாட்டலில் நடக்கையில் மேலும் பனம் புதர்கள்; பக்கத்து வயற் பரப்பில் மஞ்சளாய் பூத்து வாடும் சணற் செடிகள்; ஒரு ஆரம்பப் பாடசாலை; ஒரு சங்கக்கடை.

“இப்படித் திரும்பி நேராகப் போங்கோ”

டும், டும் என்பதாய் பறையொலி அதிர்ந்தது. படார், படாரென வெடிச்சத்தம் கேட்டது. நடந்தோம்; நடந்தோம்; நெருங்கி வரும் பறையொலியில் சைக்கிளை உருட்டிவரும் சில கிராமத்து மனிதர்கள்; என்ன செய்வதென்ற தயக்கத்தில், ஒழுங்கைக் கரையில் ஒதுங்குகையில் - வெள்ளைக் கடதாசிகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு தொடர்ந்து வரும் பாடை; மேலும் சில மனிதர்கள்; அதிசயமாய் பார்த்து நகர்கையிலும் - ஒரு கௌரவம் போல - ஒரு பெருமிதம் போல தலை நிமிரல் (எங்கள் இலட்சுமிக்கும் நாகரீகமானவர்கள் நண்பர்களாக இருக்கிறார்கள்).

ஒரு கையில் புகைகின்ற சுருட்டும், மறு கையில் அதிகாரிகளின் கைப்பையுமாய், எங்கள் கந்தோரின் இடைத்தர அதிகாரியின் பின்னால், எங்களை விட்டுவந்த எங்கள் சக ஊழியர்கள்...

“வந்தனீங்கள் பக்கத்திலைதான் வீடு; போட்டு வாங்கோ.”

‘கவலை தோய்ந்த அவளின் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது.’

படலையால் திரும்பியதுமே அதற்காகக் காத்திருந்தவர் போல, ஒரு கண்ணாடிக் கிழவர் வரவேற்றார். தூரத்தில்



கண்ணீர் வடியும் முகமாய் இலட்சுமி:- தயங்கித் தடுமாறுகையில் கைச்சுட்டலால் கதிரைகளைக் காட்டினாள்.

என்றை அப்பு, என்றை அப்பு என்று ஒரு பன்னிரண்டு வயது பையன் கத்திக்கொண்டிருந்தான். ஒரு வயதுபோன பெண் அவனை தேற்றச் சிரமப்பட்டாள். என்றை அப்பு, என்றை அப்பு என்று அவன் கேவிக்கொண்டேயிருந்தான். இலட்சுமியும் அவனைப் பிடித்துத் தேற்ற முற்பட்டாள். “குஞ்சியம்மா என்றை அப்பு என்றை அப்பு” என்று கேவிக் கொண்டே அவளின் அணைப்பில் அவன்; கண்களில் வடியும் கண்ணீரில் அவனும் அவளும் முகத்தோடு முகம் வைத்து முன்னாலிருக்கையில் ...

மனம் கனத்து கண்கள் கலங்குவதாய் ...

பிரேதம் வைக்கப்பட்டிருந்த கட்டில் பக்கவாட்டில் சரிக்கப்பட்டு கால்களை நீட்டிக்கொண்டு கிடந்தது. மரணச் சடங்கில் சிந்துண்ட தானியங்களை நாலைந்து கோழிகள் கொத்தித் தின்றன. இரண்டொரு காக்கைகளும் எட்டி எட்டிப் பறந்தன.

றேயில் மூன்று கிளாஸ்களில் சோடாவுடன் ஒரு பெண். “குடியுங்கோ” என்றாள் இலட்சுமி. பையன் கேவிக்கொண்டே இருந்தான், இதென்ன என்பதாய் பார்த்து ... ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாமல் ... எடுத்துக் குடிக்கையில் மனத்தில் ஏதோ குற்ற உணர்வாய் ...

அந்த அணைப்பில் அவன் கேவிக்கொண்டேயிருந்தான்.

கட்டி முடிக்கப்படாமல் ஜன்னல்கள் இருக்கவேண்டிய இடம் மூளியாய், வீடு சின்னதாகத்தான் இருந்தது. முற்றத்தில் இரண்டு மூன்று பனை மரங்களைத் தவிர மரஞ்செடிகள் எதுவுமில்லை. இரண்டொருவர் அங்குமிங்கும் போய்க்கொண்டிருந்தனர். “எல்லோரும் என்னை விட்டிட்டுப் போறியளே” என்று அந்த வயதுபோன பெண் திடீரென அழுதாள்.

தூரத்து ஓசையாய் பறையொலி கேட்டது.

அப்ப ... என்பதாய் எழுந்தோம். இலட்சுமியும் எழுந்தாள். பையன் அப்பு அப்பு என்பதாய் கேவிக்கொண்டே இருந்தான்.

நாங்கள் நடக்கையில் தலையசைத்து அவள் விடை தருகையில் ... கண்ணீர் வடியும் அந்த முகத்திலும் - அப்பு அப்பு என்ற பையனின் கேவலாடு - அந்தப் பருவத்தின் வசீகரம் மின்னலாய் வெடிக்கையில், வாழ்வு காத்திருப்புகளும் கனவுகளுமாய் நீள்வதாய் ...

தாமரை, கார்த்திகை 1979



## பருவந்தவறிய மழையைப் போலவே

இப்போதெல்லாம் பின்னிரவுகளிலேயே உறக்கம் கலைந்துவிடுகிறது. நாலைந்து மாதங்களாகத்தான் இந்த நிலை. ஏதேதோ யோசனைகளும் நினைவுகளும் கனவு களுமாய்... பெரிய அவஸ்தையாய் இருக்கிறது. உறக்கம் கலைந்தாலும் எழும்ப முடிவதில்லை. படுக்கையிலேயே அரைமயக்கமாயும்... அரை விழிப்பாயும்...

தூரத்தில் பள்ளிவாசலிலிருந்து சுபுஹ தொழுகைக் கான பாங்கு ஓசை கேட்கிறது. தொடர்ந்து பறவைகளின் காலை நேரத்து ஆரவாரங்கள்; ஆலயமணியின் ரீங்காரிக்கும் ஓசை; பக்கத்து அறையில் இருமலும் கொட்டாவியும் - பின்னர் குழந்தைகளை அதட்டி எழுப்பும் சத்தமுமாய்...

கண்களை மலர விழிக்கின்றான்.

ஜன்னல் சிறகின் இடைவெளியினூடாக ஒளி, அறையில் ஊடுருவி இருந்தது. மங்கலொளியில் அறை வான்கோவின் ஓவியம் போல... மேசையின் மூலையில் குவியலாய் புத்தகங்கள்; தலை நிமிர்த்தி நிற்கும் ஒரு சாங்கமான மேசை விளக்கு; சுருண்டு கிடக்கும் வயர்ச் சுருள்; தண்ணீர்ப் போத்தல்; கிளாஸ்; சாய்வு நாற்காலி.

இந்த ஞாயிறு விடிகின்றபோதே வெளியே மழை தூறிக்கொண்டிருக்கிறது. இப்போது நாலைந்து நாட்களாய் ஒரே மழைதான். காலையில் மதியத்தில் மாலைலென்று - சூரியன் முகங்காட்டி சிறிது சந்தோஷத்தைக் கொடுத்து விட்டு - திடீரென சிணுங்கலாக ஆரம்பித்துக் கொட்டும் மழை. இரவின் ஆழத்தில் சங்கீதம் போல ஒரே சீராகப்



பெய்யும் மழையில் ஓர் இதம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. என்றாலும், இடையின்றி இப்படி மழை பெய்துகொண்டிருப்பது சலிப்பையே தருகின்றது.

காலைக்கூடன்களுக்காக வீட்டை விட்டு வெளியே இறங்கவே தயக்கமாகத்தானிருந்தது. ஒரு தென்பில், அசுவாரசியமான நாளாந்த இயக்கத்தில் அது ஒரு கடனாகவே முடிந்து போயிற்று. அவன் இடையிடையே தலையில் முழுகிக் கொள்வானென்றாலும், தொடர்ந்து காலைவேளைகளில் மழை பெய்தால் அப்பொழுதெல்லாமுமே தலையில் முழுகிக்கொள்வான். அது ஒரு வித்தியாசமான அனுபவம் போலத் தெரிந்தது. மழையில் தலையில் முழுகல்; கிணற்றைச் சுற்றியுள்ள வாழைக்கொல்லை யின் இடையே ஓடிய சிறுகொடியில் உடுக்கும் சாறத்தையும் துவட்டும் துவாயையும் போட்டுவிட்டால் - வாழையிலைகளில் பட்டு, ஒன்றாய் உருண்டு திரண்டு வரும் ஓரிரு மழைத் துளிகளைத் தவிர அவை நனையாது பத்திரமாகவே இருக்கும். இவன் வானியால் அள்ளி அள்ளித் தலையில் ஊற்றுவான். 'மழையை என்னால் வென்றுவிட முடியும்; மழையை என்னால் வென்றுவிட முடியும்!'

முன்னரெல்லாம் அவன் இப்படிச் செய்வதில்லை. மழை வந்தாலே அத்துடன் அந்த ஒற்றைத் தலைவலி வந்துவிடும். மூக்கில் நீர் ஒழுகும்; தொண்டை நோகும்; தொடர்ந்து நெஞ்சைப் பிளக்கிற மாதிரி இருமல் வரும். மழை நாட்களில் குளிக்கா மலேயே விடுவான். அப்படிக் குளிக்கின்றதாயினும் தலையைச் சுற்றி இறுகத் துணியால் கட்டி, இரண்டொரு வானி தண்ணீரை உடம்பில் ஊற்றுவான். தடிமனைத் தடுப்பதற்கான அந்தச் சீனத்து தேகாப்பியாசத்தைப் பற்றி வீரகேசரியில் படித்த பிற்பாடு, ஒரு நம்பிக்கையுடன் அதைச் செய்யத் தொடங்கினான். கைகளை வருடி... இமைக்கு மேலால் நெற்றியை வருடி... கழுத்து நரம்புகளை வருடி... முழங்கால் சிரட்டைக்கு மேல் கையை மிண்டு கொடுத்து, உடம்பால் குனிந்து வளைந்து நிமிர்ந்து... முன்னரைப் போலல்லாது இப்போது எப்போதாவது தான் தடிமன் வரும். 'மழையை வென்றாயிற்று... மழையை வென்றாயிற்று'.

வாழ்க்கையை... உன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் ஏமாற்றுக் காரரையும், துரோகிகளையும், நயவஞ்சகர்களையும், மீறி - நீ நேசிப்பவர்களை உன்னால் காப்பாற்ற முடியுமா?

நெடுங்காலமாக மறந்திருந்த கடவுளர்களை இப்போது துணைக்கழைக்க வேண்டியதாயிற்று. இப்போது கொஞ்ச



நாட்களாக காலைகளில் கண்களை மூடிப் பிரார்த்தனைகள் செய்கின்றான். இந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை பிரார்த்தனை செய்யும் போது, கோளாறு பதிகத்தைப் படிக்கவேண்டும் போலத் திடீரென மனதில் தோன்றிற்று. 'வேயுறுதோளி பங்கன் - விடமுண்ட கண்டன் - மிக நல்ல வீணை தடவி - மாசறு திங்கள் கங்கை - முடிமேலணிந்தென் - உளமே புகுந்த அதனால் - ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் - புதன் வியாழன் ... வியாழன் ... ..'

கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னர்தான் வியாழன் ஓர் இராசியிலிருந்து இன்னோர் இராசிக்கு மாறியிருந்தது. எல்லாருமே ஓர் எதிர்பார்ப்புடன், பரபரப்புடன் அதை எதிர்கொண்டனர். வெளியில் காட்டிக்கொள்ள மாட்டார்கள்; மெத்தனமாக இருப்பார்கள். வருகின்ற தமிழ் வார இதழ்களிலெல்லாம் வியாழ மாற்றப் பலனை இரகசியமாகவே பார்ப்பார்கள். யாராவது அவதானித்தால் ஒரு சிரிப்புச் சிரிப்பார்கள். 'உங்களுக்கு வியாழமாற்றம் எப்படி' என்பார்கள். சிலர் அக்கறை இல்லாதவர்களைப் போல, அக்கறையாகவே வியாழமாற்றப் பலன்களைப் பற்றி விசாரிப்பார்கள். அவன் அக்கறையாகவே இருந்தான். தமிழ், ஆங்கில பத்திரிகைகளில் எல்லாம் வியாழ மாற்றப் பலனைப் பார்த்து - அவற்றின் ஒன்றுக்கொன்று முரணான அபிப்பிராயங்களைப் படித்துக் குழம்பிப் போயிருந்தான். என்றாலும் நல்லகாலம் வரலாமென அவன் எதிர்பார்க்க வைக்கப்பட்டிருந்தான். 'இவ்வளவு காலமும் எனக்கு வியாழன் எட்டிலை இருந்தது; நான் குழம்பிப் போயிருந்தேன். இப்ப ஒன்பதுக்கு மாறியிருக்கு; குழப்பங்களகன்று நல்ல காலம் வரும்.'

நல்லகாலம் வருமெனவே அவனும் நம்பியிருக்கிறான். இந்தத் தொலைதூரத்திலிருந்து ஊருக்கு கிட்ட எங்காவது இடமாற்றம் கிடைக்குமென அவன் எதிர்பார்க்கிறான். ஊருக்கு கிடைக்காவிட்டாலும் ஊருக்குக் கிட்ட எங்காவது கிடைத்தால், வார விடுமுறைகளிலாவது ஊருக்குப்போய் வரலாம்; ஊரில் நடப்பவைகளை அறியலாம்; அண்டை அயலில் நடப்பவைகளை அறியலாம்; வீட்டில் நடப்பவைகளை அறியலாம்; உரிமை களுக்காக சண்டை போடலாம்.

தொலைதூரத்தில் வேலை செய்பவர்களுக்கு இந்த வார விடுமுறைகளும், பகிரங்க விடுமுறைகளும் பிரச்சினைக்குரிய நாட்களாகவே போய்விடுகின்றன. மேலதிக நேர வேலை செய்யத் தக்கவையாகவோ அல்லது பதில் விடுமுறைக்காக



வேலை செய்யத் தக்கவையாகவோ அமைந்துவிட்டால் பரவாயில்லைத்தான். பிரம்மச்சாரிகளுக்கு அவை சந்தோஷம் தருகின்ற நாட்களாக அமைந்துவிடலாம். குடும்பத்துடன் வசிப்பவர்களுக்கு அவை நட்பு நாட்களாகலாம். அவனைப் போன்றவர்களுக்கு அவை பாரமான நாட்கள்; மிகுந்த பணச் செலவை வேண்டி நிற்கின்ற நாட்கள்; நிம்மதியைத் தராத நாட்கள்.

மழை தூறிக்கொண்டிருக்கிற இந்த ஞாயிற்றுக் கிழமையில் பதில் விடுமுறைக்காக வேலை செய்வதற்கான ஒரு நிச்சயமற்ற ஏற்பாடு ஏற்கனவே செய்யப்பட்டிருந்தது. அலுவலகத்தில் கையெழுத்து வைத்துவிட்டு வேலை செய்யலாம் - செய்யாதும் விடலாம். அதுபோல 'லீவு' கிடைக்கலாம் - கிடைக்காதும் விடலாம். ஆனால் கையெழுத்து வைக்காது விட்டால் லீவு அறவே கிடைக்காது போகலாம். அவன் மழையைப் பாராது புறப்பட்டான். முழங்காலளவிற்கு மடித்த முழுக்காற்சட்டை; நீலக்குடை; பைல் கவருக்குள் பழைய பத்திரிகைகள்; காலைக் கடித்துக்கொண்டிருக்கும் புதுச் செருப்பு.

இப்போது நாலைந்து நாட்களாகவே பெய்யும் மழையில் பூமி ஊறிச் சிலிர்த்திருக்கிறது. பாதையில் இடையிடையே கால் பதித்து நடக்க முடியாமல் வெள்ளம் தேங்கிக் கிடக்கிறது! வீதியை ஊடறுத்து குளத்தை நோக்கி ஓடும் வெள்ளத்தினால் வீதி குண்டும் குழியுமாய் கற்கள் மிதந்துபோய் பிரதாபமாய்க் கிடக்கிறது; முற்றி விளைந்த நெற்கதிர்கள், காலம் தவறிய மழையினால் தேங்கி நிற்கும் வெள்ளத்தினுள் தலை சாய்த்துக் கிடக்கின்றன. குளத்தை நோக்கி விரைந்தோடும் வெள்ளத்தில் கண்ணை ஈர்க்கும் ஒரு கவர்ச்சி இருக்கிறதுதான். தூரத்துக் குளத்து மேட்டில் - புகார் மூடிய வானத்துச் சரிவின் பின்னணியில் சந்தோசமாக நாலைந்து எருமைகள்.

மழை பெய்துகொண்டிருக்கிற வார விடுமுறை நாட்கள் இதமானவை போலும். கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அன்றாட இயந்திர இயக்கத்தினின்றும் கிடைக்கும் விடுதலைக்கு, மழைக்கால ஓய்வு நாட்கள் புதிய ஒரு மெருகையும் பரிமாணத்தையும் கொடுக்கின்றன போலும். மழைக் குளிரின் சுகத்தில் விடிய விடிய கதகதப்பான படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு படுத்தல் சுகம்; மிகு சுகம். குடும்பஸ்தனான அலுவலகச் சேவகன் அலுவலகத்தைத் திறக்கவில்லை. அலுவலகத்திலேயே யாருமில்லை. ஆளரவமற்று வெறிச்சோடிப் போயிருந்த அலுவலகத் தாழ்வாரத்தில் நாலைந்து மாடுகள்தான் மழைக்கு ஒதுங்கிப் போய் நின்றிருந்தன. மழை ஒரே சீராகப் பெய்துகொண்டிருந்தது!



பரந்த பெரிய மைதானத்தில் கால்வாசிப் பகுதியை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு, திட்டுத் திட்டாகக் கிடக்கும் அலுவலகக் கட்டிடத் தொகுதிகள் - ஆளரவமேயில்லாமல் மாடுகளுடன் அவன் மட்டுமே தனியனாய். மற்ற நாட்களில் எல்லாம் எத்தனை பேர் வருவார்கள்; எத்தனை கதைகள்; எத்தனை பேச்சுக்கள்; எத்தனை சிரிப்புகள்; எத்தனை வேதனைப் பெருமூச்சுகள்; எத்தனை ஆணவம், மிடுக்கு. அதிகார உறுமல்கள், அத்தனையும் இல்லாத மழை பெய்கின்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை.

தாழ்வாரத்தில் அவனுடன் ஒதுங்கியிருந்த பெரிய மாடொன்று வாலை உயர்த்தி மூத்திரம் பெய்தது. சீமென்ற நிலத்தில் பட்ட அது அவன் மேலும் தெறித்தது. வீச்சான ஒரு மணம் அவன் புலனை ஊடுருவிப் போயிற்று. அவனும் இயற்கை உபாதைப்படுத்துவது போல உணர்ந்தான். இயற்கை உபாதையைத் தீர்ப்பதானால் தண்ணீர் வேண்டும். தண்ணீருக்கு என்ன செய்யலாம்? கொட்டும் மழையிலும் ஒரு வாளி தண்ணீருக்கான தவிப்பு.

அலுவலகத்தில் சிவப்பு வர்ணத்துடன் உயர்ந்து நிற்கும் நீர்த்தாங்கி; அங்குமிங்குமாய் ஓடும் பைப் லைன்கள்; போதாததற்கு மேலும் மேலுமாய் புதிய பைப் லைன்களும் - வோஷ் பேசின்களும். தண்ணீர் வராத பைப் லைன்கள் எப்போதோ பழுதான, பம்ப் பண்ணுகின்ற இயந்திரம் இன்னமும் திருத்தப் படவில்லைபோலும். திரும்பத் திரும்ப வற்புறுத்தப்பட்டால் எப்போதோ திருத்தப்படப் போகின்ற இயந்திரம். ஒருபோது ஆள் இருக்காது; ஒருபோது திருத்தும் கருவிகள் இருக்காது. ஒருபோது உடைந்த கருவிகளை மாற்றுவதற்கான பதிலீடுகள் இருக்காது; ஒருபோது குறித்த அலகேஷனில் ஒதுக்கிய பணத்தை இதற்கு மாற்ற முடியாது; “எல்லாம் ஒழுங்காக நடக்க வேணும்; எல்லாம் சட்டப்படி நடக்கவேணும்; எல்லாம் நேர்மையாக நடக்க வேணும்; ஆளுக்காள் வித்தியாசம் பார்க்கக்கூடாது.”

ஒரு வாளி தண்ணீருக்கு என்ன செய்யலாம்?

ஒரு யுக்தி தோன்றிற்று. பாத்ரூமில் இருந்த வாளியை - நல்லவேளை வாளி இருந்தது - எடுத்துவந்து கூரையால் ஒழுகும் பீலியின்கீழ் வைத்தான். இரண்டொரு வினாடியில் வாளி நிரம்பிற்று. ‘அவன் தங்கியிருக்கும் பழைய காலத்து பெரிய கல்வீட்டின்’ பழைய காலத்து மலசலகூட வசதிகள் - பீலியால் ஒழுகிற நீர் உபாதையைத் தீர்க்க உதவிற்று.

இரவு நேரங்களிலும் விடுமுறை நாட்களில் பகல் நேரத் திலும் கூட, அலுவலகத்தைக் காவல் காக்கும் காவற்காரனுக்



காய், அலுவலக விறாந்தையில் ஒரு நீள வாங்கு; ஒரு அலுமாரி; இரண்டொரு கதிரைகள்; இரண்டு சின்ன மேசைகள். எல்லாமே ஈரங்கசிந்து போய் இருக்க முடியாதனவாய் இருந்தன. இரண்டு சின்ன மேசைகளில் ஒரு புதிய மேசைமட்டும் - ஓரளவிற் காயினும் இருக்கக்கூடிய விதமாய் ஒருவிதமான பளபளப் புடன் கிடந்தது. அதிலேறி அழுக்கான சுவர்தான் என்றாலும் அதில் சாய்ந்தான்.

‘இப்படி எல்லாம் நடக்கலாமென எதிர்பார்த்திருக்கின்றான்; நடந்தவைகள் நடந்தவைகளாக இருந்தும் நடக்காதவை யாகச் சொல்லப்படுகின்றன; நடக்க முடியாதென்றும் வற்புறுத் தப்படுகின்றன; நம்ப வேண்டிய இடத்திலும் - நம்பிக்கை இல்லாதவர்களென்றும் ...’

ஆளரவமற்ற ஞாயிற்றுக்கிழமைத் தனிமையில் பெய்கின்ற மழை; ஓர் எதிர்பார்ப்பில் கொண்டுவந்திருந்த இலக்கிய இதழைப் புரட்டினான். விக்கிரமதித்தயனின் கவிதை வரிகள் -

எது குறித்தும் எனக்கொன்றும் வெட்கமில்லை;  
வெட்கப்பட நானொன்றும் குழந்தையில்லை;  
வெட்கப்பட வேண்டியதும் நானில்லை;  
நான் பெய்யும்மழை; வீசங்காற்று; எரியும் தீ!  
வழங்கும் பூமி; கவியும் வானம்.  
இங்கே இடங் கெட்டுக் கிடக்கலாம்;  
தூழல் நாறித் தொலைக்கலாம்;  
இயல்பு அழிந்திருக்கலாம்;  
தன்மை மாறி இருக்கலாம்;  
முறைமை திரிந்திருக்கலாம்.  
முட்டாள்களுக்கும் முரடர்களுக்கும் மத்தியில்  
முளையையும் மனதையும் முழுதாய்க் காப்பாற்ற  
முடியாமல் போகலாம் ...’

மனதைக் கலைத்துக் கண்ணை விழிக்கையிலும் மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. நேரம் நல்லாய்ப் போயிருந்தது! அலுவலகத்திற்கு வந்து கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணித்தியாலங் களுக்கும் மேலாகி இருந்தது. தூரத்தில் மழையில் குளித்துக் கொண்டிருந்த தென்னை மரத்து ஓலைகள் தெரிந்தன.

மங்கலான மழைக்காலப் பொழுதின் மத்தியான நேரத்துக் கிராமியம். ஒற்றையாய் - சோடியாய் மௌனங்கொண்டு பறக்கின்ற பறவைகள். வீட்டின் புகைக்கூண்டினூடாக மெல்ல ஆடிச் செல்லும் புகை வளையங்கள்.



வாயில் புகைவளையங்களோடு எதிர்ப்பட்ட அலுவலகத்து முரட்டு நண்பன், அலுவலகச் சேவகனை ஏசிக்கொண்டேயிருந்தான். சமாதானப்படுத்தியதில் அந்த மழைக்கால ஞாயிற்றின் மெல்லிய குளிரைப் போலவே சமாதானமாய்ப் போனான். பேசிக்கொண்டு, மெல்ல நடந்து வந்து குச்சுக் கடையில் வெறும் தேநீர் அருந்தியதும் மேலும் குளிர்ந்து போனான்.

‘மனிதர்கள் எல்லாரும் நல்லவர்கள் போலத்தானிருக்கின்றது. எல்லாரும் வாழ ஆசைப்படுகின்றார்கள்; எல்லாரும் இன்பமாய் இருக்க விரும்புகின்றார்கள்; எல்லோரும் கனவு காண்கிறார்கள். பலரும் தம்மைப் பற்றியே, தம் வாழ்வைப் பற்றியே, தம் இன்பத்தைப் பற்றியே நினைப்பதால்தானோ துரோகிகளாகவும்...! ஏமாற்றுக்காரர்களாகவும்...

என்ன செய்யலாம்?

மழை ஒரே சீராகப் பெய்துகொண்டுதானிருந்தது. நண்பனை அனுப்பிவிட்டு தனியே அறையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான். வீதி, வீதியோரத்துக் கடைகள், தியேட்டர் எல்லாமே வெறிச்சோடிப் போய்க் கிடந்தன. அங்குமிங்குமாய்த் தென்பட்ட இரண்டொருவரும், அந்த மழை நாளில் அப்படி இருப்பதற்காகவே படைக்கப்பட்டவர்களாய்த் தோற்றம் கொண்டார்கள். அவர்களும் அவனைப் போலவே ஏதேதோ அவஸ்தைகளைச் சுமந்துகொண்டு அலைகிறார்கள் போலும்.

பாரமாய்க் கனக்கின்ற வாராந்திர விடுமுறைகளின் போதும், மதிய உணவின் பின் ஒரு சுகம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ‘அப்பாடா’ உடம்பை நீட்டி ஒரு குட்டித் தூக்கம் போடுகின்ற சுகம் அலாதி யானதுதான். அதுவும் தொடர்ந்து வந்த அதிகாலைத் தூக்கக் கலைவுகளின் பின்னால், நாலைந்து நாளாய் பிசுபிசுக்கின்ற மழையுடன் சேர்ந்த ஞாயிற்றுக்கிழமையின் பிற்பகல்.

தூக்கம் கலைந்து எழுந்தபோது நாலு மணிக்கு மேலாகியிருந்தது. மழை ஓய்ந்திருந்ததென்றாலும், வானத்தை மூடிக்கவிந்திருந்த மேகக்கூட்டங்கள் கலைந்திருக்கவில்லை. வெளியே போக மனம் ஆசை கொண்டாலும் மழை வந்து பிடித்துக்கொண்டால் என்ன செய்வது என்று பயமாயும் இருந்தது. பார்த்துச் செல்வோமென்று சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டான்.

முதல் நாள் மழை பெய்தபோதும் நண்பன் அறைக்கு வந்திருந்தான். அவனிடம் பேசியதில் பொழுது போனதே தெரியாது போயிற்று. பலதும் பத்துமாய் பேசினார்கள். மாக்கிய



மும் - ஆத்மிகமும் பற்றி, வடதுருவமும் - தென்துருவமுமாய் விவாதித்துக்கொண்டார்கள். விவாதப்போக்கில் 'வளர்த்தால் கொண்டை வெட்டினால் மொட்டை' என்று நண்பன் சொன்ன பழமொழி பிடித்துப் போயிற்று. பின்னர் அதில் தொற்றி வேறுவேறு எங்கெல்லாமோ போய்... இலேசாக உணர்ந்த தலைவலிகூட இல்லாது போயிற்று.

மழை பெய்து ஓய்ந்திருக்கின்ற இன்றுங்கூட நண்பன் வரலாம். வந்தால் பேசிக்கொண்டே இருக்கலாம். 'பேச்சு - பேச்சு' ஒரே பேச்சு. கண்களை உருட்டி நாக்கை நீட்டி பேசுகின்றவர்கள்; ஆற்றொழுக்கெனப் பேசி இடைஇடையே கவர்ச்சிகரமான புன்னகை வீசுகின்றவர்கள்; கட்டிடம் கட்டுவது போல இடையிடையே கைகளைக் காட்டிக் காட்டிப் பேசி நடிப்பவர்கள்; கண்களை வெட்டி வெட்டிப் பேசி ஜாலம் காட்டுகின்றவர்கள்; பேச்சுக்கள்தான் பின்னர் வினைகளாயும்... விபரீதங்களாயும்...

ஒழுங்கையில் 'றக்கு றக்கு' என்று பழைய சைக்கிள் ஒன்று போகும் சத்தம் கேட்டு, நண்பனாக இருக்குமோ என்று சந்தோஷத்துடன் எழுந்து, ஜன்னலால் பார்த்து ஏமாந்து போனான். மீண்டும் மழை பெய்யத் தொடங்கியிருந்தது. மழைகாலப் பொழுதுகள் சந்தோஷமானவை தானென்றாலும், ஓயாத இந்த மழை சற்று எரிச்சலைத் தருவதாய்... ..

'சுறாங்கனி சுறாங்கனி... .. தந்தை எனக்கு வைச்ச பேரு; அஞ்சம் மூன்றும் எட்டு - மெல்ல மெல்ல மேளத்தைத் தட்டு'

அடக்க முடியாமல் எரிச்சல் கிளம்பிற்று. அறையால் வெளியே வந்து விறாந்தையில் எட்டிப் பார்க்கையில் ரு இன் வன் பாட்டுக்கு ஏற்ப உடலை வளைத்து ஆடும் நாலைந்து விடலைகள். அவனைக் காணாது; ஒருவரும் இல்லை என்ற சந்தோஷத்தில் குறும்புக் கண்களுடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து ஆடும் விடலைகள்.

இந்த விடலைகள் எப்போதுமே தொல்லை தருபவர்கள் தான். அவர்களால் எத்தனையோ காரியங்கள் ஆகின்றன என்றாலும், அவர்களின் அடிகள் நேரான நொய்ந்த ஆத்மாவைத் தானே தாக்குகின்றன. ஒன்றுடன் ஒன்றிப்போக முடியாது தடுக்கும் அரக்கர்கள் அவர்கள். திண்ணைக்குத் திண்ணை வீட்டுக்கு வீடு திரிந்து வம்பளப்பவர்கள். வம்பளப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். ஆத்மாவில் அடிப்பதை அறியாதே



செய்பவர்கள். அறிந்த பின்னும் அதுபோலவே செய்து துடிக்க வைத்து வேடிக்கை பார்ப்பவர்கள்.

அவர்கள் அவனை கண்டுவிட்டார்கள். ஒருவித பயத்தில் பின்னடைவதுபோல செய்து...

‘பாவங்கள் விடலைகள்’

‘இரக்கமா? கையாலாகாத்தனமா?’

‘இரக்கம்தான் கையாலாகாத்தனமா?’

‘கையாலாகாததனம்தான் இரக்கமா?’

‘அல்லது இரண்டும் ஒன்று தானா?’

விளங்கவேயில்லை; ஒன்றும் விளங்கவேயில்லை

பருவந் தவறிய இந்த ஓயாத மழையைப் போலவே ஒன்றையும் புரிந்துகொள்ள முடியவேயில்லை.

திசை, 18.3.1989



## தரு

இன்றைக்கு பத்து வருடங்களுக்கு முன்னால் எனக்கு அவள் அறிமுகமானாள். ஒரு நண்பன் அவளை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள். இராஜ கம்பீரமான தோற்றத்தில் பெண்மையின் வசீகரங்களுடன் அவள். ஒரு விடாப் பிடியான, எடுத்தெறிந்த பேச்சு; எவரையும் என்னால் அடிமை கொள்ளமுடியும், பணியவைக்கமுடியும் என்ற வீம்பு.

எனக்கு அவள் ஒரு சுவாரஸ்சியமான பொருளா னாள். ஓர் இனிய சவாலாகத் தோன்றினாள். அவளை வெற்றிகொள்ளும் முயற்சியே அக்காலத்தில் எனது வாழ்வாயிற்று. அவளை அவள்போக்கிலேயே இயங்க விட்டு பின் கட்டி இழுப்பதாய், நூல் மாட்டிய பம்பரம் போல் ஓடவிட்டு திடீரென இழுத்து நிறுத்துவதுமாய்... நூலுடன் சேர்ந்து சுழன்று தானாக நிதானமடைந்து நிற்பதாய்... ஆரம்ப காலங்கள் இப்படி... இப்படியே...

அந்தக் காலங்கள் சந்தோஷமான காலங்கள்தான்.

அதற்கு முந்திய வெட்டவெளிப் பாலையில் அலைந்த காலங்கள்; ஒரு தருவைத் தேடி, ஒரு இலையைத் தேடி, ஒரு தளிரைத் தேடி, ஒரு மலரைத் தேடி அலைந்த காலங்கள். ஓடு, ஓடு ஓடென விரட்டும் பாலைவெளியின் கொடுமை. ஓடி, ஓடி வியர்த்துக் களைத்துச் சோர்ந்து... மீண்டும் ஓடி... மீண்டும் களைத்து... மீண்டும்... மீண்டும்...

அப்போதுதான் ஒரு காட்டு மலராய், ஒரு முரட்டு கவிதையாய், ஒரு புன்னகையாய் அவள் அறிமுகமானாள்.



காட்டு பாலைவெளி அந்தகாரத்தில் அவளும் அலைந் திருக்க வேண்டும். அந்தச் சந்திப்பை ஒரு தருவின் நிழலாய் நான் நினைத்தது போலவே அவளும் நினைத்திருக்க வேண்டும். அது எங்கள் களைப்பைப் போக்கும். வசந்தத்தை உணர வைக்கும், கானம் இசைக்க வைக்கும், கைகோர்த்து உலாவி, கதைத்து, சிரித்து, சல்லாபித்து... வாழ்வே இன்பமானது... வாழ்வே இன்பமானது என்று பிரகடனம் செய்ய வைக்கும். என்ன...? என்ன...? என்ன!

அந்தக் காட்டு மனிதன் எங்களையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். வேணவாக்கொண்ட ஒரு பயங்கர மிருகத்தின் பார்வையாய் அவன் பார்வை எனக்குப் பட்டது. ஒரு பழகிய மிருகத்தின் குழைவும் காணப்பட்டது போல இருந்தது. எதுவித கூச்சநாச்சமும் இல்லாமல் எதுவித பயபக்தியும் இல்லாமல் அந்தக் காட்டு மனிதன் எங்கள் தருவின் கீழ் இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தான். எங்களையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இங்கிதமில்லாத காட்டு மனிதன்.

“ப்றேமி அவனைப் பார்த்தாயா? எங்களையே வெறித்துக் கொண்டு...”

“இல்லை இல்லை அவன் பார்வை இயற்கையிலேயே அப்படித்தான்”

“ஏற்கெனவே அவனை நீ அறிவாயா?”

“அலைந்து திரிந்த காட்டு வாழ்க்கையில் அவனை அவ்வப் போது எதிர்ப்பட்டதுண்டு”

ப்றேமி அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவள் பார்வையில் ஒரு வாட்சல்யத்தின் குளுமை இருந்தது போலப் பட்டது.

அவன் அப்படியே வெறித்துக்கொண்டிருந்தான்.

○

அந்தத் தரு எங்களுக்கேயான தருவாயிற்று. தருவின் நிழல் எப்போதும் குளுமையாகத்தான் இருந்தது. வெளியே இப்போதும் ஓட ஓட விரட்டும் அந்தப் பாலைவெளியின் கொடுமை தொடரலாம். எத்தனையோ நெஞ்சங்கள் தருவின் குளிர்மைக்காய் ஏங்கலாம். அலைந்து அலைந்து உருக்குலையலாம். வாழ்வுப் பாதையில் ஒருபோதும் தருவின் நிழலைக் காணாது மாய்ந்து போகலாம். கொடுமை!

ஆனால், நான் அதையெல்லாம் மறந்தாயிற்று! தருவும் குளிர் நிழலும், நிலவும் இனிய கானமும், வசந்தத் தென்றலும், அழகிய காலையும்... மாலையும், நானும் ப்றேமியுமாய்...



ஆனால், அந்தக் காட்டு மனிதனின் வெறித்த பார்வையும் அவனிலான ப்றேமியின் வாத்தசல்யமும் ...

குளிர் தருவின் கீழும் பாலையின் வெப்பக் காற்று புகுந்தது போல இருந்தது. என்னால் தாங்க முடியாது போயிற்று. பயமும், கிலேசமும், வெறுப்பும் மேலோங்கிற்று.

அந்தக் காட்டு மனிதனை தருவின் நிழலினின்றும் துரத்தினால், எல்லாம் பழையபடியே ஆகலாம் போலிருந்தது. ஆனால் அவன் அசையாத பிடிவாதத்துடன் அப்படியே இருப்பான் போலிருந்தது. அவன் மேல் ப்றேமி காட்டும் வாத்தசல்யம் தயக்கத்தைத் தந்தது.

என்றாலும் ஒருநாள் கேட்டேன்.

“ப்றேமி இங்கேயும் இந்தத் தருவின் கீழும் பாலைவெளியின் வெக்கையை என்னால் உணர முடியவில்லையா?”

“இல்லையே” என்றாள் வெறிதாய் ...

“நான் உணர்கிறேன். என்னால் தாங்க முடியாது போல இருக்கிறது. அந்தக் காட்டு மனிதன் இங்கிருப்பதால் தான் இப்படி நேரிடுகிறது போலும்.”

“இல்லையில்லை, எல்லாம் உங்கள் மனப்பிரமை” என்றாள்.

என்றாலும் அந்த வெக்கையை என்னால் உணர முடிந்தது. மேலும் மேலும் உக்கிரமாக ...

○

காட்டு மனிதன் தருவின் நிழலில் மேலும் கூடிய சுயாதீனத்துடன் உலாவத் தொடங்கினான். தன்மீதுள்ள ப்றேமியின் வாத்தசல்யம் அவனுக்குப் புரிந்திருக்க வேண்டும். அவன் கூடிய தைரியத்துடன் தருவின் நிழலில் அத்துமீறிப் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்தான். ப்றேமியின் வாத்தசல்யம் கலந்த பார்வைகள் ... புன்னகைகள், நிமிர்ந்தால் ... திரும்பினால் ... அசைந்தால் ... அதற்காவே காத்திருப்பவனாய் ... எங்கோ வெறிப்பதாய் பம்மாத்துப் பண்ணிக்கொண்டு, தலையை மடக்கிப் படுத்துக் கொண்டு ... இடையிடையே பாட்டுகளும் பாடிக்கொண்டு ...

“ப்றேமி என்னால் இந்த வெக்கையைத் தாங்க முடியவில்லை. நான் அந்தக் காட்டு மனிதனை இந்த இடத்தை விட்டே துரத்தப் போகிறேன்.

“பாவம் அப்படி செய்யாதீர்கள். அந்தரித்த சீவன்; இந்த நிழலே தஞ்சமென வந்திருக்கிறது. இன்னும் நாலைந்து மாதத்தில்,



இவ்வளவு நாளும் அலைந்த அதன் களைப்பு சற்றே தீர்ந்த பிறகு, வேண்டுமென்றால் ...”

எனக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. காட்டு மனிதன் சுயாதீனமாகவே இயங்கினான். ப்றேமி மேலேயே என் கட்டுப்பாடு கூடிற்று. நிமிரக் கூடாது, திரும்பக் கூடாது, அசையக் கூடாது.

கூர்மையாகப் பார்க்கக் கூடாது புன்னகைக்கக் கூடாது.

“எப்படி...? எப்படி என் அடக்குமுறை”

அவளை சந்தித்த தொடக்க காலத்தைப் போலவே, இப்போதும் என்னால் அவளையே சுற்றிக்கொண்டு திரிய முடியுமா? நானில்லாத வேளைகளில் அவள் நிமிருவாள்; திரும்புவாள்; அசைவாள்; பார்ப்பாள். அந்த வேதனையிலும் இந்த வேதனை பரவாயில்லைப் போலப்பட்டது. நானிருக்கும் போதே, நான் இல்லை என நினைத்துக்கொண்டு நிமிர, திரும்ப, அசைய, புன்னகைக்க...

அது மகா மகா வேதனையாயிற்று.

○

காட்டு மனிதன் என்னுடனேயே மோதத் தொடங்கினான். அவ்வப்போது சிறு சிறு மோதல்கள் நடந்தன. நான் வலிமை பொருந்தியவனாகவும், தருவின் நிழலிலே கூடிய காலம் இளைப்பாறித் தென்பு பெற்றவனாயும், தருவிற்கும் – நிழலுக்கும் உரிமை பூண்டவனாயிருந்தும், அவ்வப்போது அவன் கையும் மேலோங்கியதுண்டு. மாறாகத் தளர்ந்த காலங்களில் அவன் என்னுடனேயே குழைந்து பேசி மன்றாடியதுண்டு.

ஒருநாள் சிறு மோதலின் பின் அவன் திடீரென உரத்த குரலில் பிரகடனம் செய்தான்.

“இந்தத் தருவின் நிழல் உனக்கு மட்டும் உரிமையானதல்ல. இந்தத் தருவின் நிலம் உனக்கு மட்டும் சொந்தமானதுமல்ல”

என்னால் என் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை. என் ப்றேமியும்... என்னுடன் தருவிற்கும் நிழலிற்கும் நிலத்திற்கும் உரிமைபூண்ட என் ப்றேமியும்... அதைக் கேட்டுக் கொண்டு பேசாமல் நின்றாள்.

அன்று இரவில், அமைதியற்ற உறக்கத்தின் பின் – திடீரென விழிப்பு வந்த அதிகாலைப் பொழுதில், நான் என்னையே சுயவிசாரணை செய்யத் தொடங்கினேன். “நான் யார்? காட்டு மனிதன் யார்? தருவின் நிழலிற்கும், நிலத்திற்கும்



உரிமையானவன் யார்? எப்படிக் காட்டுமனிதனால் அந்தப் பிரகடனத்தை விட முடிந்தது...?”

“பேசாமல் செத்துத் தொலை!”

என்னால் சாகமுடியவில்லை.

பாலைவெளியின் வெக்கை தாங்க முடியாத அளவிற்கு மோசமாயிற்று!

சொல்லில் அடங்காத வேதனையோடு நான் உழன்று கொண்டு...

தருவின் நிழலே நரகமாயிற்று.

○

இப்போதெல்லாம் பாலைவெளிக்கும், தருவின் நிழலிற்கும் வித்தியாசமே இல்லை என்றாற்போல ஆகிவிட்டது! பாலை வெளியிலும் பார்க்க தருவின் நிழலே கொடுமையானது என்றுகூடப் பட்டது. அந்தத் தருவின் நிழலைவிட்டு ஓடி விட்டால் அந்த வேதனை - வெக்கை குறையுமென்றுகூடப் பட்டது.

ஆனால் ஓடமுடியவில்லை, “இந்த வேதனைகளிலேயே உழன்று, உழன்று வாழ்ந்து முடி” என்று சபிக்கப்பட்டே பிறந்தவனாக, அவற்றை மேன்மேலும் சுமந்து கொண்டு...

இடையிடையே வசந்தத்தின் வர்ணங்கள், இடையிடையே கண்ணீர்ப் பெருமூச்சுக்கள், இடையிடையே மோதல்கள், இடையிடையே சமாதானங்கள், குமைச்சல்கள், ஆசுசைகள், அற்ப சந்தோஷங்கள் என்றவாறு...

அந்தரித்த சீவனாக வந்த காட்டு மனிதன் இப்போது அங்கேயே காலூன்றிவிட்டான். ஆலோசனை, அபிப்பிராயங்கள் சொல்லத் தொடங்கினான். கர்வம் பிடித்த ஒரு வேலைக்காரனைப் போலவும் செயற்பட்டான். எடுத்தெறிந்து பேசினான். “நீ யார், எங்களைக் கேட்க...” என்றவாறு நடந்துகொண்டான்.

ஒருநாள் கேட்டேன். கடுமையான தொனியில் விடாப்பிடியாகத் தான் கேட்டேன். அப்போது ப்றேமியும் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவன் சொன்னான், மெதுமையான குரலில்தான் சொன்னான். “உனக்கு நான் துரோகம் செய்யப்போவதில்லை”

உலகம் எல்லாமே அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றாற் போன்ற மௌனம்... மௌனம்... பெரிதாய் கனக்கும் மௌனம்!



ஆடாது, அசையாது நிற்கும் ப்றேமியைப் பார்த்தேன்.  
மௌனம்... மௌனம்... மௌனம்.

தரு பெயரளவிலேயே தருவாயிற்று, எல்லாமே கொதிக்கும்  
அனல் கக்கும் பாலைவெளியாயிற்று.

○

இந்தக் கனவு எனக்குக் கற்றுத்தந்த படிப்பினைகள் மூன்று.

- ✦ கெக்கட்டமிட்டுச் சிரிப்பவன் விக்கி விக்கி பெருங்  
குரலெடுத்து அழுவது மாதிரி, அதிகமான இன்பங்களை  
அனுபவிப்பவன், அதிகமான துன்பங்களையும் அனுப  
விக்கத்தான் வேண்டும்.
- ✦ எந்தச் சுதந்திரமான உணர்ச்சியையும் பயங்கரமான  
அடக்குமுறைச் சட்டங்களால் அழித்துவிட முடியாது.
- ✦ ஊற்றுப் போன்று இயல்பாகவே கிளரும் அன்பை  
வற்புறுத்தல்களினால் ஏற்படுத்தவும் முடியாது. அடக்கி  
விடவும் முடியாது.

ஆனால், மகா சனங்களே மேலும் ஒன்று சொல்வேன்.  
வாழ்வியக்கமே இன்ப நாட்டமாகும் போது, நீங்கள் வேதனை  
களை - மகா கொடிய பயங்கரமான வேதனைகளைச் சுமக்கத்  
தான் வேண்டும்.

இந்தச் சிலுவையிலிருந்து யாரும் மீட்சி பெற்றுவிட  
முடியாது.

திசை, 4.5.1990



## சிதம்பரம்

அன்றிரவு இராமேஸ்வரம் ரயிலில் நாங்கள் சிதம்பரம் போக இருப்பதாகத் தெரிந்ததும், தமிழ்நாடு வரைபடத்தையும் இரயில்வே நேர அட்டவணைணையும் எடுத்து அவர் விபரிக்கத் தொடங்கினார். “இரவு ஒன்பதரை மணியளவில் சென்னை சென்றல் நிலையத்திலிருந்து புறப்படும் வண்டி - இரவு பன்னிரண்டரை மணியளவில் சிதம்பரம் ஸ்டேசனை அடையும். நீங்கள் இரண்டாம் வகுப்பில் ‘பேர்த்’ புக் பண்ணி போவீர்களானால், இரவில் சிதம்பரம் புகையிரத நிலைய ஓய்வறையில் தங்கி, அடுத்த நாள் காலையில் நீங்கள் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்துகொண்டு கோயில் தரிசனத்துக்குப் புறப்படலாம்”

‘நாங்கள் ஏற்கனவே புக் பண்ணித்தான் வைத்திருக்கிறோம்’ என்று சொன்னோம்.

“மிச்சம் நல்லது; அப்படியானால் உங்கள் பிரயாணம் - தரிசனம் எல்லாம் சுகமாக அமையும்” என்றார் அவர்.

திடீரென ஒருவித நிர்ப்பந்தத்தின் பேரில்தான் அவ்வாறு முடிவெடுக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. நாங்கள் நாலைந்து பேரும் ஒன்றாக இராமேஸ்வரம் வரை போவதாகத்தான் தீர்மானித்திருந்தோம். அவ்வாறு தான் பயணச் சீட்டுக்களும் ‘ரிசேவ்’ செய்திருந்தோம். ஆனால் ஏதோ விதமாக நானும் அவளும் வந்த பயணத்தின் அடிப்படை நோக்கங்கள் அவள் நினைவுக்கு வர, வாய்ப்புக்களும் வர, செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்து கொடுக்கக் கூடிய ஆட்களும் தோதாக வர எங்கள் இருவரதும் பயணங்கள் மட்டும் அடுத்த



நாளுக்கு ஒத்தி வைக்கப்பட்டுச் சிதம்பரம் வரையுமே பயணம் செய்வதென்றும் தீர்மானமாயிற்று.

முதல்நாளே மற்றவர்கள் ராமேஸ்வரம் நோக்கிப் பயணப் பட்டுவிட்டார்கள். இறுதி நேரத்தில் ஆண் துணையின்றிப் பெண்கள் பயணம் செய்வதா என்ற நண்பர்களின் பரபரப்பில்... கைகட்டி எங்களையே குறைசொல்லிப் பேசிய அதிர்ச்சியில்... வழியனுப்ப வந்த நண்பர் ஒருவரே ஆண் துணையாகவும் பயணப்பட வேண்டியதாயிற்று.

இன்று நாங்கள் சிதம்பரத்துக்குப் போகிறோம். கூட வரும் பிராமணக் குடும்பம். ஒரு அறையின் நாலு படுக்கைகளில் இரண்டு எங்களுக்கு; இரண்டு அவர்களுக்கு... எங்களை விசாரிக்கிறார்கள். ஏதேதோவெல்லாம் சொல்கிறார்கள்; கோயில்... தீர்த்தம்... தரிசனம்... வரம்... இவ்வாறாக...

கடகடகடவென்ற இரைச்சலுடன் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் புகையிரதம். இருட்டுக்குள் மின்னி மின்னி மறையும் ஒளிப் பொட்டுக்கள். சள சள சளவென்ற பேச்சற்ற அமைதி. ஒரு விதமான அயர்ச்சி கண்களைக் கிறங்க வைக்கிறது. எங்கள் பக்கம் மேல் 'பேர்த்'தில் படுத்துக்கொள்கின்றேன். அடுத்த பக்க மேல் 'பேர்த்'தில் பிராமணரும் படுக்க, கீழே பெண்கள்.

கண்களில் அயர்ச்சி இருந்தாலும் நித்திரை வரவில்லை. 'இராமேஸ்வரம் போனவர்கள் போய்ச் சேர்ந்திருப்பார்களா? அகதி முகாமில் அவர்களுக்கும் இடம் கிடைத்திருக்குமா? அடுத்த வாரம் அகதிகளை ஏற்றிக்கொண்டு காங்கேசன்துறை போக இருக்கும் கப்பலில் அவர்களும் போக முடியுமா? அவர்களுடன் ஆண் துணையாகச் சென்ற இந்திய நண்பர் திரும்பப் புறப்பட்டிருப்பாரா?' விடை தெரியாத வினாக்களும் மனக்குடைச்சல்களுமாய்...

கையைத் தூக்கி நேரத்தைப் பார்க்கின்றேன். மணி பதினொன்றரை ஆகின்றது. இன்னும் ஏறக்குறைய ஒரு மணித்தியாலப் பயணம்.

மீண்டும் அதே எண்ணங்கள் ஒன்று மாறி ஒன்றாய் மனதிற்குள் சுழல்கின்றன. இராமேஸ்வரம் அகதிமுகாமில் தஞ்சம் புகச் சென்ற தங்கையும் அவள் தோழிகளும்... வரம் வேண்டி திருத்தல யாத்திரைகள் செல்லும் நானும் அவளும்... அக்கறையுடன் பயண ஏற்பாடுகளைப் பற்றி விசாரித்து வழிகாட்டற் குறிப்புக்களைத் தந்த மூத்த எழுத்தாளர்... ஆதரவு அற்றவர்களுக்கு உதவுவதே தனது கடமை எனக் கொண்டு அலைந்து திரியும் தெலுங்கு நண்பர்...



அவர் ராமேஸ்வரம் போய்விட்ட செய்தியைத் தொலைபேசியில் சொன்னபோது தெலுங்கு கலந்த மழலைத் தமிழ் பேசிய அவர் சகோதரி... சென்றல் நிலையத்தில் வழி அனுப்புதல் கள் ... கை அசைப்புக்கள் ... கண்ணீர்துளிகள் ...

நிமிடத்தின் கூறுகளின் கூறுகளில் மாறிவிடும் மன அவசங்கள், சம்பவ முடிச்சுக்கள்... நேரம் பன்னிரண்டு மணி ஆகிவிட்டிருந்தது. சத்தம் சந்தடி இன்றி மெதுவாக மேலே இருந்து இறங்கினேன். பிராமணக் குடும்பத்தினர் அயர்ந்து தூங்கி இருந்தனர். அவளும் தூங்கி இருக்கக் கூடும். வாசற் பக்கத்துக் கம்பியில் கையைப் பிடித்து நின்று வெளியே அசையும் கரும்பூதங்களையும் ஒளிப் பொட்டுக் களையும் பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன்.

தூரத்து வானத்துச் சரிவில் தெரிந்த ஒளிப்புள்ளி பெரிதாகிப் பெரிதாகிப் பெரிதாகி... பெரிதாகி... பெரிதாகி...

நாங்கள் இறங்க வேண்டிய சிதம்பரம் ஸ்டேசன் வந்து விட்டது. அவளும் விழிப்பாகத்தான் இருந்திருக்கிறாள். சூட்கேஸ், பைகளுடன் இறங்குவதற்குத் தயாராகத்தான் இருந்தாள். பிராமணக் குடும்பத்திடம் சொல்லிக்கொண்டு இறங்கினோம். அவர்களுக்குக் கேட்டதோ தெரியவில்லை.

இறங்கினோர் தொகை குறைவு. ஏறினோர் தொகையும் குறைவுதான். நாலைந்து நிமிடச் சந்தடிக்குப் பின் நீண்ட குரல் எடுத்துக் கூவிக்கொண்டு வண்டி மீண்டும் புறப்பட்டுப் போயிற்று.

வெள்ளை யூனிபோர்ட்மில் நீலத்தொப்பியுடன் ஸ்டேஸன் மாஸ்டர் எங்களை வந்து பார்த்தார். “நீங்கள் பேர்த் புக் பண்ணி வந்திருக்கிறீர்கள். தனியான ஓய்வு அறையில் உங்களுக்கு வசதிகளைச் செய்து தரவேணும். ஆனால் கரண்ட் கட்டாய் இருப்பதனால் லைட் வசதிகள் ஒன்றும் இல்லை. இன்றைய இரவை இந்தப் பொது ஓய்வறையில் கழித்துக்கொள்ளுங்கள்”.

ஒருவித தயக்கத்துடன்தான் என்றாலும், அவர் சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டார்.

பொதுவறையின் மங்கிய வெளிச்சத்தில் ஏற்கனவே ஐந்தாறு பேர் தூங்கி இருந்தார்கள். சீமெந்துத் தரையிலும், வாங்கிலும், பத்திரிகையை விரித்துப் போட்டும் பல்வேறு கோணங்களில் அவர்கள் படுத்திருந்தார்கள். நானும் அவளும் எங்களுக்காக ஒரு பக்கத்தைத் தேடிக்கொண்டோம். எங்களுடன் கொண்டு சென்ற பெற்சீட்களை விரித்து முடங்கிக்கொண்டோம்.



நித்திரை வராது. நித்திரை வரவில்லை.

புதிய இடம். ஆரைத்தான் நம்பமுடியும். பயணமோ ஏற்கெனவே இலக்குகள் வரையறுக்கப்படாத அல்லது திட்டமிடப்படாத நெடும்பயணம். பணமும் பாஸ்ப்போட்டும், திரும்பும் விமானப் பயணத்திற்கான ரிக்கெற்றும் பைகளில்...

‘கூர்மீசைக்காறன் நித்திரை கொள்வது போல நடிக்கிறானா? புரண்டு புரண்டு படுக்கிறான். தாடிக்காறக் கிழவன் நித்திரை யாகத்தான் இருக்க வேணும். ஒரே சீராக மார்பு ஏறி ஏறி இறங்குகிறது. நடுத்தர வயது - சிவப்புச் சேலைக்காரி...? சொல்ல முடியவில்லை. பக்கத்தில் ஊன்றுகோல் வைத்திருக்கும் அந்த நொண்டி மனிதன் அடிக்கடி முழித்து முழித்துப் பார்த்தவாறு படுத்திருக்கிறான்’.

பயணப் பையை என் மார்புடன் அணைத்தவாறே படுத்திருக்கிறேன். அவள் நன்றாகத் தூங்கிவிட்டிருக்க வேண்டும்.

மீண்டும் மீண்டும் சுற்றிச் சுழலும் நினைவுகள்; ஊர்ச் சனங்களை எல்லாம் கோயிலில் சேருமாறு கூட்டி அட்டகாசம் செய்த இந்திய ராணுவம்; அகதிகளோடு அகதியாக இந்தியா விற்குப் போன தங்கை; எங்களுக்கு வைத்தியம் பார்த்த கம்பீரமான பெண் டாக்டர்; நம்பிக்கையூட்டிய சாத்திரக்காரன்; யாத்திரை போகமாறு திரும்பத் திரும்ப தூண்டிக்கொண்டே இருந்த கிராமத்துப் பெரிய மனிதன்... சென்றலில் கண்ணீருடன் கையசைத்துச் சென்ற தங்கையின் முகம்; அவள் தோழிகள்; வல்லிபுரம், வல்லிபுரம் என்று வாயோயாது என்னை அழைக்கும் இந்திய நண்பன்...

விடியலுக்கான ஆரவாரங்கள் தொடங்கிவிட்டன.

உதயத்தை வரவேற்கும் தூரத்துப் பறவைகளின் கூட்டோசை; சனசந்தடி; நடமாட்டங்களின் அல்லோலம்.

பத்திரிகை விற்பவனின் தனித்த குரல், ஆலய மணியோசை.

எல்லோரும் ஒவ்வொருவராக எழுந்து புறப்படத் தயாராகி விட்டனர். அதிகாலைப் பொழுதிலேயே நானும் அவளும் எழுந்து ஸ்டேஷனை விட்டு வெளிக் கிளம்பினோம். தங்கும் இடம் தேடும் அலைச்சல்...

ஒரு கால்வாய் அல்லது வாய்க்காலைக் கடந்து விசாரித்த போது ஒருவர் சொன்னார் ‘தமிழ்நாடு சுற்றுலா விடுதியில் விசாரித்துப் பாருங்கள்’.



தயக்கத்துடன் உள்நுழைந்த போதே, வாயிற் காவலன் சல்லூட் அடித்து வரவேற்றான்.

உள் கவுண்டரில், அறையொன்று வேண்டுமென்றோம். “தாராளமாக; அறுபத்தியேழாம் இலக்க அறையை ஒதுக்கிச் சுத்தம் செய்து கொடுங்கள்”

ஏவலாளர்கள் பம்பரமாய்ச் சுழன்றார்கள்.

அடுத்த இரண்டு மூன்று நிமிடங்களில் எங்கள் கையில் திறப்பு வர இராசோபசாரம்தான்.

வடிவாகக் குளித்து முழுகி வெளியிலிருந்து எடுப்பித்த காலை ஆகாரத்தை உண்டு - படுத்தெழுந்து, சிறிது ஆசுவாசப் படுத்தியபின் - கோயிற் தரிசனத்திற்காய்ப் புறப்பட்டோம். அப்போதும் மின்னலாய் முகம் காட்டும் நினைவுகள்...

சுற்றிச் ... சுற்றிச் ... சுற்றிக் கோயிலை வந்தடைந்தோம்.

மனதில் கட்டியிருந்த பிரமாண்டத்திலும் பார்க்கச் சிறியதாகவே இருந்தது கோவில்; ஆனால் பெரிதாக இருந்தது; உண்மையில் பெரிதாகத்தான் இருந்தது.

“சிதம்பரம் போகாமல் இருப்பேனோ - இந்தச் சென்மத்தை வீணாகக் கழிப்பேனோ” என்று பாடி அவளைச் சீட்டினேன். அப்படிப் பாடி அவளைச் சீண்டுவதனால், என் மன அவசங்களிலிருந்து மீளலாம் எனவும் எண்ணினேன்.

என் சீண்டல்களுக்கு அவள் எடுபடுவதாகவேயில்லை. சிதம்பர தரிசனத்தில் ஒன்றிப் போயிருந்தாள்; உருகிப் போயிருந்தாள். ‘நல்லவேளை நேராகவே ராமேஸ்வரம் போயிருந்தால், கிடைக்காத சிதம்பர தரிசனத்திற்கான தொண்தொணப்புகளில் இருந்து தப்பியிருக்கவே முடியாது’.

தில்லைவாழ் அந்தணர்களின் அதிகாரச் சூழலில் (ஆண்கள் மேல் வஸ்திரங்கள் அணியக் கூடாது) சிறிய ஒடுங்கிய பாதையூடாகச் சென்று, உட்கோயிலில் இடதுபாதம் தூக்கியாடும் நடராஜனின் தரிசனம்; அவள் கண்கள் பரவசத்தில் மின்ன, மெல்லிய குரலில் அவள் பாடுவது அருகில் இருந்த எனக்கும் கேட்டது.

குனித்த புருவமும்  
கொவ்வைச் செவ்வாயிற் குமிண்சிரிப்பும்  
பனித்த சடையும்  
பவளம் போல் மேனியில் பால்வெண்ணீறும்  
இனித்தமுடைய



எடுத்த பொற்பாதமும் காணப்பெற்றால்  
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே ...

நிசப்தம் நிசப்தம் நிசப்தம்.

ஒரு பருத்த அந்தணரின் வழிகாட்டலில் சிதம்பர  
இரகசியத்தை அறியும் எத்தனம்.

‘அந்த நடராஜர் சிலையின் மேற்புறத்தில் மூலையில்  
பாருங்கள் ... பாருங்கள்; தெரிகிறதா ... தெரிகிறதா ...  
தெரிகிறதா ... தெரிகிறதா ...’ “ஓம் ... ஓம் ... ஓம் ... ஓம் ...”

மீண்டும் மீண்டும் நினைவுகள் கிளர்ந்த ஒரு பொழுதில் -  
பின்னர் அவளிடம் கேட்டேன்..

‘உனக்கு ஏதாவது தெரிந்ததா’ நிமிர்ந்து என் கண்களை  
உற்றுப் பார்த்து வெறுமனே சிரித்தாள் அவள்.

ஏகலைவன், பங்குனி - சித்திரை 2004



## ஒரு பதிவு

ஈழத்தின் நவீன இலக்கியம் எனப் பார்த்தால் சிறுகதைகளின் முன்னேற்றகரமான மாறுதல் மற்றும் வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் சண்முகனின் சிறுகதைகளிலிருந்தான பங்களிப் பென்பது கணிசமானதென உணரலாம். வாய்ப்பாடு ரீதியிலான கதைகளை சண்முகனிடமிருந்து எதிர்பார்க்க முடியாது. மாறாக சண்முகனின் கதைகளில் ஓர் அலாதியான புனைகதைப் பெருவெளியினை அவதானிக்கக்கூடியதாக இருப்பதும், ஆழ்ந்த வாசிப்பில் அப்பெருவெளிக்குள் பிரவேசித்து அலைவதனுடாகப் பரவசமெய்த முடிகின்றது என்பதும் முக்கியமானது. ஒரு தனித்துவமான, வெகு நிதானமான மென் போக்கில் செல்லும் சண்முகனின் புனைகதைகளிலிருந்து அநேகமான வாக்கியங்கள் எனக்குள் சேகரமாகியிருப்பதைப் பதிவுசெய்ய விரும்புகின்றேன். சண்முகன் கால மாறுதல்களுடன் ஒத்திசைந்து செல்லும் கதைசொல்லியென்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

இராகவன்



1969இல், வீரகேசரியில் வெளிவந்த சண்முகனின் சிறுகதை யொன்றின் ஈடுபாட்டினால் அவருடன் அறிமுகங்கொள்ள நேர்ந்தது; அவ்வேளை இருவரும் கொழும்பில் உத்தியோகம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். இன்றுவரை அத்தொடர்பு நட்பாக நீடிப்பது, மகிழ்வைத் தருகிறது!

‘கொழும்பு கலை, இலக்கிய நண்பர் கழகத்’தின் உருவாக் கத்தின் பின்னர் நெருக்கம் அதிகரித்தது. தீவிர இலக்கிய வாசிப்பு, சிறுசஞ்சிகைகள், திரைப்பட விழாக்கள், கலைத்துவ மான சிங்களத் திரைப்படங்கள் – நாடகங்கள், ஓவிய, நிழற்படக் காட்சிகள், தமிழ் விழாக்களின் கருத்தரங்குகள், கையெழுத்துப் பிரதிகளாயிருந்த ‘படைப்புகள்’ பற்றிய பூசி மெழுகாத பரஸ்பர விமர்சனங்கள் என அக்காலங்கள் அற்புதமாய்க் கழிந்தன. பின்னோக்கிப் பார்க்கையில், இளமையில் எமது கலை இலக்கிய ஆளுமைப் பண்புகள் கட்டமைக்கப்பட்ட காலங்களெனவும் சொல்லலாம்!

1975–1978 வரை அலையின் ஆசிரியர் குழுவில் இணைந் திருந்தோம். சூத்திரப்பாங்கான – வரண்ட பார்வைகள் கோலோச்சிய இலக்கியச் சூழலில், பத்துறை ஈடுபாட்டுடனும் நவீனத்துவம் பற்றிய தாகத்துடனும் போலிகளிற்கு எதிராக மாற்று இதழாகக் கலகம்புரிந்து வெளிவந்த அலையில், அவரின் பங்களிப்புச் சேர்ந்தே உள்ளது.

புறச்சூழலையும் – நிகழ்வுகளையும் தனது படைப்புகளில் நுட்பமாய்ப் பதிவுசெய்துள்ளாராயினும், அடிப்படையில் அவர் ஓர் அகவயவாதி; ஆன்மிக நம்பிக்கையும், மெல்லுணர்வு களும், அழகியல் இரசனைத் திளைப்பும் கொண்டவர்.

இலக்கியவாதிகளிடை பரவலாய்க் காணப்படும் – சுயநலன் கருதிய – தந்திர அணிசேரல்களோ, ‘ஹீரோத்தன்’ மேட்டிமை யுணர்வோ இல்லாதவர்; அடக்கமும் ஒதுங்கிய தன்மையும் கொண்டவர் என்பதும் எனக்கு முக்கியமாய்ப் படுகிறது!

குருநகர்  
19.07.2006

அ. யேசுராஜா

















இளமைக்கேயுள்ள உள்ளக் கிளர்ச்சியையும்,  
 உணர்வுக் கொந்தளிப்பையும் கருப்பொருளாகக்  
 கொண்ட சண்முகனின் கதைகளின் ஊடும்  
 பாவுமாக இருப்பவை கனவுகளும், துயர  
 நினைவுகளுமேயாகும். காட்சித் தன்மையும்,  
 கற்பனாவாத இயல்பும், உணர்வுநயப் பாங்கும்  
 ஒருங்கேயமைந்த அவரது மொழி இக்கதைகளை  
 துல்லியமான நீர்வண்ண ஓவியங்களாக  
 மாற்றிவிடுகிறது. சில வண்ணங்கள் மாத்திரம்  
 மிகுதியாக உபயோகிக்கும் ஓர் ஓவியனைப்போல  
 இவரும் உள்ளத்தெறிப்பின்பாற்பட்ட சில  
 உணர்விழைகளை மட்டுமே திரும்பத் திரும்ப  
 மீட்டிப் பார்த்திருக்கிறார். மிகுந்த  
 அழகுணர்ச்சியோடு தீட்டப்பட்டு, அதனாலேயே  
 அத்தனை அழுத்தமாக அமையவில்லையோ  
 என்ற ஏக்க உணர்வை கிளர்த்தும்படியாக  
 அமைந்துவிட்டிருப்பவை இக்கதைகள்.

நு. 95



**நூலாஹம்**

பதிப்பகம்

ISBN 978-93-81969-38-0



9 789381 969380